SAS

UMBRA LUI JIRINOVSKI

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 114

Umbra lui Jirinovski

În româneşte de NICOLAE CONSTANTINESCU

Editura TINERAMA, 1996

ISBN: 973–95440–9–6

Gérard de Villiers
L'or de Moscou
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:

[V2.0]

Corectură [V2.0]: februarie 2025

NOTĂ:

Pentru o mai uşoară lectură a romanului, au fost înlocuite notele de subsol, adăugând conţinutul notei de subsol sub formă de text normal între paranteze pătrate, imediat după cuvântul, expresia sau propoziţia de explicat.

În cazurile în care cuvântul de explicat s-a aflat în interiorul unui paragraf iar explicaţiile au fost mai lungi şi ar fi rupt cursivitatea lecturii, cuvântul a fost marcat cu asterisc şi explicaţia a fost trecută în paragraf nou, imediat după sfârşitul paragrafului care conţinea cuvântul de explicat.

CUPRINS

Capitolul I ... 5
Capitolul II ... 24
Capitolul III ... 37
Capitolul IV ... 45
Capitolul V ... 52
Capitolul VI ... 65
Capitolul VII ... 73
Capitolul VIII ... 85
Capitolul IX ... 98
Capitolul X ... 110
Capitolul XI ... 120
Capitolul XII ... 126
Capitolul XIII ... 131
Capitolul XIV ... 139
Capitolul XV ... 145
Capitolul XVI ... 153
Capitolul XVII ... 160
Capitolul XVIII ... 166
Capitolul XIX ... 173
Capitolul XX ... 183
Capitolul XXI ... 191

Capitolul I

Zilul blindat de culoare neagră al lui Arcadi Iacolev gonea pe Leninskaia Prospect, spre sud, cu aproape o sută la oră. Circulaţia era destul de rară în acea zi de sâmbătă din luna octombrie a anului 1991. Maşina mergea pe mijlocul şoselei, aşa cum proceda totdeauna orice *aparatcik* important. Sigur, lucrurile se cam schimbaseră în URSS, dar vechile obiceiuri rămâneau. Iuri, tânărul sergent din GRU, şoferul lui Iacolev, ar fi fost foarte mirat dacă şeful lui i-ar fi cerut să respecte regulile de circulaţie rutieră.

Sergentul încetini puţin pentru a coti la dreapta pe „uliţa” Osînghina, o alee mare în arc de cerc care străbătea Moscova şi Parcul Olimpic Lenin. Era unul din cartierele rezidenţiale ale Moscovei, unde locuia însuşi Gorbaciov, atunci când nu stătea în vila lui de la Jukovska. Zilul mai parcurse încă cinci sute de metri înainte de a face la stânga pe Pletnikov, o străduţă perpendiculară, liniştită, mărginită de imobile luxoase a căror stare impecabilă contrasta cu faţadele negricioase şi îmbătrânite ale majorităţii clădirilor moscovite. Zilul opri la numărul 8.

Iuri, tânărul şofer, se întoarse spre Arcadi Iacolev.

— Vă aştept?

— Aşteaptă-mă mai bine pe Osînghina, răspunse Arcadi Iacolev cu un zâmbet amical. Îţi mai clăteşti şi tu ochii.

Aleea trecea printr-un parc, unul din locurile cu verdeaţă cele mai agreabile din Moscova.

Arcadi Iacolev deschise singur portiera şi coborî. Figura lui atrăgea atenţia mai mult decât corpul atletic. Avea trăsături regulate, un nas mare şi drept, o gură cu buze groase, plină de senzualitate, şi mai ales nişte ochi ciudaţi, alungiţi, gălbui, cu o expresie pătrunzătoare, şi atât de apropiaţi de tâmple, încât îl făceau să semene cu o şopârlă. Părul tuns într-un mod bizar, ras începând de la urechi, nu-i lăsa pe craniu decât o calotă neagră ce semăna cu o perucă. Totuşi, la cei cincizeci şi patru de ani ai săi, Arcadi Iacolev fascina femeile, de care făcea pur şi simplu abuz, în aşa măsură încât tovarăşii lui din Biroul Politic îl

porecliseră Rasputin.

Membru al Biroului Politic, secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist, Iacolev avusese putere deplină, până în 1991, asupra KGB-ului şi armatei, şi chiar i se întâmpla să dea ordine ministrului apărării. Atribuţiile şi puterile lui fuseseră imense, dar puţini ştiau acest lucru, cu excepţia înaltei conduceri a partidului. Cu un spirit ascuţit ca briciul, având o memorie incredibilă, lipsit de cel mai mic scrupul, Arcadi Iacolev era dotat pentru supravieţuire ca marele rechin alb.

La două luni după puciul împotriva lui Gorbaciov din august 1991, analiza situaţiei, cunoaşterea oamenilor şi a mecanismelor secrete de putere din Uniunea Sovietică îl duseseră la concluzia că trebuia să reacţioneze rapid, dacă nu voia să se prăbuşească odată cu URSS-ul, în năruirea tuturor structurilor comuniste.

De când căzuse Zidul Berlinului, în noiembrie 1989, se succedaseră o serie de evenimente de neconceput. Reunificarea Germaniei în 1990; în martie, alegerea lui Gorbaciov la preşedinţia Uniunii Sovietice; după trei luni, alegerea lui Boris Elţîn la preşedinţia Federaţiei Ruse. Răsturnările incredibile se accelerau: pierderea puterii partidului comunist, atotputernic vreme de şaptezeci de ani, puciul ratat împotriva lui Elţîn, ieşirea treptată din scenă a lui Gorbaciov…

În urmă cu cincisprezece zile, ceremonia de sărbătorire a Revoluţiei din Octombrie fusese evitată. Steagul roşu nu mai flutura deasupra Kremlinului, partidul nu mai era decât umbra lui, iar oamenii precum Arcadi Iacolev aveau cariera terminată. Doar dacă nu reacţionau repede şi brutal.

Înainte, sistemul politic era simplu. În vârful piramidei se afla partidul comunist, cu braţele lui seculare, KGB-ul şi armata. Camera Deputaţilor – Duma – şi instanţele regionale nu aveau nicio putere. Azi, partidul îşi pierduse în mod oficial toată puterea! În profitul preşedintelui Elţîn. Ales de Dumă, care devenise o „adevărată” Cameră a Deputaţilor.

Bărbatul de lângă şofer coborî şi el din maşină. Un gigant de aproape doi metri, impresionant de solid, purtând costume de culoare închisă, totdeauna prea mici pentru el, Pavel Dombas, fost luptător de

bâlci, aproape analfabet, de origine cecenă. Era singurul supravieţuitor al unei bande moscovite de răufăcători infiltrată de KGB. Când Arcadi Iacolev auzise de el, pe cecen îl aştepta plutonul de execuţie pentru o crimă deosebit de gravă. Pavel Dombas strivise între mâinile lui mari ca două lopeţi capul unui nou-născut, în faţa mamei sale, aşa cum ai strivi o muscă. Dar mărturia lui Pavel Dombas permitea inculparea pentru estorcare de bani a unui general KGB din al Nouălea Directorat de care Arcadi Iacolev dorea să se debaraseze. Pavel Dombas semnase cu dragă inimă depoziţia pregătită în acest scop, fără s-o citească, şi dosarul cecenului dispăruse în seifurile sediului din Piaţa Dzerjinski. Pavel Dombas devenise garda de corp devotată total salvatorului său, care putea oricând să-i scoată dosarul la iveală…

Arcadi Iacolev aşteptă ca Zilul să se îndepărteze, apoi se apropie de uşa de la numărul 8 şi apăsă pe butonul interfonului, în dreptul apartamentului cu numărul 5. După câteva secunde, se auzi vocea unui bărbat:

— Cine e?

— Arcadi Aleksandrovici.

Uşa se deschise spre un hol de o curăţenie neobişnuită. Ascensorul funcţiona! Un bărbat cu părul alb aştepta pe palierul de la etajul cinci. La fiecare etaj se găsea doar un singur apartament. Cel în care intră Iacolev era somptuos, cu mobilier finlandez modern foarte costisitor, căruia i se adăugau covoare din Caucaz, tablouri nefigurative şi nenumărate bibelouri.

Nikolai Sergheievici Krucina răspundea de şase ani de finanţele secrete ale partidului, fiind omul cel mai important din Biroul Politic. Ştia totul despre conturile secrete, despre tranzacţiile clandestine, despre averea nedeclarată oficial pe care o deţinea partidul comunist în afara Uniunii Sovietice.

Societăţile mixte, formate din entităţi controlate de partid şi de societăţile străine permiteau trecerea peste graniţă a unor capitaluri colosale. Afaceri de miliarde de ruble. „Spets-Export” de exemplu, cumpăra petrol din Siberia la preţul ruşilor, în ruble, şi îl revindea în dolari pe piaţa liberă.

Aceste secrete erau şi mai explozive decât cele privitoare la armele

nucleare, pentru că atingeau un domeniu încă total închis. Chiar dacă beneficiarii aparenţi ai acestor deturnări în străinătate ar fi fost identificaţi, asta n-ar constitui un lucru grav. Produsul deturnărilor era rapid virat în paradisuri fiscale, total opace.

Nikolai Krucina îl instală pe Arcadi Iacolev în faţa unui birou mare, cu faţa la perete. Apoi se aşeză şi el şi suspină. Arcadi Iacolev observă că mâinile îi tremurau uşor. Era tras la faţă şi avea o privire stinsă. În ajun, Krucina fusese atacat de Sobciak, primarul oraşului Leningrad, care îl acuzase că ascundea echipei lui Boris Elţîn elemente financiare importante. Neobişnuit să fie pus în discuţie, Nikolai Krucina hotărâse să-şi dea demisia şi să se destăinuie vechiului său prieten Arcadi Iacolev. Acesta arătă cu bărbia un teanc de documente aşezat pe birou.

— Aici ai tot?

— Da, răspunse Nikolai Krucina. Le-am luat din seif.

Începură să le examineze unul câte unul. Arcadi Iacolev asculta cu atenţie explicaţiile bărbatului cu părul alb. Era vorba de titlurile a optzeci şi patru de societăţi împrăştiate în toată lumea, totalizând un activ de douăzeci de miliarde de dolari; conturi bancare, titluri de proprietate, documente care explicau destinaţia sumelor colosale în devize câştigate din exporturile de petrol, lemn, aluminiu, nichel, facturate de companii controlate pe sub mână de partid, la preţuri ridicol de mici.

Partea „nobilă” a bunurilor deturnate de partid era transformată în devize. Sigur, la toate eşaloanele, demnitarii partidului se îmbogăţiseră în mod scandalos. Dar aceşti bani, rămaşi în Rusia, puteau fi găsiţi. În schimb, numai câţiva demnitari aveau „cheia părţii nobile”.

În ciuda calmului său, Arcadi Iacolev reuşea cu greu să-şi stăpânească bătăile inimii. Era o adevărată peşteră a lui Ali Baba… În picioare într-un colţ al încăperii, tăcut, perfect nemişcat, Pavel Dombas semăna cu un Golem.

— Uite, ăsta e cel mai important, zise Nikolai Krucina întinzând un cartonaş alb şi lucios celui din faţa lui.

Arcadi Iacolev îl citi cu rapiditate. Textul avea antetul unei mari bănci elveţiene şi cuprindea numărul unui seif precum şi o menţiune

manuscrisă semnată de directorul băncii, precum că tot ce conţinea acel seif trebuia să fie pus la dispoziţia *purtătorului* acelui document. Data documentului arăta că fusese eliberat cu trei ani în urmă.

— Ce se află în seiful ăsta? întrebă Iacolev intrigat.

— Şaizeci de tone de aur, răspunse fără să clipească Nikolai Krucina. Au fost duse în câteva etape, fireşte de *doverennoie liţo [mandatari]* ai Primului Directorat.

Arcadi Iacolev făcu un calcul mintal rapid, în dolari. La trei sute de dolari uncia, asta însemna, în mare, şase sute de milioane de dolari! O sumă ameţitoare. Băgă cartonaşul în buzunar.

— Ai fi putut să-ţi sfârşeşti zilele pe Riviera, Nikolai Sergheievici, remarcă el pe un ton glumeţ.

Krucina scutură din cap, ridicând spre el o privire ostenită.

— Arcadi Aleksandrovici, am şaizeci şi trei de ani, o vilă frumoasă, sunt obosit şi nu visez decât să ascult vântul bătând printre mesteceni.

Arcadi Iacolev îl aprobă.

— Eşti un înţelept, Nikolai Sergheievici.

Terminaseră cu examinatul documentelor îngrămădite pe birou. Privirea lui Arcadi Iacolev trecu pe deasupra bărbatului aşezat în faţa lui întâlnindu-se o fracţiune de secundă cu cea a lui Pavel Dombas. Se întoarse şi se duse la fereastră.

— Ai o vedere frumoasă de-aici, zise el.

— Da, e plăcut, răspunse Nikolai Krucina cu o voce ostenită. Vrei un ceai înainte de plecare?

— Nu, mulţumesc.

Arcadi Iacolev se întoarse în momentul în care Pavel Dombas ajunsese în spatele fotoliului în care se afla Krucina.

Cecenul prinse capul financiarului între mâinile lui enorme strângându-l ca într-o menghină. Krucina nu avu timp să-şi dea seama ce se petrece. Cu o răsucire violentă, Pavel Dombas, cu muşchii încordaţi, roti capul aproape la o sută optzeci de grade! Se auzi un pârâit sec, Nikolai Krucina scoase un ţipăt ascuţit, ochii i se tulburară, trăsăturile îi încremeniră brusc şi, când Pavel Dombas îşi îndepărtă mâinile, capul căzu pe piept. Cu vertebrele cervicale rupte, financiarul partidului murise în câteva fracţiuni de secundă.

Pavel Dombas se dăduse un pas înapoi şi aştepta, cu mâinile căzute

de-a lungul corpului şi faţa inexpresivă. Fără să mai piardă timp, Arcadi Iacolev începu să înghesuie documentele în servieta mare a mortului.

— Deschide fereastra, îi zise el lui Pavel Dombas.

Cecenul deschise imediat fereastra. După ce termină cu adunatul documentelor, Arcadi Iacolev ordonă cu o voce calmă:

— Hai, acum!

Pavel Dombas îl smulse pe mort din fotoliu, îl săltă pe umăr ca pe un sac şi se apropie de fereastră. Aruncă o privire să se convingă că nu era nimeni pe stradă, îl puse în picioare, ţinându-l de mijloc, îl ridică deasupra capului şi-l aruncă în gol. Arcadi Iacolev ieşea pe uşă când cadavrul se strivea de asfalt, căzând de la etajul cinci. Cei doi urcară tăcuţi în ascensor. Când ieşiră din imobil, la cadavrul „sinucigaşului” nu se uita decât o *babuşca* cu o plasă pentru piaţă în mână.

Arcadi Iacolev şi Pavel Dombas se îndepărtară cu un pas rapid, fără să mai întoarcă capul, mergând spre „uliţa” Osînghina unde aştepta Zilul negru. Iacolev îi ordonă imediat şoferului:

— „Uliţa” Stoletova, la tovarăşul Gheorghi Pavlov.

Se uită la ceas şi văzu că se făcuse deja două fără un sfert. Mai avea încă multe de făcut.

*

* *

Stoletova era o stradă liniştită situată în spatele parcului Ramenki. Zilul opri şi Iuri se repezi să-i deschidă lui Arcadi Iacolev. Acesta, însoţit de Pavel Dombas, se apropie de numărul 43. Imobilul avea vreo cincisprezece etaje, dar era mult mai puţin luxos decât precedentul. La uşă nu figura niciun nume, numai nişte numere de apartament. Iacolev trebui să sune îndelung.

— Ce este? îi răspunse în cele din urmă o voce stinsă.

— Sunt Arcadi Aleksandrovici Iacolev, Gheorghi Mihailovici. Am un mesaj pentru tine din partea lui Nikolai Sergheievici Krucina. Pot să ţi-l transmit personal?

— *Haraşo!* Urcă!

Gheorghi Pavlov fusese predecesorul lui Krucina la conducerea finanţelor partidului. Retras de şase ani, Pavlov nu mai poseda oficial

niciun document al activităţii lui trecute, dar se ştia că are o memorie excelentă. În vârstă de şaptezeci şi doi de ani, Gheorghi Pavlov ducea o viaţă retrasă. Ascensorul scârţâia şi urca cu smucituri, încât Arcadi Iacolev îşi zise că nu va reuşi să-i ducă până la etajul opt. Trebui să sune din nou şi aşteptă pe un culoar care mirosea a varză, până când uşa se întredeschise şi apăru faţa ridată a lui Gheorghi Pavlov. După ce-l recunoscu pe Iacolev, Pavlov închise din nou ca să desfacă lănţişorul, după care deschise larg uşa.

Avea ochii înroşiţi pe margine ca un iepure şi părea uşor ramolit.

— Îmi face plăcere să te văd, Arcadi Aleksandrovici, zise el. Se petrec atâtea lucruri în momentul ăsta, încât nici nu mai ştim încotro mergem. Ce mai face Nikolai Sergheievici?

Arcadi Iacolev zâmbi cu toată gura.

— Acum o jumătate de oră era în plină formă. Putem să mergem în biroul tău?

Mai fusese deja în acel apartament şi ştia că biroul dădea spre o curte. Încotoşmănat într-un halat de casă, în papuci, adus de spate, Gheorghi Pavlov îl conduse într-o încăpere plină de cărţi şi de reviste ilustrate. Pe unul din pereţi era agăţată o balalaică.

— Bun, zise el, ce mesaj trebuie să-mi transmiţi?

În loc să răspundă, Arcadi Iacolev se îndreptă spre fereastră şi o deschise.

— Ei, ce faci? protestă bătrânul. E frig.

Nu avu timp să spună mai multe. Pavel Dombas îl ridică de la podea ca pe un fulg. Făcu doi paşi mari şi ajunse la fereastră. Arcadi Iacolev, nepăsător, nu zise decât atât:

— Cu capul înainte, Pavel!

Pavel Dombas îl aşeză pe bătrân jos, se aplecă, îl apucă de glezne şi-l săltă de pe podea. Gheorghi Pavlov urlă disperat, încercă să se zbată şi se încurcă în halatul de casă. Pavel Dombas îl lovi fără să vrea cu capul de tocul ferestrei. Îl suspendă în aer cu capul în jos, apoi îi dădu drumul.

Gheorghi Pavlov se prăbuşi urlând de la etajul opt. Ţipătul său disperat încetă brusc atunci când capul i se izbi de cimentul curţii, unde crăpă pur şi simplu ca un pepene prea copt, răspândind în jur fragmente de os şi de creier.

Cei doi ieşiră din apartament fără o vorbă. Ascensorul rămăsese la acelaşi etaj. Arcadi Iacolev se simţea foarte calm. Programase această zi de multă vreme, studiase cu grijă programul zilnic al celor pe care voia să-i întâlnească şi nu lăsase nimic la întâmplare. Gheorghi Pavlov reprezenta un risc limitat, totuşi un risc, căci ştia multe lucruri. Nu avea nevoie de complicaţii.

Zilul aştepta cuminte la marginea trotuarului. Cei doi urcară în maşină. Vizita lor nu durase mai mult de cinci minute.

— Iuri, mergem acasă la generalul Valentin Vladimirovici Orlov, în Kalinina Prospect numărul 88, îl anunţă Arcadi Iacolev, în timp ce Pavel Dombas aprindea o ţigară Lucky Strike, ultima modă la Moscova, douăzeci de ruble pachetul.

Până pe Kalinina Prospect făceau o jumătate de oră, dacă circulaţia nu era prea îngreunată. Această vizită ar fi putut să nu fie la fel de uşoară ca celelalte, dar era la fel de indispensabilă. Generalul Orlov, din Direcţia Unu a KGB-ului, se ocupa de ani de zile de transferul fondurilor clandestine în străinătate. Asta însemna valize pline de bancnote cu viramente bancare trucate şi lingouri de aur declarate ca fiind plumb! Nu trecuse niciodată nimic în sarcina subordonaţilor săi care nu cunoşteau nici măcar destinaţia călătoriilor lui în străinătate.

De fapt, ei se duceau acum la garsoniera generalului. Orlov se întâlnea acolo în fiecare sâmbătă cu o secretară durdulie din KGB, pentru o partidă de amor stropită cu o cantitate impresionantă de alcool.

*

*   *

Lungit pe spate, gol puşcă, Valentin Vladimirovici Orlov privea capul Nataşei, amanta lui, mişcându-se în sus şi în jos ca un metronom bine reglat. Însoţindu-şi felaţia cu câte o înghiţitură de coniac, Nataşa ridică capul şi admiră membrul pe care-l întărise, ridicându-se dintr-o pădure de păr negru. Generalul Orlov avea un piept de taur şi era păros ca o gorilă. Nataşa se prefăcu speriată de membrul impozant pe care-l ţinea de la bază.

— O să mă rupi, zise ea sclifosindu-se.

Orlov izbucni într-un hohot de râs fericit

— O să te desfac în două, *golubcika!*

În timpul săptămânii, trebuiau să se limiteze la îmbrăţişări furişe în biroul lambrisat al generalului. Sâmbăta însă, dădeau amândoi frâu liber fantasmelor.

Nataşa îşi primise amantul îmbrăcată cu o rochie de dantelă bej mulată pe corp, cu un decolteu incredibil de adânc, descoperindu-i pe trei sferturi sânii splendizi.

Orlov se repezise la ea, dând la o parte dantela, scoţând la iveală sânii tari şi sugându-i cu aviditate. Rochia nu rezistase prea mult. Pe dedesubt, Nataşa purta un sutien de piele negru, foarte fin, şi un portjartier asortat de care erau prinşi ciorapii lungi de culoare neagră. Pantofii cu toc de doisprezece centimetri completau „deghizarea”. Generalul Orlov, fascinat de triunghiul auriu care ieşea de sub pielea neagră, simţise cum îi creşte viteza sângelui. Nataşa era o blondă *adevărată*. Când se urcase pe el, frecându-şi sânii cu sfârcurile întărite de pieptul lui păros, sexul i se ridicase ca o cobră furioasă, irigat de un val de sânge. Orele petrecute cu acea minunată jucărie sexuală constituiau cea mai mare destindere a generalului Orlov. Nataşa era abilă, sexy, blândă şi supusă. Nu vorbeau niciodată despre nimic, schimburile lor de cuvinte limitându-se la obscenităţi rafinate. În mod invariabil, înainte de a-şi începe zbânţuiala, se delectau cu o cutie de caviar Beluga, stropită cu o sticlă de coniac Gaston de Lagrange XO, care se vindea la un preţ enorm în magazinele speciale ale KGB-ului şi care te dezgusta pe vecie de coniacul sovietic.

Nataşa îşi coborî din nou capul spre sexul ridicat, fără să-şi ia ochii de la amantul ei. Coloana stacojie se înălţa până la aproape douăzeci şi cinci de centimetri deasupra pântecului păros.

Deodată, Orlov se ridică, cu ochii injectaţi de sânge. Era un violent, un sangvin, avea nevoie să-şi manifeste forţa. În genunchi, prinse capul Nataşei cu amândouă mâinile şi, cu o mişcare violentă, îi vârî sexul în fundul gâtului. Degeaba îşi aruncă tânăra femeie capul pe spate, căci nu putu să-l înghită în întregime, în ciuda tehnicii folosite.

Atunci, generalul Orlov se retrase şi-şi lungi amanta pe pat, cu capul în gol. În felul acesta, sexul lui se afla în prelungirea directă a gurii şi îl putu vârî aproape în întregime. Nataşa se sufoca, dar nu protesta.

Dezlănţuit, Orlov se retrase. Apucă cu amândouă mâinile coapsele Nataşei. Le depărtă, le ridică şi le îndoi pentru a desface sexul. Apoi pătrunse în el dintr-o singură mişcare, la verticală, ca o sapă de foraj care intră în sol. Nataşa chiar avu impresia că e desfăcută în două… Dar în sâmbăta aceea Valentin Orlov era bine dispus. O aruncă pe Nataşa pe covor. Obişnuită, tânăra femeie îşi aşeză fruntea pe podea, cu fesele ridicate foarte sus, şi aşteptă să fie străpunsă, ca o sclavă nemişcată pe altarul unui zeu păgân.

Valentin Orlov, îngenuncheat în spatele ei, apucă panglicile portjartierului aşa cum apuci hăţurile unui cal. Îi trase fundul spre el şi intră tot dintr-o singură mişcare. Nataşa se înfiora de plăcere. Gâfâielile icnite ale amantului ei declanşară exclamaţiile pline de obscenităţi.

— Da. Înfige-mi-o bine! exclamă ea. Înfige-mi-o toată. Mă spargi, mă omori…

Lui Orlov îi plăcea asta la nebunie. Roşu la faţă, generalul se mişca cu şi mai mult antren.

Ce putoare grozavă! Acum se mişca cu mai multă uşurinţă, în ciuda proporţiilor sexului său. Apoi se uită ţintă la deschizătura de mai sus, acea steluţă roz care-l fascina, şi-şi încetini ritmul.

— Nu te opri, îl imploră Nataşa în pragul orgasmului.

— *Niet, niet, golubcika…*

Dar se retrase cu viclenie, se prinse mai bine de portjartier şi se aruncă înainte cu toată greutatea. Extremitatea umflată a sexului lovi deschizătura intimă a Nataşei cu o forţă nemaipomenită. Tânăra femeie nu avu timp să protesteze. Suta de kilograme a generalului Orlov îi propulsă membrul înainte, sfâşiind totul în calea lui. Sexul bărbatului pătrunse practic în întregime. Simţindu-şi sexul strâns în intimitatea îngustă şi fierbinte, Orlov trase un răcnet de plăcere. Niciodată nu mai simţise aşa ceva. Era invadat de o plăcere irezistibilă.

Nataşa scoase un ţipăt cumplit. Pe pulpe începuse să i se prelingă sânge şi avea senzaţia că era arsă cu fierul roşu. Dezlănţuit, generalul Orlov se retrase şi o violă încă o dată. Atunci sună telefonul. Dar abia dacă-l auzi în starea în care se afla.

*
*   *

Arcadi Iacolev lăsă să sune de două ori, apoi închise telefonul Zilului oprit în faţa imobilului în care se afla generalul Orlov. Formă din nou numărul şi aşteptă. Era un cod practicat de fiecare *aparatcik* important. Formai numărul, lăsai să sune de două ori, apoi închideai şi sunai din nou. Asta însemna un apel „neostil", ceva neprevăzut, dar nu o problemă.

Abia după ce telefonul sună a şaptea oară, răspunse şi generalul Orlov cu o voce gâfâită.

— Da?

— Valentin Vladimirovici, sunt Arcadi Aleksandrovici, îl anunţă el. Trebuie să-ţi vorbesc de urgenţă.

— Acum? De ce?

— Krucina s-a sinucis. Ticălosul a lăsat o notă în legătură cu tine, în care te acuză că ai deturnat fonduri.

Orlov izbucni într-o ploaie de înjurături şi insulte.

— Ticălos împuţit! Stricatu'! Georgianu' dracu'!

— Sunt jos, îl întrerupse Iacolev. Vin sus.

— *Haraşo, haraşo*, acceptă Orlov tulburat, înainte de a închide.

Arcadi Iacolev aşteptă câteva minute înainte de a se îndrepta, însoţit de Pavel Dombas, spre imobilul enorm. Se simţea puţin încordat. Valentin Orlov era un om viclean, suspicios şi periculos. Trebui să apese de trei ori pe butonul interfonului până când generalul de la KGB se hotărî să răspundă. Etajul şaisprezece. Acolo nu erau decât apartamente mici, rezervate celor din aparatul de stat. Le deschise o *babuşca* cu basma pe cap, care apoi dispăru în bucătărie. Orlov îşi făcu apariţia în civil. În pantaloni şi cămaşă, roşu la faţă, cu răsuflarea mirosind a alcool.

— Ce mai e şi povestea asta? întrebă el. Am sunat la Centru. E adevărat, aflaseră deja. Idiotul s-a aruncat pe fereastră!

Iacolev îşi zise că generalul nu pierduse timpul.

— Eşti singur? întrebă el.

— Da.

Minţea. Încăperea puţea a parfum. Trebuia acţionat repede. Orlov aruncă o privire bănuitoare spre Pavel Dombas.

— Spune-i să iasă, zise el. Nu-mi plac indiscreţiile.

Iacolev schiţă un zâmbet.

— Pavel e tăcut ca un mormânt, dar va aştepta alături.

Pavel Dombas se îndreptă spre cealaltă încăpere.

Generalul Orlov nu fu atent când cecenul trecu în spatele lui. Deodată, îşi simţi gâtul prins de un braţ puternic ca un şarpe boa. Scoase un răcnet sugrumat, încercând să scape de Pavel Dombas, dar cecenul avea o forţă herculeană.

Arcadi Iacolev se repezi imediat la general cu un revolver Makarov în mâna dreaptă. Cu mâna stângă, strânse cu putere nările generalului. Orlov, sufocându-se, deschise gura ca să tragă puţin aer. Iacolev îi vârî imediat ţeava revolverului în gură. Simţi răceala oţelului în cerul gurii şi înţelese.

— Dă-i drumul! strigă Arcadi.

Pavel Dombas făcu un salt în spate în momentul în care Arcadi Iacolev apăsă pe trăgaciul revolverului ţinut de jos în sus. Acela a fost ultimul zgomot pe care îl mai auzi generalul Orlov. Glonţul de 9 mm îi trecu prin cerul gurii înainte de a-i pătrunde în creier. Glonţul explodă în zeci de schije care ieşiră prin creştetul capului, smulgând o bună parte din calota craniană şi bucăţi de materie cenuşie. Arcadi Iacolev se trase înapoi cu o strâmbătură plină de dezgust în timp ce corpul generalului Orlov cădea la podea.

— Pavel, fata, repede! zise Iacolev.

Cecenul se năpusti spre dormitor. Împuşcătura făcuse un zgomot asurzitor. Pavel Dombas reapăru, împingând-o în faţa lui pe Nataşa înspăimântată, cu faţa scăldată de lacrimi, cu sângele curgându-i de-a lungul pulpelor.

— Era în baie, zise el.

Cecenul îi ţinea fără niciun efort amândouă mâinile la spate.

— Ce s-a întâmplat? strigă Nataşa văzând cadavrul lui Orlov.

— Generalul Orlov s-a sinucis, anunţă Arcadi Iacolev. Hai în dormitor.

Pavel Dombas o împinse spre patul mare acoperit cu un cearceaf mov pătat de sânge şi de spermă. Mirosul te izbea drept în faţă. Arcadi Iacolev se strâmbă dezgustat. Marea Revoluţie din Octombrie murise de-a binelea. Schimbă o privire cu Pavel Dombas. Acesta o forţă pe

Nataşa să se lungească în pat, pe burtă, cu capul în perne. Nu-l văzu pe Iacolev apropiindu-se cu revolverul în mână. Nu era un om crud. Nu era nevoie s-o traumatizeze. Apropie ţeava armei până la un centimetru de ceafa ei şi apăsă pe trăgaci. Nataşa tresări din tot corpul, apoi rămase inertă. Sângele curgea din rana de la ceafă îmbibând aşternutul. Glonţul ieşise pe partea cealaltă, spărgând fruntea tinerei femei.

Arcadi Iacolev contemplă cadavrul câteva clipe ca să fie sigur că Nataşa era într-adevăr moartă, apoi părăsi încăperea. Şterse cu batista mânerul revolverului. Apoi se lăsă pe vine lângă cadavrul generalului şi-i strânse degetele în jurul mânerului. Evident, această înscenare n-ar fi rezistat unei anchete serioase. Dar aşa ceva nu va avea loc. KGB-ul obişnuia să-şi spele rufele murdare în familie. Tocmai se ridica atunci când se ivi pe neaşteptate *babuşca*, tremurând din tot corpul.

— Ce s-a întâmplat? bâigui ea uitându-se la cadavrul generalului. Am auzit zgomot.

Arcadi Iacolev îi aruncă o privire severă.

— Tovarăşul general Valentin Vladimirovici Orlov s-a sinucis după ce a omorât o femeie care se afla aici. Întoarce-te la bucătărie. Va veni miliţia şi vei spune tot ce ştii.

Înspăimântată, *babuşca* porni spre bucătărie, şterpelind în trecere sticla începută de coniac. Ştia că Orlov face parte din KGB, iar el îi făcea deseori mici cadouri care nu se puteau găsi decât în magazinele KGB-ului. Nu era un om rău… Imediat ce bătrâna dispăru în bucătărie, Arcadi Iacolev telefonă la serviciul de gardă al celui de-al Doilea Directorat al KGB-ului.

— Aici Arcadi Iacolev, zise el. Mă aflu la generalul Orlov. În Kalinina Prospect numărul 88. Generalul s-a sinucis după ce şi-a omorât amanta. Mă sunase şi părea foarte deprimat. Trimiteţi pe cineva şi nu anunţaţi miliţia decât după ce veţi fi scotocit apartamentul.

Având în vedere poziţia lui Orlov, acest caz era în exclusivitate de competenţa KGB-ului. Înainte de a pleca, Iacolev scotoci temeinic peste tot şi găsi revolverul de serviciu al generalului în garderobă, împreună cu uniforma de care nu se servea decât de două ori pe an. Luă arma, un revolver Makarov ca acela cu care trăsese el şi o puse în

buzunar. Cui îi va păsa că arma crimei nu era arma mortului? Şi oricum, peste câteva ore, asta nu va mai avea cine ştie ce importanţă…

Când părăsiră apartamentul, cei doi o zăriră pe *babuşca* aşezată pe un taburet în bucătărie. Bătrâna îşi pusese deja sticla de coniac în coş. Pe piaţa neagră, va obţine salariul ei pe doua luni.

În ascensor, Arcadi Iacolev se uită la ceas. Era presat de timp. Tot planul lui se sprijinea pe o programare precisă. Mai avea exact două ore şi un sfert.

Urcă în Zil şi îi ordonă imediat şoferului:

— Strada Ceaikina numărul 21, ştii, exact după Gorki Prospect. Şi repede că mă grăbesc.

Ajungând pe Kalinina Prospect, întâlniră două maşini Volga negre cu girofarurile aprinse, care veneau în mare viteză. KGB-ul se ducea la generalul Orlov.

*

*   *

Ca peste tot unde locuiau cei din ierarhia partidului, strada Ceaikina era o arteră liniştită, mărginită de clădiri recente aflate în stare bună. În faţa imobilului cu numărul 21, înalt de cincisprezece etaje, doi miliţieni stăteau de pază într-o gheretă. Când văzură Zilul negru plin de antene, miliţienii prezentară armele cu o mişcare vagă. Arcadi Iacolev se îndreptă spre ei cu un pas ferm şi le arătă carnetul de membru al Biroului Politic apostrofându-i:

— *Tavarişci* miliţieni, am venit să-l arestez pe tovarăşul Dimitri Lisovik, care e bănuit de grave deturnări de fonduri.

Dimitri Lisovik conducea Departamentul Internaţional al Comitetului Central al Partidului Comunist al URSS, adjunctul direct al lui Nikolai Krucina. În această calitate, Lisovik cunoştea multe lucruri. Miliţienii se uitară unul la altul şi cel mai în vârstă întrebă cu timiditate:

— Vreţi să vă însoţim, tovarăşe Iacolev?

— Nu, răspunse tăios Iacolev, oamenii de la Comitetul de Stat sunt pe drum.

Intră în hol, luă ascensorul şi apăsă pe butonul etajului doisprezece.

Dimitri Lisovik fusese anunţat telefonic de vizita lui şi-l aştepta. Când sună, uşa se deschise imediat. Lisovik era un bărbat corpolent, cu faţa rotundă, purta ochelari cu lentile groase şi avea aerul unui iepure speriat. Zâmbetul îi dispăru când văzu revolverul apărut în mâna vizitatorului său.

— Dimitri Gregorovici, zise cu o voce severă Arcadi Iacolev, te afli în stare de arest. Nikolai Krucina a mărturisit totul. Cei de la Comitetul de Stat sunt pe drum. În seara asta te vei culca la Lubianka.

Trăsăturile lui Dimitri Lisovik trădau o uimire totală.

— Ce să mărturisească? întrebă el cu o voce sugrumată.

— Te vei lămuri cu cei de la Comitetul de Stat despre sumele deturnate, replică tăios Iacolev. Vor fi aici peste câteva minute. Echipa lui Ivan cel Groaznic.

Dimitri Lisovik păli. „Ivan cel Groaznic” era un maior din KGB specialist în interogatoriile „intensive”. Toţi cei care trecuseră prin mâinile lui rămăseseră cu sechele pentru toată viaţa. Ferocitatea lui nu era egalată decât de imaginaţia sadică de care dădea dovadă. Lui i se încredinţau acele „Osobîie Papki” [cazuri deosebite], atunci când *era nevoie* de mărturisiri. Dimitri Lisovik crezuse că odată cu răsturnările actuale, „Ivan cel Groaznic” fusese înlăturat. Asta însemna să uiţi că toate guvernele au nevoie de buni profesionişti.

— Dar eu nu ştiu nimic, protestă Dimitri Lisovik.

— Ai păstrat aici documente. Ai face bine să le predai de bunăvoie, zise Iacolev cu o voce calmă.

Dimitri Lisovik tresări.

— Dar nu mai am nimic! Nikolai Krucina mi le-a cerut pe toate. El ştie că n-am comis nicio neregulă.

Arcadi Iacolev îi aruncă o privire plină de milă.

— Nu va avea ocazia s-o spună. Tocmai s-a sinucis. În momentul în care urma să fie arestat.

Dimitri Lisovik părea lovit de trăsnet. Simţea cum i se înmoaie picioarele. Cu câteva săptămâni în urmă, Boris Pugo, fostul şef al KGB-ului, îşi trăsese un glonţ în cap, ca să scape de un proces infamant şi de torturi cumplite. Din 1917, sistemul funcţiona în acelaşi mod kafkian. Nu erai vinovat *sau* nevinovat. Cineva, aflat în vârful imensei maşinării, te declara vinovat. Iar slugile precum „Ivan

cel Groaznic” îţi aranjau imediat o frumuseţe de proces, unde acuzaţii zdrobiţi mărturiseau tot ce li se cerea. Prin urmare, reţeta Proceselor de la Moscova de tristă amintire nu se pierduse.

Împotriva acestei maşini inumane nu se putea face nimic. Dimitri Lisovik nu era în stare să pună cap la cap două idei. Ridică o privire imploratoare spre vechiul său coleg. Trăsăturile lui Arcadi Iacolev se îmblânziră imediat.

— Aş vrea să te ajut… şuşoti el.

— Ştii bine că sunt nevinovat, răspunse cu un ton plângăreţ Dimitri Lisovik.

Iacolev dădu din umeri, vrând să arate că asta nu avea nicio importanţă, apoi se uită la ceas.

— Ascultă, zise el cu un ton conciliant, peste câteva minute nu voi mai putea să fac nimic pentru tine. Poate că există o soluţie…

Se duse la fereastră şi o deschise larg, apoi se întoarse spre Lisovik. Acesta se albi la faţă. Înţelesese.

— Voi spune că nu te-am putut împiedica să sari, zise calm Arcadi Iacolev. Atâta pagubă dacă voi avea ceva probleme. Îţi datorez asta, Dimitri Gregorovici. Ţin la tine. Cred că e mai bine să te cruţi de anumite momente foarte neplăcute.

Dimitri Lisovik se ridică. Privirea lui se plimba de la uşă la fereastră. Vorbele lui Iacolev îl condiţionaseră complet. Se uită rând pe rând la Iacolev şi la Pavel Dombas. Apoi, cu un mers de somnambul, se îndreptă spre fereastră.

Vocea lui Iacolev îi înfrânse ultima rezistenţă.

— Te vor stropi cu acid, zise el. Îţi vei vedea propriul corp dizolvându-se şi vei suferi îngrozitor. După aceea, îţi vor trage un glonţ în cap sau te vor sugruma într-un colţ al celulei. Boris Elţîn e fără milă.

Dimitri Lisovik avu o mică mişcare de ezitare, apoi trecu un picior peste marginea ferestrei şi se aruncă în gol. Dacă s-ar fi dat înapoi, Arcadi Iacolev i-ar fi tras un glonţ în cap, pretinzând că încercase să evadeze, dar aşa era mai bine.

*

* *

Cei doi miliţieni veniseră lângă trupul neînsufleţit care zăcea pe şosea. În jurul capului se întindea o băltoacă de sânge. Dimitri Lisovik murise pe loc. Unul dintre cei doi miliţieni, foarte tulburat, îşi întoarse faţa spre Arcadi Iacolev.

— L-am văzut sărind! bâigui el. N-a ezitat deloc.

Arcadi Iacolev dădu din cap cu tristeţe.

— Ne-a scăpat! a preferat asta în locul unui proces. Îl înţeleg. Aţi anunţat miliţia?

— Da. Trimite oameni.

— Bine. Nu lăsaţi pe nimeni să intre în imobil sau să se apropie de cadavru.

Iacolev urcă în Zil şi se lăsă să cadă pe bancheta din spate cu un suspin de uşurare. Partea cea mai dificilă a turneului său se terminase. Cei patru bărbaţi pe care îi eliminase erau *singurii* care cunoşteau secretele transferurilor clandestine ale partidului în străinătate. După dispariţia lor, nici Boris Elţîn, noul preşedinte al Rusiei, nu va putea să găsească aceşti bani. Chiar dacă ştia de existenţa lor.

*

*   *

— Mergem la Hodinsk, zise Iacolev. Repede, am întârziat.

— *Da, haraşo*, răspunse Iuri.

Hodinsk era un fost aerodrom militar aproape dezafectat, situat nu departe de cartierul general al GRU, în partea de nord a Moscovei. Un traseu de o oră, dacă traficul nu era prea intens. Terenul, accesibil numai celor de la KGB şi GRU, era utilizat pentru misiuni speciale de avioane militare sau aparţinând KGB-ului.

Zilul se înscrise în mijlocul traficului, semnalizând cu farurile şi cu sirena, evitând ambuteiajele cu ajutorul miliţienilor de serviciu din intersecţii. Şoferul îi anunţa prin radio şi ei schimbau lumina semafoarelor pe verde. Arcadi Iacolev privi defilarea rapidă a imobilelor cenuşii, a troleibuzelor, a cozilor. Era stăpânit de sentimente amestecate. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că îşi va sfârşi cariera în felul acesta. Asasinatele comise îl lăsau rece. Aşa se întâmplase totdeauna. Doar că înainte nu acţiona el direct.

Zilul ajunse în sfârşit pe Jaroslavkoie Prospect şi mări viteza.

Maşina părea că zboară pe asfalt. După cincizeci de minute, soseau la porţile de fier ale aeroportului Hodinsk, păzite de soldaţi de la GRU. Iuri îşi arătă carnetul şi Iacolev legitimaţia care le permiteau accesul la toate bazele militare ale URSS-ului. Porţile se închiseră în urma lor. Terenul era pustiu, cu excepţia unui elicopter Harke al cărui rotor se afla deja în mişcare.

— Opreşti lângă elicopter, îi ordonă Iacolev şoferului.

Acesta traversă în diagonală pista de zbor pentru a opri la vreo zece metri în spatele elicopterului. Arcadi Iacolev se întoarse spre tânărul şofer cu un zâmbet călduros.

— *Spasiba*, Iuri. Duci înapoi maşina.

Întinse mâna tânărului sergent şi acesta i-o strânse viguros, încă îl mai ţinea de mână când Pavel Dombas îi trase un glonţ în ceafă cu un revolver echipat cu surdină. Iuri fu aruncat peste volan. Glonţul ieşi pe partea cealaltă smulgându-i ochiul drept şi frânturi din creier. Arcadi Iacolev îşi smulse mâna din cea a mortului şi deschise portiera. Băiatul acela văzuse prea multe.

În timp ce se îndrepta spre elicopter, Pavel Dombas ducea în urma lui două valijoare. Urcară unul după altul în avion, unde erau aşteptaţi de un colonel gras din GRU. Uşile fură imediat închise, Iacolev se aşeză pe scaunul din spate, se aplecă spre pilot şi strigă:

— În cât timp ajungem la Şeremetievo II ?

Pilotul ridică mâna stângă, desfăcând şi strângând de două ori degetele.

— În zece minute.

— Ştii unde trebuie să mergi?

— Da.

Turbina începu să urle. Elicopterul se legănă şi începu să urce în aer, deplasându-se imediat spre vest. Arcadi Iacolev abia dacă era puţin încordat. Nimic nu-i mai putea împiedica plecarea.

Norii erau jos. Deodată, sub ei, apăru aeroportul internaţional Şeremetievo. Mai întâi aerogara curselor interioare, cu sute de aparate Iliuşin şi Tupolev vechi, ale companiei Aeroflot. Apoi aeroportul internaţional, Şeremetievo II, nou-nouţ. Elicopterul coborî, în timp ce pilotul conversa cu turnul de control.

Elicopterul ateriză la vreo douăzeci de metri de un Iliuşin 96 al

companiei *Cubana de Aviacion* care făcea legătura dintre Moscova şi Havana, fără escală. Călătorii erau deja îmbarcaţi, bagajele fuseseră încărcate şi reactoarele funcţionau la relanti. Numai scara din faţă nu fusese îndepărtată. Alături de ea staţiona o Volgă cenuşie aparţinând KGB-ului.

Arcadi Iacolev sări din elicopter şi alergă până la aparatul Iliuşin. Doi bărbaţi veniră înaintea lui.

— Tovarăşul Arcadi Iacolev?

Fără să răspundă, Iacolev le arătă carnetul şi ei se dădură la o parte cu respect. Pavel Dombas îl urmă fără să fie controlat. O stewardesă cubaneză cu sâni mari îl primi pe Iacolev cu un zâmbet de bun venit şi îi arătă cele două fotolii de la clasa întâi care îi fuseseră rezervate. Echipajul ştia că un membru important din Biroul Politic trebuia să se îmbarce în ultimul moment, dar nu-i cunoştea numele, cele două locuri fiind rezervate pe numele Iosif Pavlov.

Uşa fu închisă şi avionul porni pe pistă. După cinci minute, comandantul avionului anunţă „decolare peste treizeci de secunde" şi aparatul cu patru motoare mări viteza. În curând, Iacolev nu mai văzu sub aripi decât pădurea imensă din jurul Moscovei. Luă mecanic paharul cu şampanie oferit de stewardesă imediat ce avionul luă puţină altitudine. Simţea cum îi creşte inima. Era acum unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume!

Una din valijoarele transportate de Pavel Dombas conţinea sute de diamante de peste zece carate, cele mai frumoase dintre cele sustrase timp de patruzeci şi cinci de ani din producţia ţării şi păstrate în secret la Departamentul Trei al Ministerului de Finanţe. Datorită documentelor înmânate de Krucina, Arcadi Iacolev avea acces la şaizeci de tone de aur de cea mai bună calitate şi opt tone de platină, ieşite clandestin din URSS în cursul ultimilor cinci ani. Fără a mai vorbi de restul! Chiar dacă ar fi trăit o mie de ani, tot n-ar fi putut să prăpădească toată avuţia. Era un gând ameţitor. Cu astfel de sume putea să devină unul dintre stăpânii lumii.

Un acces brusc de melancolie îi alungă euforia. Nu-şi va revedea chiar atât de curând ţara lui dragă. Îi plăcea să se retragă, cât de des putea, în vila lui situată pe malul lacului Valdai, în inima Rusiei. Acolo staţiona în permanenţă un elicopter care îi permitea să ajungă

la Moscova în câteva ore. În acel cadru bucolic, Iacolev asculta muzică, profita de amantele lui şi făcea plimbări lungi în pădure... Toate astea erau acum de domeniul trecutului. Probabil că nu se va mai întoarce niciodată în URSS. Doar dacă...

În acel faliment general câţiva prieteni de-ai lui semănaseră o mică sămânţă. Ea se numea Vladimir Jirinovski. Căpitan KGB, specialist în misiuni de penetrare, persoanele acelea făcuseră din el un politician foarte convenabil... Care fusese ales în Dumă în urmă cu patru luni, înaintea reformiştilor, cu ocazia alegerilor legislative. Un spin în piciorul lui Boris Elţîn. Deocamdată trebuia să crească, şi pentru asta trebuia udat.

Arcadi Iacolev reveni la preocupări mai urgente. Cuba nu era decât o etapă. Acolo era încă mult prea aproape de vechii lui prieteni şi mediul înconjurător nu-l încânta deloc. Se rugă cerului ca dispozitivul instalat de el să nu aibă defecţiuni. Altfel, ar fi putut să sfârşească precum victimele turneului său funest.

Capitolul II

Aparatul Boeing 757 al companiei American Airlines, venit de la Miami, după ce aterizase pe unica pistă a aeroportului Grand Cayman Island, îşi descărca lotul de turişti americani, descheiaţi la haine, care fugiseră de ploaia şi de frigul din Statele Unite în acea lună de decembrie a anului 1993. Aici, în mijlocul Mării Caraibelor, la o sută cinci mile sud de Cuba, erau treizeci de grade în decembrie.

Micul arhipelag al insulelor Tortuga, descoperit în 1503 de Cristofor Columb, îşi schimbase mai târziu numele, cele trei insule ale sale devenind Grand Cayman, Little Cayman şi Cayman Brac. Până prin anii şaizeci, despre aceste insule pline de ţânţari nu s-a vorbit niciodată. Cei douăzeci de mii de locuitori descendenţi ai sclavilor aduşi din Africa, colonizaţi mai târziu de britanici, supravieţuiau în sărăcie.

Situaţia se răsturnase total în 1962. Colonie britanică, arhipelagului Cayman i se oferise independenţa. În loc să sară în sus de bucurie, negrii care formau aproape totalitatea populaţiei o imploraseră pe

Majestatea Sa să binevoiască să-i păstreze ca supuşi. În mijlocul fojgăielii de micronaţiuni, pe cât de independente pe atât de sărace, insulele Cayman deveniseră un „dinozaur”, o colonie britanică cu un guvernator!

Alte două evenimente schimbaseră destinul arhipelagului. Câţiva oameni inteligenţi ai legii hotărâseră să facă din Cayman un paradis fiscal, oferind investitorilor străini avantaje comparabile cu cele din Lichtenstein sau din insulele anglo-normande. La ultimul recensământ, făcut la sfârşitul anului 1992, s-au înregistrat şapte sute de bănci pentru douăzeci şi şapte de mii de caymanezi. Record mondial! Pentru a crea o bancă sau o societate caymaneză, e suficient să ai ceva bani de provenienţă uneori îndoielnică şi un om de paie, un *tawyer* local care să rezolve afacerile curente şi să ascundă cu grijă identitatea adevăraţilor proprietari. Deoarece legea caymaneză asigură un secret bancar perfect, această activitate s-a dezvoltat cu viteza unei ciuperci atomice.

Cum o bucurie nu vine niciodată singură, s-a reuşit eradicarea ţânţarilor, în beneficiul unei alte mine de aur: turismul. Netedă ca palma, în mare parte mlăştinoasă, insula Grand Cayman are la extremitatea vestică o plajă imensă cu nisip fin şi o minunăţie de fund marin. Pe „Seven Miles Beach” [Plaja celor şapte mile], hotelurile au crescut ca ciupercile după ploaie, aproape la fel de repede ca băncile. Nu există şomaj, nu există criminalitate. Un adevărat paradis.

De câteva ori pe zi, avioanele venite din Statele Unite aduc o mulţime de turişti şi pleacă încărcate cu alţii bine bronzaţi.

O terasă deschisă, protejată contra intemperiilor de un acoperiş în pantă, care îi dă înfăţişarea unei cabane de munte, domina pista de aterizare. Câteva persoane îi aşteptau aici pe nou-veniţi, printre care şi un cuplu ciudat. Bărbatul era scund şi îndesat, cu umeri foarte largi, cu o faţă plată şi ochi bridaţi de japonez. Purta o cămaşă hawaiană cu mâneci scurte şi blugi. La gât îi atârna un binoclu. Femeia era mai înaltă decât el. O brunetă cu păr lung, cu pomeţi proeminenţi de tip slav şi o gură foarte mare. Purta o rochie roşie de „stretch”, foarte scurtă şi lipită pe corp. Fuma fără încetare, aprinzând ţigară de la ţigară.

Pasagerii coborâţi din avion se deplasau grăbiţi pe pista de

aterizare, ajungând pe jos în aerogară. „Japonezul” duse binoclul la ochi.

— Iată-l! zise el după câteva clipe. Cu cravata roşie…

Femeia aproape că-i smulse binoclul din mâini şi-l îndreptă spre bărbatul zărit de el. Contrar tovarăşilor lui de călătorie, acesta purta costum şi o cravată – roşie – iar în mână ducea o valijoară diplomat. Avea vreo cincizeci de ani, o faţă obişnuită şi un păr foarte blond.

— Eşti sigur că e el? insistă tânăra femeie.

Însoţitorul ei suspină agasat.

— Bineînţeles. Boris Vladimirovici Sterligov. Până în 1991, a fost colonel în Departamentul cu „problemele evreieşti” din cadrul Directoratului al Cincilea. În ’92 a fost scos la pensie din oficiu. În momentul acela l-am întâlnit.

Cel despre care vorbeau tocmai intrase în aerogară. Cei doi tocmai voiau să-şi părăsească poziţia de observare, când femeia exclamă:

— Priveşte! zise ea. Cei doi care coboară acum scara avionului!

Însoţitorul ei luă înapoi binoclul şi-l îndreptă în direcţia indicată. Coborau ultimii doi pasageri. Şi ei purtau costume şi cravată şi nu aveau deloc aerul unor turişti. În spatele ochelarilor se zăreau nişte feţe dure, inexpresive. Amândoi aveau statură de atleţi. „Japonezul” lăsă jos binoclul cu un fluierat înăbuşit.

— Clienţi ai MVD-ului.

Boris Elţîn suprimase dintr-o trăsătură de condei KGB-ul. Primul Directorat, însărcinat cu operaţiuni în străinătate, devenise MVD. Al Doilea Directorat, însărcinat cu problemele interne, se fărâmiţase în şapte departamente, MSK-ul ocupându-se de contraspionaj. Fascinată, femeia îi urmări cu privirea pe cei doi bărbaţi.

— Îl filează pe Sterligov, zise ea. Nu trebuie să ne arătăm. Vom hotărî mai târziu ce facem.

Reveniră în holul de sosire, dar, în loc să aştepte pasagerii, se îndreptară spre parcare unde-i aştepta un Mustang decapotabil. De acolo era uşor să se supravegheze ieşirea. Boris Sterligov apăru primul, trăgând o valiză pe rotile, şi se opri la marginea trotuarului, vizibil mirat că nu vedea pe nimeni. După câteva clipe apărură şi urmăritorii săi. Unul se întoarse imediat în aerogară, în timp ce celălalt se îndrepta spre biroul de închiriat maşini. Şi reapăru, după

zece minute, la volanul unei maşini Toyota de culoare albă, pe care o opri la treizeci de metri de locul unde Boris Sterligov încă mai aştepta. Sterligov se uită la ceas cu nerăbdare. Mai aşteptă încă cinci minute, apoi urcă într-un taxi.

Imediat se ivi şi omul care se întorsese în aerogară şi urcă în Toyota albă care porni pe urmele taxiului. „Japonezul" suspină adânc şi demară.

— Karla, avem o problemă. O problemă mare de tot.

— Probabil că imbecilul de Vronski a fost imprudent, răspunse Karla. Să nu-i pierzi.

Ieşiră din aeroport, merseră pe Crewe Road şi cotiră după aceea la stânga pe Eastern Road care ocolea Georgetown, capitala arhipelagului Cayman. Vechile căsuţe din lemn vopsit cedau treptat locul marilor buildinguri din sticlă ale nenumăratelor bănci.

Karla şi însoţitorul prinseră repede din urmă cele două vehicule pe care le urmăreau. Maşinile se deplasau cuminţi cu patruzeci la oră. Sosiră pe West Bay Road, mergând pe lângă „Seven Miles Beach". Hotelurile se înşirau acum unul după altul între drum şi plajă.

După doi kilometri, taxiul lui Boris Sterligov făcu la dreapta, intră pe o poartă mare şi albă şi pătrunse pe o alee mărginită de cocotieri. Hotelul *Hyatt* era cel mai bun din insulă. Maşina urmăritorilor se ţinu după taxi şi trase într-una din parcările laterale.

„Japonezul" intră şi el pe alee, o parcurse cu rapiditate şi se opri în faţa clădirii care adăpostea recepţia, o mică bijuterie de arhitectură colonială englezească, cu coloane albe.

— Du-te, Karla, zise „Japonezul". Spune-i să nu se neliniştească şi să nu comită vreo imprudenţă. Va primi instrucţiuni prin telefon.

Karla îşi croi drum printr-o ceată de jucători de golf ce se întorcea de pe terenul situat în spatele hotelului, şi care, văzând-o, se întrebă brusc dacă golful chiar era cea mai bună distracţie de vacanţă. Nu vedeai prea des creaturi de acest fel la *Hyatt*, unde domnea mai ales genul Regina Victoria. Pielea mată şi foarte bronzată o făcea să semene cu o sud-americancă. Când intră în hol, o funcţionară tânără cu o faţă angelică tocmai îl ajuta pe Boris Sterligov să-şi completeze fişa. Karla se strecură în dreptul lui şi, în timp ce tânăra tasta pe claviatura computerului, îi şopti la ureche în ruseşte:

— Totul e în regulă, Boris Vladimirovici. Care e numărul camerei tale?

Boris Sterligov tresări şi întoarse capul.

— 2912, zise el. Dar…

— Nu te mişca, îţi vom telefona.

Karla se îndepărta deja. Coborî peronul şi sări în Mustang. Maşina demară imediat. În trecere, omul de a volan aruncă o privire spre cei doi bărbaţi care aşteptau în Toyota albă.

— Cum au putut imbecilii ăştia să ajungă până aici? bombăni el.

Karla aprinse a treizecea ţigară din ziua aceea, suflă fumul şi zise cu o voce metalică.

— N-are importanţă. Principalul e să rămână aici pentru totdeauna.

Avea aerul la fel de tandru ca un *velociraptor*… *[Specie de dinozaur extrem de feroce]*. Tovarăşul ei înţelese de ce, cu câţiva ani în urmă, Karla fusese poreclită „barracuda” în rândurile Mafiei moscovite. Fusese crescută la o şcoală aspră. Ultimul ei amant, un kyrgyzs cunoscut pentru ferocitatea lui, juca mult la Cherry Casino, la Moscova. Într-o seară, partenerii lui de pocher îl forţaseră să iasă afară, după ce-i descoperiseră un as în plus în mânecă. Îl stropiseră cu benzină şi arsese de viu până când nu mai rămăsese decât o grămăjoară negricioasă. Karla credea că-i vor tăia gâtul pentru a suprima un martor jenant, dar ucigaşul amantului ei dorise atât de mult să se culce cu ea, încât îi oferise un mic răgaz. Care-i fusese fatal…

După ce-o dusese în camera lui de la hotelul *Rossia*, bărbatul o forţase să se dezbrace în pielea goală, ca să fie sigur că nu ascundea vreo armă. Abia după aceea se năpustise asupra ei. În timp ce el o poseda, Karla îi sfâşiase carotida. Unghiile ei false de doi centimetri, de un roşu strălucitor, erau în realitate nişte lame de oţel tăioase ca briciul, lipite peste unghiile ei adevărate.

*

*   *

Restaurantul *Crow’s Nest* era înţesat, ca în fiecare seară. Situat la marginea plajei, la extremitatea sudică a oraşului Georgetown, era cel mai acceptabil dintre restaurantele locale, renumit pentru crabii

umpluţi, peştii la frigare şi scoicile cu sos picant. Chelneriţele de culoare, planturoase şi indolente, serveau acceptabil, tot timpul cu zâmbetul pe buze.

Boris Sterligov gustă din cel de al doilea whisky cu multă apă, încercând să stingă focul care-i frigea stomacul. Ca şi ardeiul iute, angoasa îi tăia pofta de mâncare. Lucrurile nu se petreceau aşa cum fusese prevăzut. Femeia care îl abordase la hotel nu-i lăsase timp să pună întrebări. Primise un telefon laconic o oră mai târziu, i se dăduse adresa acestui restaurant şi i se ceruse să vină aici cu taxiul pe la orele nouă. Se însera pe la şase şi deja se făcuse noapte de-a binelea. Aşezat singur la o masă, Sterligov se aşteptase în fiecare clipă să vadă pe cineva ivindu-se. Zadarnic.

Mirat, ceru nota de plat, spunându-şi că va găsi cu uşurinţă un taxi. Nu mai ieşise niciodată din Rusia, căci pe vremea comunismului numai o mână de aleşi avea dreptul să plece în străinătate, din cauză că oamenii ar fi putut să nu se mai întoarcă. De aceea se adapta cu greutate lumii exterioare.

Se pomeni în parcarea restaurantului, ceva mai retrasă faţă de stradă. Acolo staţionau vreo douăzeci de maşini. Deodată, farurile uneia dintre ele, parcată lângă drum, se aprinseră şi clipiră de două ori. Cu inima bătându-i cu putere, Sterligov se îndreptă spre ea. În interior nu era decât o singură persoană care se afla la volan. Femeia zărită la hotel.

— Urcă repede, îi zise ea în ruseşte.

Sterligov intră în maşină şi întrebă imediat:

— Cine eşti?

— Mă cheamă Karla.

— Pentru ce această…

— Eşti urmărit! Erau doi tipi în avion, zise ea cu jumătate de glas dând maşina înapoi. Cu siguranţă de la MVD. N-ai remarcat nimic?

— Nu, răspunse Sterligov. Şi acum unde sunt?

— Aproape, dar asta nu mai are importanţă. Ne vom ocupa de ei.

*

*   *

Vadim Dubinin şi Nikita Şaponikov erau atât de absorbiţi de

supravegherea maşinii în care tocmai se urcase Sterligov încât nu văzură cele două siluete care se apropiau prin spatele vehiculului lor. Cele două portiere din spatele Toyotei se deschiseră în acelaşi timp şi doi bărbaţi se lăsară să cadă pe bancheta din spate. Imediat, două ţevi de armă se proptiră în cefele celor doi ofiţeri de la MVD.

— *Ne pizdi! [Nu vă prostiţi!]* zise o voce de rus. Faceţi ce vi se spune. Nu încercaţi să săriţi afară.

Vadim Dubinin, care se afla la volan, vru să întoarcă capul, dar o lovitură violentă la baza nasului îl făcu să ţipe de durere. Începu să sângereze. Nikita Şaponikov stătu cuminte. Nu erau înarmaţi, iar agresorii lor erau nişte profesionişti. Dubinin îl zări în oglinda retrovizoare pe cel din spatele lui. O matahală care atingea cu capul de partea de sus a maşinii. Agresorul îi apăsă şi mai tare ţeava armei în ceafă.

— Înainte şi la dreapta.

Dubinin făcu întocmai, pătrunzând pe South Sound Road, deplasându-se spre est. Maşina în care urcase Sterligov dispăruse. Drumul puţin folosit urma malul mării, mărginit de case cochete care se răreau treptat. Dubinin era atent cum conducea nemulţumit că volanul se afla în partea stângă. Agresorii rămâneau tăcuţi. Parcurseră astfel în jur de şapte kilometri. Aproape că nu mai erau locuinţe. Acea parte a insulei, lipsită de plaje, nu era vizitată de turişti. Drumul se bifurca la stânga.

— Faci la stânga, ordonă Pavel Dombas.

Era un drum neasfaltat, perpendicular pe drumul de coastă, care ducea într-o zonă cu foarte puţine construcţii. Nu se vedea nicio lumină. Spaţii libere alternau cu zone împădurite. În dreapta lor apăru un canal, paralel cu drumul, cam ca în Florida. La mal erau ancorate două ambarcaţiuni. Apoi, farurile maşinii luminară intrarea într-un mic şantier naval. Veliere şi iahturi de croazieră cu motor erau într-o stare jalnică. Un hangar lăsat vraişte în care se îngrămădeau motoare vechi, carcase de bărci, un camion cu macara cu cauciucurile sparte. Maşina se opri pe marginea cheiului, cu faţa la mare.

În locul acela, Grand Cayman nu mai măsura de la nord la sud decât trei kilometri. Vestul insulei era separat de estul mlăştinos de o lagună mare, North Sound, izolat de larg printr-o barieră de corali.

— Coborâţi! le ordonă Pavel Dombas celor doi din faţă.

Dubinin şi Şaponikov coborâră din maşină. O briză călduţă le mângâie chipurile. Locul acela părea complet pustiu. Agresorii le legară imediat mâinile la spate. După aceea, Pavel Dombas îi scotoci prin haine şi îi întinse actele tovarăşului său care le descifră la lumina unei lanterne.

— Prin urmare, faceţi parte din Departamentul de luptă împotriva crimei organizate a MVD-ului, zise el ironic.

Era greu de negat, dat fiind ordinul oficial de misiune, emis chiar de Boris Elţîn.

— Da, recunoscu cu o voce neutră Vadim Dubinin. Şi voi cine sunteţi?

Interlocutorul său îşi lumină faţa cu lanterna.

— N-ai auzit niciodată de mine? întrebă el ironic. Totuşi fac parte dintre clienţii tăi: *Japonşcik! [Japonezul!]*

Vadim Dubinin simţi un nod în gât. La mii de kilometri de Moscova, dădea peste unul dintre cei mai feroce mafioţi din capitala rusă: Viaceslav Ivankov, zis „Japonşcik” din cauza apartenenţei sale asiatice. Un om care se lăuda că ucide la fel de uşor cum aprinde o ţigară. Domnise deplin peste lumea interlopă moscovită vreme de trei ani, apoi dispăruse.

— S-a zvonit că eşti mort, zise Vadim Dubinin cu o voce albă. Ce faci aici?

Ivankov îl lovi cu piciorul în burtă îndoindu-l în faţă.

— Eu pun întrebările, zise mafiotul vorbind ruseşte. *Tu*, ce faci aici?

Vadim Dubinin nu răspunse.

— Nu cumva îl urmăreai pe tovarăşul Sterligov?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, pretinse Dubinin.

Viaceslav Ivankov scutură din cap.

— Imbecilule! O să-ţi recapeţi imediat memoria. Pavel, du-i la bazin.

Trăgând de sforile cu care erau legaţi, matahala îi trase pe cei doi ofiţeri ai MVD-ului de-a lungul cheiului. Marea clipocea domol şi North Sound era neagră ca o mină de cărbuni. Caymanezii nu pescuiau, preferau să-şi importe peştele din Florida. După o sută de

metri, ajunseră la un bazin dreptunghiular de vreo douăzeci de metri pe şapte-opt metri. Bazinul comunica cu marea şi un resac uşor agita suprafaţa întunecată. Fără o vorbă, Pavel Dombas îl împinse pe Vadim Dubinin cu brutalitate în apă.

Acesta căzu la fund. La început crezu vă vor să-l înece. Dar sfoara se întinse, ridicându-i la suprafaţă partea de sus a corpului. Se scutură, încercând să-şi recapete respiraţia normală. Pavel Dombas îl trase lângă mal unde întâlni privirea răutăcioasă a „Japonezului".

— Ştii la ce serveşte bazinul ăsta? întrebă mafiotul, închipuie-ţi că proprietarul acestui şantier are o manie. Adoră rechinii. Îi pescuieşte când sunt mici şi-i creşte aici, în acest bazin.

Tăcu câteva secunde pentru a da mai multă greutate spuselor sale.

— Crezi că eşti singur în apă? Ei bine, nu, la fund sunt trei rechini. Până la urmă, îşi vor da seama de prezenţa ta.

Brusc, Vadim Dubinin avu impresia că apa se făcuse rece ca gheaţa. Îşi îndoi picioarele sub el, de parcă ar fi vrut să se protejeze, pândind mişcările apei negre. Nimic. Încercă cu disperare să-şi amintească ce ştia despre rechini… Viaceslav Ivankov se îndepărtă, apoi se întoarse cu o găleată grea. Scoase din ea ceva maroniu închis pe care-l agită la capătul unui cârlig.

— Ştii ce e asta? Calcan. Rechinii se înnebunesc după aşa ceva.

Aruncă o bucată de calcan în mijlocul bazinului, apoi încă una. Preţ de câteva secunde nu se întâmplă nimic. Deodată se stârni un fel de vârtej şi bucata de calcan dispăru.

Vadim Dubinin scoase un ţipăt şi începu să dea din mâini şi din picioare ca un apucat, cuprins de groază.

Calm, Ivankov continua să arunce bucăţi de calcan, din ce în ce mai aproape de el. Suprafaţa apei era acum agitată de un clipocit continuu. Deodată fu străbătută de un fulger cenuşiu. Un rechin, pe spate, cu gura căscată, tocmai înghiţise o bucată de calcan.

— Scoate-mă de-aici! strigă Vadim Dubinin. Te rog!

Strigătul lui se termină cu un urlet. Ceva aspru îl atinsese uşor, sfâşiindu-i pantalonii. Apoi primi un fel de lovitură de pumn în burtă. Înţelese că fusese coada unuia dintre rechini. O altă atingere. Cel puţin doi se roteau în jurul lui. Vadim Dubinin urla fără întrerupere, copleşit de panică, ghemuit tot.

Urletul lui deveni strident şi se termină cu o notă ascuţită. Unul dintre rechini îl prinsese de coapsă şi voia să smulgă o bucată din ea. Animalul reuşi s-o rupă cu o smucitură. Vadim Dubinin simţi o durere cumplită, apoi un alt rechin îl apucă de pulpa stângă strângând-o între fălci.

Urmă o minifurtună. Cei trei rechini îşi disputau partea inferioară a ofiţerului rus, ca nişte şacali. Ţipetele slăbiră foarte repede, apoi capul recăzu în apă.

— Acum scoate-l, pe urmă nu vom mai putea, îi ordonă Ivankov lui Pavel Dombas.

Cecenul îşi încordă muşchii şi trase de sfoară. Ceea ce scoase din bazin era o adevărată imagine de coşmar. Piciorul drept al lui Dubinin fusese secţionat aproape din şod şi nu mai atârnau decât fâşii de carne. Piciorul stâng era secţionat de la genunchi, de parcă ar fi fost tăiat cu toporul. Într-o parte, în dreptul ficatului se vedea o enormă plagă deschisă din care ieşeau viscerele… Rechinii, cu bucăţica luată de la gură, se învârteau cu furie în bazinul despărţit de mare printr-o plasă din oţel.

Nikita Şaponikov se uita ţintă la colegul lui şi nu se mai putea opri din tremurat. Viaceslav Ivankov se apropie de el şi-i zise cu un ton glumeţ:

— Nu s-ar putea spune că animăluţele astea n-au apetit! Cred că la tine va merge şi mai repede. Pavel, bagă-l la apă…

Pavel Dombas trase de sfoară. Nikita Şaponikov încercă să se agaţe de sol, să se lase cât mai greu, dar sfoara îl trăgea irezistibil spre bazin unde apa neagră continua să clipocească.

Se pomeni în echilibru deasupra apei. Pierit de groază, fără să-şi mai amintească dacă rechinii ştiau să sară. Auzi ca prin vis vocea lui Viaceslav Ivankov.

— Ai chef să-mi răspunzi la întrebări?

— *Da! Da!* strigă Nikita Şaponikov.

Orice, numai să nu sfârşească devorat de viu.

Deodată, în întunericul din spatele lor răsună o voce.

— Ce căutaţi la bazinul meu?

Viaceslav Ivankov se întoarse, îndreptând lanterna spre nou-venit, un blond cu faţa slabă, barba rară, părul prins la şapte într-o coadă de

cal şi nasul turtit. Pe creştetul capului avea o şapcă roşie. În mână ţinea o sticlă de bere şi părea furios.

— Andy! exclamă Ivankov. Credeam că dormi.

— Cum vrei să dorm cu vacarmul pe care-l faci! protestă nou-venitul.

— *Gospodin! Gospodin! [Domnule! Domnule!]* zise cu o voce imploratoare Nikita Şaponikov.

Emoţia îl făcuse să uite engleza. Andy privea scena indecis. Vedea bine ce se petrecea, dar…

Ivankov se apropie de el şi-i zise cu glas scăzut:

— Domnul Frank îţi va face mâine o vizită. OK?

— OK, OK, mormăi Andy.

Se îndepărtă fără să mai arunce nicio privire spre omul suspendat deasupra bazinului.

Lui Nikita Şaponikov nu-i venea să creadă. Câteva clipe fusese stăpânit de o speranţă disperată, dar nou-venitul avea aerul că i se părea normal ca rechinilor lui să li se dea de mâncare oameni… Vocea lui Ivankov îl făcu să tresară.

— Cine te-a trimis aici?

— Boris Primakov, la ordinul preşedintelui Elţîn.

— Pentru ce?

— O anchetă de rutină. Trebuie să iau legătura cu autorităţile din Cayman Islands pentru a descoperi dacă nu cumva se află aici fonduri deturnate.

— De ce aici?

Nikita Şaponikov avusese timp să pregătească un argument plauzibil.

— Fiscalitatea de-aici…

— Asta e tot?

Acum înţelese că trebuia să mai spună ceva. Clipocitul valurilor i se părea asurzitor.

— Îl urmăream pe Sterligov, zise el. Voiam să ştim de ce-a venit aici.

Deşi era cald, Şaponikov dârdâia de-i clănţăneau dinţii din gură.

Ivankov insistă cu o voce dulceagă:

— Nu cumva îl căutai pe Arcadi Iacolev?

Nikita Şaponikov reuşi să răspundă cu o voce naturală:

— Arcadi Iacolev? Nimeni nu l-a mai văzut de acum doi ani, de când a fugit de la Moscova. S-ar părea că a murit într-un accident de avion, în Cuba, anul trecut, în ’92.

— Eşti sigur?

— Da, da!

Viaceslav Ivankov făcu o pauză de câteva secunde, apoi zise:

— Mincinos împuţit! Beţivanul tău de Boris Elţîn ştie foarte bine că Arcadi Iacolev trăieşte. Nu demult a angajat nişte detectivi străini ca să-i dea de urmă.

— Eu nu ştiu nimic despre asta! strigă ofiţerul rus. Iacolev a murit.

Ivankov se apropie de marginea bazinului.

— Am să-ţi încredinţez un secret, Nikita Sergheievici. Arcadi Iacolev e bine sănătos. Ba chiar am să-ţi spun unde se află…

— Nu, nu! strigă ofiţerul. Nu vreau să aud.

Dacă n-ar fi avut mâinile legate la spate, Şaponikov şi-ar fi astupat urechile.

— E aici, la Cayman Islands, preciză Viaceslav Ivankov. Atât de aproape, încât poate că te aude cum răcneşti. Şi se va mai auzi de el… Pavel!

Pavel Dombas dădu drumul la sfoară brusc şi ofiţerul de la MVD căzu în apă. De data asta lucrurile merseră mult mai repede. Imediat ce ieşi la suprafaţă, ofiţerul rus scoase un urlet dement. Doi rechini se repeziseră asupra lui. Urmă un clocot îngrozitor, câteva ţipete, apoi totul se linişti. Pavel Dombas trase de sfoară. Rechinii acţionaseră repede. Picioarele fuseseră devorate iar partea de jos a pântecelui nu mai era decât o gaură în care luceau reflexele sidefii ale oaselor pubiene.

Ivankov aruncă în bazin ce mai rămăsese din calcan, stârnind din nou o înfruntare feroce.

Cele două cadavre se goleau de sânge.

— Rămâi aici, îi ordonă Ivankov lui Pavel. Mă duc să aduc barca.

Urcă în maşină. Vehiculul celor doi ofiţeri ruşi rămăsese acolo, dar aveau tot timpul să-l ducă înapoi la hotel şi să le scotocească temeinic camera.

*

* *

— Veţi încerca emoţiile nemaipomenite ale unei incursiuni în universul submarin cel mai frumos din lume, anunţă căpitanul submarinului *Atlantis* pasagerilor instalaţi spate în spate pe banchetele care se înşirau de-a lungul submersibilului, în faţa marilor hublouri rotunde.

Atlantis era un submarin pentru turişti care putea să ducă patruzeci şi şase de persoane la o adâncime de treizeci de metri. Părăsea debarcaderul de patru ori pe zi pentru a-i plimba prin adâncurile acvatice, în largul insulei Grand Cayman. Înarmaţi cu camere video, pasagerii începură să filmeze peştii tropicali care se agitau în jurul lor. *Atlantis* pătrundea încetişor în mijlocul recifelor de corali. Pe lângă el trecu o broască ţestoasă marină enormă. Înotând maiestuos, indiferentă la strălucirea flash-urilor.

Peştii – galbeni cu dungi şi violeţi – din ce în ce mai mulţi, se înghesuiau în jurul hublourilor, la fel de curioşi ca pasagerii.

— Ne vom aşeza pe fundul de nisip, anunţă căpitanul.

Părăsiseră coralii şi navigau deasupra unui fel de prerie marină, la aproximativ o sută de picioare de fund. Deodată, un pasager din faţă arătă cu degetul spre stânga.

— Ce mai e şi *asta?*

Unui dintre ghizi se uită în direcţia indicată, gata să-l informeze, şi încremeni. Cadavrul gol al unui om, mutilat îngrozitor, plutea la câţiva centimetri de fund. Legat la mijloc de un lanţ fixat de un cub mare de beton. Peştii înotau în jurul lui ciugulindu-l. Umflat de apă, cadavrul oferea o imagine respingătoare.

— *Oh! My God!* exclamă ghidul simţind că se sufocă.

Cineva ţipă în spatele lui făcându-l să tresară. O americană cu părul alb arăta cu un deget tremurător spre un alt cadavru, ataşat în acelaşi fel, la vreo zece metri de primul. Peştii mici multicolori se jucau în orbitele lui goale. Toţi pasagerii submarinului se înghesuiau acum în spatele hublourilor pentru a zări acel spectacol macabru. Vocea sugrumată a ghidului anunţă:

— Doamnelor şi domnilor, vom scurta această plimbare submarină pentru a anunţa autorităţilor aceste accidente. Veţi putea profita

gratuit de o altă croazieră la bordul lui *Atlantis IX. Thank you for diving with us. [Vă mulţumim pentru scufundările cu noi]*.

Submarinul începu să se ridice lent la suprafaţă. Cele două cadavre dispărură. Pasagerii nu aveau să uite chiar atât de uşor felul în care descoperiseră paradisul submarin al insulelor Cayman.

Capitolul III

Bătrânul cu alură marţială – o adevărată reclamă pentru Armata Indiilor – avea papion, mustaţă în furculiţă, părul rar pieptănat cu grijă într-o parte şi purta o haină de tweed şi pantaloni în carouri.

Când îl văzu intrând în holul de la *Army and Navy Club*, bătrânul se uită la Malko cu o privire suspicioasă. Foarte rar apăreau feţe necunoscute. Cele patru etaje de cărămidă roşie ale unuia dintre cluburile cele mai inaccesibile din Washington, rezervat elitei castei militare americane, se ridica în colţul format de străzile 1 şi 17, foarte aproape de Connecticut Avenue.

Malko se apropie de majordomul negru, apărut parcă din „Coliba unchiului Tom”, şi-i zise:

— Am întâlnire cu domnul Carlyle.

— Perfect, sir. Pe aici, sir, zise negrul cu solicitudine.

Îl conduse pe Malko într-o sufragerie destul de sinistră şi aproape goală, căreia abia dacă i se zărea tavanul. Liniştit, bătrânul cu pantaloni în carouri continuă să citească *Wall Street Journal*.

Malko era aşteptat de doi bărbaţi aşezaţi la o masă rotundă. Unul dintre ei era directorul Departamentului Operaţiuni din cadrul CIA, Richard Baxter, care, cu trei luni în urmă, trăise alături de Malko emoţiile atentatului terorist împotriva preşedintelui Statelor Unite *[Vezi SAS nr. 113 Les Trompettes de Jericho – Trompetele Ierihonului]*. Acesta îl primi cu căldură pe Malko şi i-l prezentă imediat pe vecinul său de masă.

— Robert Carlyle, zise el. Domnul Carlyle a fost secretar de stat la Ministerul Apărării şi urmăreşte de aproape toate problemele care ţin de informaţiile secrete. În prezent, conduce o importantă *law-firm*, exact de cealaltă parte a străzii.

Robert Carlyle afişa o eleganţă britanică, mult mai rafinată decât cea a înalţilor funcţionari. Costum bine croit, cămaşă cu butoni mari din aur la manşete şi cravată cu dungi oblice. Avea o faţă prelungă, o privire care scăpăra de inteligenţă şi o bărbie voluntară. Părul negru, înspicat cu fire albe, era pieptănat pe spate.

— Am auzit multe despre dumneata, zise el cu căldură. Şi totdeauna de bine!

Malko zâmbi cu modestie. CIA îi trimisese un bilet de avion dus-întors – la Air France – Viena-Paris-Washington, împreună cu câteva rânduri din partea lui Richard Baxter. Avionul aterizase la *Dallas Airport* cu o punctualitate demnă de laudă! În mod cu totul neobişnuit, reprezentantul CIA la Viena nu ştia despre ce e vorba. Vremea era frumoasă, dar destul de friguroasă în acel început de decembrie. Richard Baxter îi adresă lui Malko un zâmbet complice.

— Bob Carlyle a vrut să stea de vorbă cu tine. Cred că e un frig cumplit acum în Austria…

— Dar foarte puţină zăpadă, zise Malko.

Weekendul dinaintea sosirii lui aici îl petrecuse împreună cu Alexandra – eterna şi minunata lui logodnică – la Kitzbühl.

Robert Carlyle se întoarse către chelner cu obişnuita-i familiaritate:

— Deci, ce ne propui, Edwards?

— *Red snapper, sir. Chicken à la Louisianne, New York Steak*.

Fiecare alese mâncarea preferată. Malko se opri la celebra friptură la grătar care era mai sigură. După ce comandară masa şi chelnerul se îndepărtă, Robert Carlyle se aplecă spre Malko şi-i zise brusc:

— În urmă cu o săptămână, aflându-mă la Moscova, am putut să stau de vorbă îndelung cu preşedintele Boris Elţîn.

Richard Baxter îi explică imediat lui Malko:

— Robert Carlyle negociază o afacere importantă între Martin-Marietta şi un grup de industriaşi ruşi specializaţi în tehnologia spaţială de vârf.

— Vom construi sateliţi şi lansatoare, explică Robert Carlyle. Ruşii au rachete de lansare foarte puternice şi robuste, iar noi suntem mai buni în electronică. Este o afacere foarte *importantă*.

— Nu mă îndoiesc, zise Malko ce zărise o bucăţică de carne însoţită de o salată anemică.

Cele mai rele gânduri ale lui deveniră realitate. Să mai zici că la Washington găseşti cele mai bune restaurante…

Nu vedea unde voia să ajungă interlocutorul lui. Acesta continuă pe un ton şi mai discret.

— Domnul Elţîn mi-a mărturisit o problemă care-l îngrijorează peste măsură. Statul rus duce o lipsă acută de devize. În acest moment, rezervele în dolari ale Rusiei se ridică la aproximativ patruzeci de miliarde de dolari… În mare, cam averea lui Ross Perot, fostul candidat la ultimele alegeri prezidenţiale. Suma este foarte mică pentru o ţară de o sută cincizeci de milioane de locuitori.

Chelnerul le servi comanda şi Robert Carlyle se înfruptă cu poftă înainte de a continua:

— Pentru asta există o explicaţie. Începând din 1990, anumiţi conducători ai partidului comunist din Rusia, simţind că se apropie sfârşitul sistemului, s-au dedat la o adevărată jefuire a ţării. La vremea aceea, KGB-ul şi partidul erau încă atotputernice şi confundau buzunarul statului cu propriile lor buzunare. În doi ani de zile, datorită unor filiere clandestine, unii şefi din aparatul de stat au transferat în străinătate, sub diferite forme, miliarde de dolari care au aterizat în conturi numerotate în anumite ţări unde fiscalitatea este dintre cele mai reduse, sau au servit la crearea, în străinătate, a unor societăţi conduse de oameni de paie, posesorii fiind, în realitate, o mână de conducători sovietici corupţi. Boris Elţîn estimează că sumele dispărute reprezintă între patruzeci şi şaizeci de miliarde de dolari, sublinie Richard Baxter. De zece ori rezervele actuale ale Rusiei.

Malko îşi zise că o parte infimă din această comoară ar fi fost suficientă pentru refacerea castelului său din Liezen până la ultima ţiglă. Lumea era prost făcută.

— Şi n-a putut să-i recupereze? Întrebă el.

— Elţîn a încercat tot ce i-a stat în putinţă. Ba chiar a angajat vreme de trei luni nişte detectivi americani – agenţia Julius Kroll – pentru a putea să dea de urma acestor bani dispăruţi. A fost zadarnic, peste tot s-a lovit de un zid opac de conturi numerotate şi de societăţi-paravan. La 15 martie 1991, Boris Elţîn a dat o lege care autoriza noul guvern rus să confişte bunurile financiare aparţinând unor organizaţii sovietice sau unor membri ai partidului, ceea ce a permis să se pună

mâna pe numeroase conturi în *interiorul* fostei URSS. Dar nu are nicio putere în privinţa fondurilor dispărute în străinătate. În cel mai bun caz, s-a găsit seiful gol. Totul fusese transferat în altă parte, în seifuri supraprotejate. Totul s-a petrecut în vara lui '91, în momentul puciului împotriva lui Gorbaciov. Cei care încercau să menţină sistemul comunist au înţeles că se terminase. Mişcarea de evaziune a fondurilor s-a accelerat. Ai auzit, domnule Linge, de un anume Arcadi Iacolev?

Malko scutură din cap.

— Niciodată.

Ca un prestidigitator, Robert Baxter scoase atunci din buzunar o fotografie alb-negru, făcută cu teleobiectivul. Bărbatul purta o şapcă, detaliul cel mai uimitor constituindu-l ochii alungiţi şi foarte depărtaţi unul de celălalt.

— Iată-l pe Arcadi Iacolev, zise Richard Baxter. Nu există prea multe fotografii cu el. Asta a fost făcută cam acum trei ani. Azi, dacă mai trăieşte, are cincizeci şi şapte de ani. Tipul ăsta puţin diabetic este unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

— Explicaţi-mi!

— Arcadi Iacolev era cel care, în cadrul Biroului Politic, coordona toate activităţile financiare clandestine ale PCUS. Necunoscut marelui public, el era angrenajul cel mai puternic al maşinăriei comuniste. KGB-ul şi Ministerul Apărării se aflau sub ordinele sale. În vremea aceea, partidul era adevăratul stăpân al URSS. Iacolev era cel care, prin intermediul KGB-ului „hrănea” partidele comuniste străine şi se ocupa de evaziunea unor fonduri secrete, pentru a constitui o „puşculiţă” colosală pentru PCUS.

— Ca Ferdinand Marcos sau Mobutu, zise Malko.

— Exact.

— Ce s-a întâmplat cu acest personaj interesant?

Richard Baxter îşi mângâie butonul de la manşetă cu un aer visător.

— Nimeni nu l-a mai văzut din ziua de sâmbătă, 21 octombrie 1991, răspunse el. În ziua aceea, un elicopter al cunoscutei GRU l-a dus până la scara unui avion al agenţiei *Cubana de Aviacion* care pleca spre Cuba. Iacolev era însoţit de garda lui de corp, un anume Pavel Dombas, un cecen, fost mafiot şi ucigaş notoriu. Autorităţile ruseşti au

cerut de atunci Cubei extrădarea lui, dar cubanezii s-au făcut că nu aud. Boris Elţîn i-a scris personal lui Fidel Castro. Degeaba. Cubanezul nici măcar nu i-a răspuns. În ’92, ziarele cubaneze au anunţat moartea lui Arcadi Iacolev, în urma accidentului unui avion particular, între Varadero şi Havana. În cimitirul de la Havana există un mormânt pe care e trecut numele lui.

— Ce-a făcut înainte de a părăsi Moscova? întrebă Malko.

Robert Carlyle zâmbi ironic.

— Nu ştim ce-a *făcut* cu exactitate. Dar în ziua plecării sale a avut loc o epidemie de sinucideri… Mai întâi, responsabilul financiar al PCUS, Nikolai Krucina. El efectua transferurile de fonduri la ordinul lui Iacolev. S-a aruncat pe fereastra apartamentului său fără să lase vreo explicaţie. Toate dosarele „sensibile” fuseseră scoase din seif cu o seară înainte. După o oră, predecesorul său, un pensionar de şaptezeci şi doi de ani, Gheorghi Pavlov s-a sinucis în acelaşi fel, fără să lase nici el vreo explicaţie… Tot în aceeaşi zi, adjunctul operaţional al lui Krucina, Dimitri Lisovik, cel care răspundea de relaţiile internaţionale ale Comitetului Central, a încercat şi el să zboare ca păsările… În sfârşit, generalul Valentin Orlov, din Primul Directorat al KGB-ului, şi-a omorât amanta împuşcând-o în ceafă, după care şi-a tras şi el un glonţ în gură.

— Are Arcadi Iacolev vreo legătură directă cu aceste evenimente?

— În sâmbăta aceea, îi explică Robert Carlyle, Iacolev s-a deplasat prin Moscova cu un Zil de la GRU, condus de un sergent. Cadavrul acestui sergent a fost găsit în Zilul care l-a dus pe Iacolev la aeroportul Hodinsk cu un glonţ în ceafă… Este singurul asasinat care i se poate imputa lui Iacolev sau gărzii sale de corp. Dar era de faţă în momentul în care generalul Orlov şi-a tras un glonţ în gură. Şi s-a aflat şi în apartamentul lui Dimitri Lisovik când acesta a sărit pe fereastră, sub privirile celor doi miliţieni care erau de gardă. Încă nu se ştie dacă a avut contact şi cu ceilalţi doi, pentru că nu există martori. A avut grijă să telefoneze conducerii KGB-ului că generalul Orlov, bănuit de deturnări de fonduri, s-a hotărât să-şi pună capăt zilelor şi că nu a putut să-l împiedice… Acest Orlov răspundea de transferul *fizic* de devize şi de aur în contul PCUS-ului.

Urmă o tăcere. Malko îşi înmuie buzele în cafeaua americană în

timp ce Richard Baxter comanda un whisky cu gheaţă.

— Aparent, Arcadi Iacolev a făcut curăţenie înainte de a fugi, zise el. Nu s-au făcut anchete?

— Practic nu, mărturisi Richard Baxter. Când miliţia a vrut să afle mai mult, s-a lovit de KGB care ştersese toate urmele. Numai în cazul lui Dimitri Lisovik se poate spune că a fost într-adevăr o sinucidere. Cei doi miliţieni din faţa imobilului l-au văzut aruncându-se de la fereastră. Dar putea să fie ameninţat.

— Aceşti oameni aveau adjuncţi, remarcă Malko. De la ei nu s-a aflat nimic?

— Operaţiunile importante erau făcute numai de aceste patru persoane, cele care au murit. În străinătate fusese deschis un anumit număr de conturi conform unor formalităţi precise. Se deschidea un cont sau se închiria un seif de către un om sigur, de exemplu generalul Orlov. Banca elibera atunci un atestat *la purtător* semnat de unul din directori. După aceea, era de-ajuns să te prezinţi cu acest atestat ca să ai acces la seif sau la cont. Cum niciunul dintre aceste atestate nu a fost găsit, se poate trage concluzia că Arcadi Iacolev le-a luat pe toate cu el. De altfel, în cazul unui cont căruia i s-a dat de urmă, guvernul rus posedă dovada că a fost golit la câteva săptămâni după fuga lui Iacolev, iar fondurile au fost transferate. Toate cercetările făcute de Boris Elţîn nu au permis decât recuperarea a aproximativ douăzeci şi şase de milioane de dolari, din conturile aflate în Rusia.

— Din cincizeci de miliarde, e foarte puţin! comentă Malko.

— În plus, sublinie Richard Baxter, e aproape sigur că Arcadi Iacolev a luat cu el o cantitate importantă de diamante de peste zece carate, stocate la Ministerul Economiei. Diamantele au dispărut odată cu el.

Richard Baxter surâse cu o oarecare tristeţe.

— Acum înţelegi problemele preşedintelui Elţîn.

— Pe deplin, recunoscu Malko. Din păcate, nu dispun de mijloacele necesare pentru a-l putea ajuta.

Robert Carlyle zâmbi politicos.

— Ba da, într-un anumit fel, zise el. Cred că prietenul nostru Richard îţi va explica în cele cinci minute cât voi lipsi.

Imediat ce Carlyle părăsi masa, Malko îl întrebă pe Baxter:

— De ce se interesează domnul Carlyle de acest caz? Ce interes are? Elţîn i-a promis câteva milioane de dolari sau o vilă pe viaţă în fostul Gulag?

Richard Baxter se prefăcu şocat.

— Fără interpretări nepotrivite! îl rugă el. Robert Carlyle are o avere considerabilă, un trecut ireproşabil şi avem în el încredere deplină. În toată afacerea asta, el îndeplineşte rolul unui trimis special. Trebuie să ştii un lucru. Nu el vrea să-l ajute pe Elţîn, ci preşedintele Statelor Unite. Chiar el a sugerat să se apeleze la tine…

Urmă o pauză.

— Ce interes are Casa Albă? întrebă Malko.

Americanul aprinse o ţigară şi se aplecă peste masă.

— Unul dublu. Încă nu ştiu totul, răspunse el. Mai întâi, preşedintele Clinton consideră că Boris Elţîn trebuie ajutat să-şi ducă la bun sfârşit reforma democratică. Pentru asta, Elţîn are nevoie de bani, de mulţi bani. Dar nu-i are. Recuperarea celor cincizeci de miliarde de dolari ar fi providenţială pentru el. Chiar dacă asta nu reprezintă decât cinci la sută din bugetul nostru. Rusia are nevoie imperioasă de devize.

— Desigur, recunoscu Malko. Dar în cazul de faţă el e cel mai bine plasat. La urma urmelor, asta e o problemă ruso-rusă…

Richard Baxter scutură din cap.

— Să nu crezi asta! Sigur, a distrus KGB-ul. L-a scindat în câteva entităţi noi, aflate teoretic sub ordinele sale. Dar cei „noi” nu cunosc secretele. Iată de ce a fost suficientă eliminarea a patru persoane în urmă cu doi ani pentru ca sistemul financiar ocult al PCUS în străinătate să devină complet opac. În plus, adăugă el, dacă Elţîn nu dă de urma acestor bani, tare mi-e teamă că va încerca să-i obţină de la noi. Şi asta va fi tare greu de obţinut din partea Congresului.

— Vă treziţi foarte târziu, obiectă Malko. De ce n-aţi reacţionat atunci când Elţîn a făcut apel la Julius Kroll?

— Întrebare foarte bună, recunoscu Richard Baxter. Există două răspunsuri. În primul rând, pentru că atunci la Casa Albă se afla George Bush. Şi el nu voia să se amestece într-o problemă internă a Rusiei. Poate că şi preşedintele Clinton ar fi adoptat aceeaşi atitudine, în ciudă dorinţei sale de a-l ajuta pe Boris Elţîn, dacă nu s-ar fi ivit un

element nou, deosebit de îngrijorător. Ai auzit de un anume Vladimir Jirinovski?

— Ca toată lumea, răspunse Malko. E un fel de copil spiritual al lui Hitler.

Vladimir Jirinovski era un politician rus ivit de nicăieri care, în 1990 crease Partidul Liberal Democrat din Uniunea Sovietică. În mai 1991 Jirinovski se prezentase la alegerile legislative, promiţând că va ieftini de trei ori votca, va mări Imperiul Rus până la Oceanul Indian, îi va expulza pe evrei şi va distruge Germania, dacă se va arăta ameninţătoare. La prima vedere, toate astea puteau să pară delirante, dar Jirinovski fusese ales, precum şi alţi zeci de candidaţi ai Partidului Liberal Democrat.

— Am crezut că se va prăbuşi. Dar după doi ani şi jumătate, luna trecută, în noiembrie 1993, Jirinovski s-a prezentat la primele alegeri prezidenţiale din Rusia. Şi, stupefacţie! S-a plasat pe poziţia a treia, cu 7,81% din voturi, după Elţîn şi Râşcov, primul-ministru! Au votat pentru el peste şase milioane de ruşi! zise Richard Baxter suspinând. Cu părul lui cărunt tuns foarte scurt, statura de boxer, ochii mici şi pătrunzători şi tupeul lui, Jirinovski amintea de marii lideri fascişti dintre cele două războaie mondiale.

— De ce-mi vorbeşti despre Jirinovski? întrebă Malko.

— Ceea ce-am să-ţi spun este *top secret* zise americanul. Am aflat multe lucruri despre Jirinovski. S-a născut pe 25 aprilie 1946, la Alma-Ata, în Kazahstan. Tatăl era jurist şi mama menajeră. Optsprezece ani mai târziu, e secretar al Biroului Tineretului Comunist. În 1970, e recrutat de KGB şi pleacă în Turcia ca traducător. E arestat pentru distribuirea de manifeste comuniste şi expulzat. La întoarcerea în ţară revine în cadrul Tineretului Comunist, îşi face stagiul militar în Transcaucazia obţinând gradul de locotenent. Oficial, Jirinovski lucrează în cadrul Comitetului de Apărare a Păcii şi e consilier juridic la Editura Mir. În realitate, este omul Directoratului al Cincilea al KGB, însărcinat cu manipulările în interiorul Uniunii Sovietice. Se infiltrează în mişcarea evreiască „refuznik” şi, după aceea, în plină perestroika, în 1990 formează Partidul Liberal Democrat. Creaţia KGB-ului care pregăteşte în felul lui „democratizarea” Rusiei. Urmarea o cunoşti… Şi acum „bomba”.

Superiorul lui Jirinovski, la Directoratul al Cincilea, era colonelul Boris Sterligov, Jirinovski având el însuşi grad de căpitan. Sterligov, scos la pensie, rămâne în continuare la Moscova. Boris Elţîn a cerut MSK-ului să-i pună telefonul sub ascultare. Iar MSK* a interceptat în urmă cu câteva săptămâni o convorbire telefonică cu un anume Ivan Vronski care, vorbindu-i cu subînţelesuri, l-a anunţat că un grup de „patrioţi” în exil era gata să-l finanţeze pe Jirinovski cu zeci de miliarde de ruble. Întrebările lui Sterligov l-au făcut pe interlocutorul său să-l întrebe dacă-şi mai aminteşte de „Rasputin”… ceea ce a dezgheţat imediat atmosfera. Cei doi şi-au dat întâlnire şi…

[MSK – contraspionajul rus, succesorul Directoratului al Doilea al KGB-ului.]*

— Stai! îl întrerupse Malko. Ia-o mai uşor. Mai întâi, cine este acest Vronski?

— Un rus emigrat la New York. Un om de afaceri. La noi i s-ar spune mafiot. A fost amestecat în multe escrocherii cu KGB-işti şi bande de mafioţi. Şi el îl cunoştea pe generalul Orlov. A dispărut din Rusia şi a apărut la Londra cu câteva milioane de dolari. Oficial, încearcă să realizeze societăţi mixte între ruşi şi occidentali. În ’91, a fost amestecat într-o afacere ciudată. Un grup financiar total necunoscut a cumpărat treizeci de miliarde de ruble cu dolari gheaţă. Ne-a trebuit un oarecare timp până când am descoperit că era vorba de cartelul Cali care încerca să se implanteze în Rusia.

— OK. Aprobă Malko. Şi „Rasputin”?

— E porecla lui Arcadi Iacolev.

Capitolul IV

Americanul pândea reacţia lui Malko. Acesta începea să priceapă mai bine cum stăteau lucrurile. Rezumă.

— Deci, crezi că acest Arcadi Iacolev e încă în viaţă şi că vrea să dea o parte din banii pe care i-a furat pentru promovarea politicii lui Vladimir Jirinovski?

— Exact, aprobă Richard Baxter.

— De ce-ar face-o?

— Mai întâi, sumele pe care le-a furat Iacolev sunt atât de fabuloase, încât poate să-şi permită realizarea oricărui vis. Dar, cu toate miliardele lui de dolari, fostul *aparatcik* este un om hăituit care a trebuit să fugă din ţara lui. Vladimir Jirinovski e singurul care ar putea, eventual, să-i permită într-o zi reîntoarcerea în Rusia.

— Cum aşa?

Richard Baxter aruncă o privire spre uşă înainte de a răspunde şi aprinse altă ţigară. Robert Carlyle dispăruse de mai mult de un sfert de oră…

— În esenţă, Iacolev şi Jirinovski sunt de acord. Erau nişte stâlpi solizi ai partidului şi îl urăsc pe Boris Elţîn. Vladimir Jirinovski a obţinut un nou succes electoral, intrând în noua Dumă împreună cu un grup important. Şi-a proclamat intenţia de a se prezenta la viitoarele alegeri prezidenţiale împotriva lui Boris Elţîn…

— Chiar crezi în viitorul lui Jirinovski? întrebă Malko sceptic.

Richard Baxter dădu cu tristeţe din cap.

— Ar trebui să reciteşti comentariile despre Adolf Hitler dintre anii 1923–1933. Era considerat un nebun, un iluminat, un bufon. Nu avea decât o mână de partizani. Când a scris *Mein Kampf*, s-a spus despre această carte că e o ţesătură de inepţii şi de utopii sângeroase. Cunoşti urmarea. Germania trecea atunci printr-o criză economică profundă, ca Rusia de azi. Industriaşilor le-a fost frică şi, pentru a evita haosul, au jucat cum le-a cântat Hitler. L-au finanţat şi i-au permis dezvoltarea partidului nazist. Poate că Jirinovski singur nu e foarte periculos. Dar, sprijinit puternic financiar, ar putea să fie ales preşedintele Rusiei. Atunci să vezi distrugeri!… Îţi imaginezi cum ar arăta lumea cu acest excitat care ar ameninţa cu armele atomice? L-am regreta pe Stalin… Împiedicarea finanţării lui Jirinovski de către Arcadi Iacolev este ceva esenţial.

— Acum vă înţeleg mai bine interesul, recunoscu Malko. Dar unde se ascunde acest Iacolev? În Coreea de Nord? În America Latină?

— Cu foarte puţin timp în urmă n-aş fi putut să răspund la această întrebare, recunoscu Baxter. Dar ţi-am cerut să vii de urgenţă la Washington pentru că s-a ivit un fapt nou. A doua zi după telefonul lui Vronski, Sterligov a părăsit Moscova cu un avion Air France cu

destinaţia Paris, unde a ajuns la zece şi douăzeci şi cinci, apoi s-a urcat în Concordul de la unsprezece spre New York. I-am cerut FBI-ului să-l supravegheze. Sterligov s-a întâlnit cu Vronski şi a luat un avion spre Miami de unde şi-a luat zborul spre insula Grand Cayman.

— Nu l-aţi urmărit?

— Nu. Era urmărit de la Moscova de doi agenţi MVD, din Departamentul de luptă împotriva crimei organizate. Coloneii Şaponikov şi Dubinin. Ne-am limitat doar pentru a le comunica rezervările făcute de Sterligov pentru a-i putea lua urma. Au sosit toţi trei la Georgetown, capitala arhipelagului Cayman.

— Ce-au descoperit acolo?

— Nu ştim, mărturisi Richard Baxter. Pentru că ei au fost cei descoperiţi. Priveşte…

Scoase din servietă un dosar plin cu fotografii pe care i-l întinse lui Malko. Imaginea celor două cadavre mutilate era de-a dreptul înfiorătoare.

— Asta a mai rămas din trimişii lui Boris Elţîn, comentă cu sobrietate Richard Baxter, trăgând cu sete din ţigară.

Cadavrele lor au fost reperate din întâmplare de un submarin turistic, nu departe de coasta insulei Grand Cayman. Zăceau pe fundul oceanului, fiecare legat de un bloc de beton.

— Se ştie cum au murit?

— Nu aveau apă în plămâni, răspunse cu sobrietate Baxter. Au fost ciopârţiţi de unu-doi rechini *înainte* de a fi aruncaţi la fundul apei.

— Cum s-a putut întâmpla asta?

— Nu ştim nimic. Poate că au fost traşi în urma unei ambarcaţiuni. Camerele lor au fost scotocite, iar maşina pe care o foloseau a fost găsită în parcarea hotelului. Chiar în ziua sosirii.

— Ce spune poliţia locală?

— Nimic. E depăşită de situaţie, nu are niciun indiciu. Autorităţile din arhipelag aproape că nu sunt deloc confruntate cu asasinate. Cei doi ruşi au plecat de la hotel pe la opt şi nu s-au mai întors.

— Şi Sterligov?

— Stătea şi el tot la acelaşi hotel, la *Hyatt*. Sterligov a achitat nota de plată şi a părăsit hotelul chiar a doua zi, înainte de descoperirea cadavrelor. A plecat la Londra, via Jamaica. Azi e din nou la Moscova.

— Nu a fost interogat?

— Bineînţeles. Dar a refuzat să răspundă la întrebările MVD-ului cu privire la călătoria lui în arhipelagul Cayman, pretinzând că a fost vorba de o călătorie particulară oferită de prietenul său Vronski, în căutarea unor străini doritori să investească în Rusia.

— Concluzia e că Arcadi Iacolev se află în insulele Cayman?

— E foarte posibil.

Malko era sceptic.

— Autorităţile caymaneze nu exercită niciun control asupra străinilor? Ar trebui să se afle foarte uşor.

— Am vorbit cu cei din Grand Cayman care se ocupă de imigraţie. Nu au auzit niciodată de Arcadi Iacolev. Dar, cu o ambarcaţiune rapidă, în patru ore ajungi în Cuba. Iacolev ar fi putut să intre clandestin.

— Ce să facă acolo? Pentru un miliardar există locuri mult mai grozave, obiectă Malko.

— Pentru un miliardar *normal*, desigur, admise Baxter. Dar Arcadi Iacolev, în ciuda miliardelor sale, este un om hăituit. Ruşii ar da orice ca să pună mâna pe el.

— Mai sunt şi alte locuri unde s-ar putea ascunde, obiectă din nou Malko. Inclusiv Cuba.

— Fireşte. De altfel, nu sunt sigur că se mai află în Grand Cayman. E foarte posibil să fi venit în arhipelag sub un nume fals doar pentru a-l întâlni pe Sterligov. Navele fac zilnic escală la Georgetown aducând mii de turişti. Dar, având în vedere felul în care au fost lichidaţi ofiţerii MVD-ului, cred că dispun în insulă de o structură permanentă…

— Grand Cayman e o insulă foarte mică, remarcă Malko. Cum de n-a observat nimic poliţia locală?

— Acolo e o colonie a Imperiului britanic. Ştii câtă grijă au britanicii de *privacy*. În Marea Britanie, legitimaţiile de identitate nici măcar nu sunt obligatorii. Arcadi Iacolev e bogat, foarte bogat, şi cu siguranţă că nu practică niciun fel de activitate care să încalce legile. Se foloseşte şi de identitate falsă. Dacă ai bani, te poţi izola cu uşurinţă… Mai ales într-un loc ca arhipelagul Cayman, consacrat Viţelului de Aur…

Robert Carlyle reveni tăcut la masă. Richard Baxter îi spuse:

— I-am explicat totul domnului Linge.

Robert Carlyle se aplecă spre Malko şi zise cu vocea lui gravă:

— Domnule Linge, aş vrea tare mult să acceptaţi o misiune exploratorie pentru *noi*. Preşedintele Elţîn ţi-ar fi foarte recunoscător.

Dacă lucrurile continuau tot în felul ăsta, pe lângă titluri, Malko avea să colecţioneze şi decoraţii. Numai că cel care flatează trăieşte pe socoteala celui flatat.

— Înţeleg, zise Malko. Dar de ce nu apelaţi la FBI, în colaborare cu poliţia locală?

Robert Carlyle interveni imediat.

— E o problemă de discreţie, domnule Linge. Şi de asemenea, de competenţă… E nevoie de tact, de un mare profesionalism şi de fler.

Se uită la ceas.

— Sunt obligat să vă părăsesc. Mă grăbesc să ajung la New York de unde voi lua Concordul spre Paris şi de acolo alt avion spre Moscova. Pot să-i spun preşedintelui Elţîn că acest caz se află pe mâini bune?

Malko n-ar fi putut să spună decât că i se forţa mâna. Dar zâmbi şi răspunse:

— Liniştiţi-l pe preşedintele Elţîn. Voi încerca să dau de urma lovelelor.

*

* *

— Ai toate şansele să te loveşti de nişte indivizi feroce extrem de puternici şi care nu au nimic de pierdut, îl avertiză Richard Baxter. Ai văzut ce-au păţit trimişii lui Elţîn…

— Nu prea sunt trimis ca să am de-a face cu îngeraşi, remarcă Malko. În ce constă concret această misiune? Mă prezint acolo în armura mea albă şi scotocesc insula?

Richard Baxter zâmbi din politeţe.

— Am studiat probleme logistice. Joci golf?

— Nu.

— Păcat. Ţi-am cumpărat o trusă de golf de la Hammer-cher-Schlecher. O frumuseţe! De mâine ai rezervată o cameră la hotelul *Hyatt* din Georgetown, care are propriul său teren de golf. E o

acoperire perfectă.

— Şi în afară de trusa de golf, cu ce o să mă mai apăr?

— Chris Jones şi Milton Brabeck, cei doi „baby-sitters” ai tăi. Vor sosi de la Miami cu o navă pentru turişti în următoarele patruzeci şi opt de ore. Ceea ce le va permite să-şi ia cu ei artileria.

— E bine, dar insuficient, zise Malko. Mă trimiteţi să descopăr în această insulă paradiziacă un fugar sovietic, fără măcar să fiu sigur că se află acolo, şi fără nici cea mai mică pistă… Ştiu că în arhipelag nu sunt mai mult de treizeci de mii de locuitori, totuşi…

Richard Baxter făcu un gest liniştitor.

— *Wait a minute!* Nu ţi-am spus totul. Îţi rezerv o surpriză. Ţi-ai terminat cafeaua?

— Nici măcar n-am început-o…

— Atunci, să mergem!

*

* *

Pontiacul de culoare gri se opri în faţa unei mici *brown house* din Georgetown, cartierul rezidenţial din Washington. Richard Baxter şi Malko urcară treptele peronului. Americanul apăsă pe butonul soneriei. Imediat intră în funcţiune o cameră de luat vederi care se orientă spre ei. Uşa se deschise după treizeci de secunde, comandată electric. Malko intră. Pe culoar nu era nimeni.

— Hai până în fund, zise Richard Baxter.

Pătrunseră într-o încăpere mare, dreptunghiulară, unde un perete întreg era ocupat cu monitoare de calculator. Unul dintre ele era deschis, iar în faţa lui se afla un fotoliu cu spătar înalt. Fotoliul se roti, lăsând să se vadă cine-l ocupa: o femeie tânără, blondă, cu păr buclat, de o frumuseţe clasică. Avea un nas drept şi fin, o gură frumos conturată şi era foarte puţin machiată. Purta o bluză de mătase foarte groasă şi toată partea de jos a corpului era ascunsă de o pătură. Le adresă vizitatorilor ei un zâmbet radios şi-i invită să ia loc în două fotolii asemănătoare cu al ei.

— Ce surpriză plăcută, Dick! zise ea.

Îşi roti din nou fotoliul, luă un pachet de ţigări de pe consolă şi-şi aprinse una cu o brichetă Zippo.

— Janice, ţi-l prezint pe Malko Linge, zise Richard Baxter.

Zâmbetul tinerei femei se accentuă.

— Îl recunoscusem… Sunt foarte flatată.

— Janice Sanford lucrează la noul nostru departament de anchete asupra spălării banilor „murdari”, îi explică americanul. E un as al computerelor. Noi îi furnizăm elemente, numere de conturi şi virament din aproape întreaga lume, iar ea încearcă să ajungă la pistele electronice… Şi uneori reuşeşte.

Malko se uita la pătura de sub care ieşeau pantofii. Janice Sanford îl străpunse cu o privire fulgerătoare.

— Sunt infirmă, domnule Linge. O maşină-capcană în care s-a pus o bombă, la Bogota. A fost nevoie să mi se amputeze ambele picioare. Soţul meu, care făcea parte din DEA [Drugs Enforcement Administration], a murit pe loc. Eu mă descurc binişor… Am găsit o slujbă care mă pasionează. Am în bar o sticlă de Johnny Walker. Serviţi-vă. Şi pregătiţi-mi şi mie un *Cointreau on ice*. Cu trei cuburi de gheaţă şi o fărâmă de lămâie.

— Singura noastră pistă care duce spre Arcadi Iacolev este Vronski, explică Richard Baxter, turnând în pahare. I-am cerut lui Janice să-i sondeze toate tranzacţiile financiare.

— Vronski a cumpărat o bancă în Grand Cayman, explică tânăra femeie. „Tropical Invest Bank.”

— Malko Linge pleacă mâine în Grand Cayman, Janice.

— În acest caz, zise imediat tânăra femeie, să se ducă la un bărbat la care ţin foarte mult. Îl cheamă Thomas Hayden şi cu siguranţă că va putea să-l ajute.

— Cu ce se ocupă? întrebă Malko.

— Lucrează pentru guvernatorul britanic. L-am cunoscut la Bogota. Îl voi anunţa telefonic.

Cei doi bărbaţi nu se aşezaseră. În ciuda veseliei puţin artificiale a tinerei, atmosfera era cam apăsătoare. Richard Baxter se uită la ceas.

— Trebuie să trec pe la Langley.

— Şi eu am de lucru, zise Janice. *Bye-bye!*

Privirea i se opri o fracţiune de secundă cu o oarecare melancolie asupra lui Malko şi ridică paharul în direcţia lui.

— Noroc!

Afară, Richard Baxter suspină cu tristeţe.

— E o fată formidabilă. Bărbatul ei era urmărit de traficanţi. Janice fusese prevenită să se întoarcă la Washington. N-a vrut să se despartă de el. E îngropat la Arlington, iar ea în casa asta. Nu se plânge niciodată şi e totdeauna veselă. I-am pus la dispoziţie două persoane care să se ocupe de ea.

Aveai de ce să te înfiori… Malko se scutură, emoţionat de această poveste. În timp ce se îndreptau spre Naţional Airport, Malko îl întrebă pe american:

— Să presupunem că, cu ajutorul lui Dumnezeu, îl găsesc pe acest Arcadi Iacolev. Ce fac?

Urmă un moment de linişte.

— Misiunea ta se termină în clipa în care l-ai localizat cu precizie şi când e accesibil. Vom anunţa imediat MVD-ul şi ei se vor descurca cum vor şti… Aşa s-a stabilit teoretic între Casa Albă şi Boris Elţîn. Eu aş prefera să mai rămâi până când vom fi siguri că rusnacii şi-au făcut treaba. Evident, ideal ar fi să se pună mâna pe fondurile lui Iacolev. Se pare că o mare parte se află la purtător.

— Îmi ceri să fac un *hold-up?*

— Nu, nu! Dar vrem să fim siguri că nu va mai fi în măsură să-l finanţeze pe Vladimir Jirinovski. Nu uita că Sterligov s-ar putea să fi avut într-adevăr un contact cu el. Probabil că între ei s-au stabilit nişte înţelegeri. Nu trebuie să înceapă să le pună în aplicare. În sfârşit, încă n-am ajuns acolo. Deocamdată, misiunea constă în a descoperi dacă Arcadi Iacolev se află în insulele Cayman. După aceea, vom vedea. Dar, *my God*, ai grijă! Tipii ăştia au atâţia bani, încât pot să cumpere pe *oricine*.

— Nu e totuşi Sarajevo.

Richard Baxter nu zâmbi.

— E ca şi cum l-ai căuta pe Escobar. Ba poate chiar şi mai periculos. Nu vreau deloc să te îngrop la Arlington făcut bucăţele.

Capitolul V

Micul avion cu un singur loc, de culoare galbenă, trecu foarte

aproape de acoperişul casei mari cu un huruit furios, continuându-şi drumul peste North Sound, către mangrovele care constituiau partea cea mai deschisă a vegetaţiei din această parte insulei Grand Cayman.

Arcadi Iacolev tresări şi se îndreptă în şezlong. De la o vreme, fiecare eveniment neprevăzut îi făcea inima să bată cu putere.

Siguranţa formidabilă pe care o avusese atunci când părăsise Moscova, cu doi ani în urmă, se distrusese treptat precum calcarul în bătaia ploii. Totuşi, în această perioadă, nu fusese nicio alarmă serioasă, cu excepţia celei mai recente. Dar simţea o presiune invizibilă, certitudinea că era hărţuit de adversari puternici care puteau să se ivească oricând şi de oriunde. Începuse să folosească somnifere, apoi tranchilizante. Totuşi nu mai semăna deloc cu fostul *aparatcik* prost îmbrăcat care nu ieşea în evidenţă decât prin ochii lui ciudaţi. Arcadi Iacolev îşi lăsase barbă, o barbă deasă şi încă neagră, era bronzat şi îmbrăcat sport, cu cămăşi Versace de o mie de dolari bucata şi pantaloni pe măsură.

Se lăsă din nou în şezlongul instalat pe marginea piscinei, potrivindu-şi pe nas ochelarii Porsche. O altă noutate era şi faptul că tot ce purta avea o marcă cunoscută…

Un grădinar negru, atletic, care se ocupa de orhidee, se întoarse spre el zâmbind.

— Iar a trecut avionul ţânţarilor.

Deşi ţânţarii aproape că dispăruseră, guvernul caymanez continua o campanie energică de stropire a zonei mlăştinoase şi nelocuite a părţii de est a insulei. Arcadi Iacolev închise ochii, mângâiat de briza agreabilă care bătea din nord-est, împiedicând temperatura să devină prea sufocantă.

Se împlinea aproape un an de când se afla acolo.

Primele săptămâni, după sosirea în Cuba, fuseseră foarte dificile. Deşi se bucura de prietenia interesată a serviciilor secrete cubaneze, Iacolev se temea de o reacţie violentă din partea lui Boris Elţîn. Dar ea nu venise imediat, ţara era prea dezorganizată. Cubanezii îi furnizaseră nişte acte false perfecte – un paşaport diplomatic cubanez! – cu care putuse să facă câteva escapade în Europa, profitând de sumele enorme la care avea acces şi organizând o reţea financiară capabilă să-l aprovizioneze indiferent unde s-ar fi aflat. Şi apoi, îşi

permisese câteva „nebunii” care nici măcar nu reuşiseră să-i ştirbească în mod serios averea colosală. Cel mai costisitor fusese avionul cu reacţie particular Grunman, un „jet stream” de douăzeci şi patru de milioane de dolari, a cărui decorare o încredinţase societăţii Hemes.

Restul erau fleacuri. Câteva ceasuri totalizând exact un milion de dolari, cele mai frumoase prostituate din Geneva şi din Londra, zeci de costume pe măsura lui, care acum stăteau în şifoniere. În Cayman nu se purta haină…

Apoi, după o scurtă întoarcere în Cuba, îşi organizase reşedinţa.

La început i se păruse un adevărat paradis. Veşnic soare, marea călduţă, lenevealǎ, un cadru de vis; o casă de o mie de metri pătraţi izolată în mijlocul unei plantaţii de cocotieri, cu faţa spre North Sound, ambarcaţiuni, televizor zi şi noapte. Datorită antenei de satelit instalată în grădină, reuşea să prindă peste şaptezeci de posturi. Avea chiar şi ziare ruseşti, graţie unei cutii poştale închiriate sub un nume fals. Orarul era imuabil. Se scula târziu, lua un mic dejun pe marginea piscinei, apoi se scălda, se plimba pe mare sau făcea o escapadă la Georgetown. Noaptea venea repede, pe la şase şi jumătate se întuneca deja. După care Arcadi vedea un film la televizor sau se lăsa în voia imaginaţiei.

La început, zilele trecuseră repede. Apoi, orele se scurgeau din ce în ce mai lent. Arcadi Iacolev se învârtea ca un leu în cuşcă în închisoarea lui aurită, dându-şi treptat seama că singurul şi adevăratul motor al vieţii sale era puterea. Şi că te plictiseai repede de bani dacă nu aveai putere.

Asta îl făcuse să ia contact cu Vladimir Jirinovski, căruia îi urmărise ascensiunea. Succesul înregistrat de acesta la alegerile prezidenţiale, cu o lună în urmă, fusese o surpriză divină. Prin intermediul lui Jirinovski, Arcadi Iacolev se lansase din nou, cu înfrigurare, în cursa pentru putere. Urmase vizita lui Sterligov în Grand Cayman. Dar trebuia să facă faţă unui proces pe care nu-l controla. Viitoarele alegeri din Rusia, dacă nu intervenea nimic, aveau să aibă loc peste doi ani. Şapte sute de zile de aşteptare încordată, cu frica în oase, având ca singură destindere sexul.

La început nu se gândise deloc la asta, deşi la Moscova se deda unui adevărat consum desfrânat de tinere femei fascinate de virilitatea lui.

Fireşte că serviciile secrete cubaneze îi scoseseră în drum câteva creaturi pe cât de atrăgătoare, pe atât de „teleghidate” de care se ferise ca de ciumă. Urmase perioada „târfe”. Dar se lipsise repede, fiind prea puţin obişnuit cu cinismul lumii occidentale. Şi se îndrăgostise din întâmplare, la Georgetown, într-o zi pe când făcea cumpărături.

Vânzătoarea metisă dintr-un magazin de suveniruri şi bijuterii avea forme dolofane şi o faţă de putoare tropicală aşa cum nu mai văzuse până atunci. Şi nişte ochi mari de căprioară care păreau că plutesc în spermă, o gură mare, roşie şi moale.

Arcadi transpirase imediat ce-i văzuse fundul rotofei legănându-se în faţa lui. Restul fusese relativ uşor. Revenise de mai multe ori în magazin, aflase numele tinerei femei – Ann – şi, tot flirtând, o invitase la cină. La desert îi făcuse un cadou de două sute de mii de dolari şi ea cedase. Din păcate, în seara aceea trebuiseră să se mulţumească să flirteze pe bancheta din spate a Mercedesului. Nu o putea aduce pe Ann în casă. Riscul ar fi fost prea mare. Chiar de a doua zi, Arcadi Iacolev închiriase un apartament mobilat în complexul de locuinţe Waterways, în faţa unui teren de golf neterminat.

Ann îl urmase fără ezitare. Arcadi îi scosese chiar el costumul de lucru, un taior din pânză albă cu picăţele mov, descoperind un corp bine dezvoltat, în care stăruia o apatie cu totul tropicală, gol, cu excepţia unui mic bikini de dantelă neagră care-i lăsa fundul în întregime descoperit.

Ann, care părea totdeauna puţin cam bosumflată la magazin, se însufleţise sub mângâierile lui Arcadi, vizibil încântată de a descoperi o virilitate atât de mare la un bărbat de vârsta lui. Când îi oferise gura, Iacolev simţise că moare de plăcere. Iar când o pătrunsese pe la spate dintr-un singur elan, cu mâinile crispate pe şoldurile ei pline, senzaţia fusese atât de puternică, încât aproape că terminase imediat, urlând îngrozitor.

Gâfâind încă, Arcadi bâiguise în engleza lui proastă:

— Niciodată n-am mai avut un orgasm atât de puternic.

Flatată, Ann izbucnise într-un râs senzual, după care îşi aprinse o ţigară, aşa cum obişnuia de fiecare dată după ce făcea dragoste, în timp ce Iacolev desfăcea o sticlă de şampanie Dom Pérignon. De

atunci, relaţiile dintre ei mergeau de minune. De cel puţin trei ori pe săptămână, Arcadi o lua pe Ann de la magazin şi se grăbeau să ajungă în apartamentul închiriat. Între ei nu existau dialoguri inutile. Imediat ce ajungeau în apartament, se aruncau unul asupra celuilalt. Ann descoperise punctele slabe ale lui Arcadi şi ştia că era în al nouălea cer dacă îl făcea să termine în gura ei… Această relaţie sexuală în stare pură îl încânta pe Iacolev, fascinat de acest corp de metisă. Erau singurele lui momente de destindere. Ann se afla la ani-lumină de universul lui şi nu punea întrebări. Fericită că face dragoste, că primeşte cadouri, flatată că atrăsese atenţia unui bărbat atât de bogat, ea care locuia în Rock Nola, cartierul defavorizat din Georgetown şi avea un automobil Austin vechi de doi ani. Îl întrebase doar cum îl cheamă şi de unde venea.

— Sunt german, răspunsese Arcadi, şi prenumele meu e foarte complicat. Dar spune-mi „Jack”, adăugase el arătându-şi sexul.

Ann râsese şi de atunci îi zisese „Jack”. Era foarte senzuală, care ştiuse să profite de viaţă. Şi poate că, în sinea ei, îşi spunea că acest îndrăgostit bărbos ar fi putut s-o smulgă din situaţia ei modestă. Îi oferise deja bijuterii, trei ceasuri şi zeci de rochii.

Deodată, Arcadi Iacolev îşi dădu seama că reveria lui erotică combinată cu soarele fierbinte îi provocau o erecţie puternică, reţinută din fericire de costumul de baie.

Aruncă o privire spre Pavel Dombas, instalat cu respect de cealaltă parte a piscinei, sub o umbrelă de soare, citind un ziar *Pravda* vechi de o lună. El nu avea norocul stăpânului său şi trebuia să se mulţumească cu bucătărese negre care acceptau asalturile lui cele mai bestiale cu o indiferenţă politicoasă.

Privirea lui Arcadi Iacolev se opri asupra unei valijoare metalice aşezată la picioarele cecenului. Pe dinafară valijoara semăna cu cele în care-şi transportă fotografii materialele. Dar aceasta era o mică minunăţie pentru care plătise unui fabricant elveţian din Bâle suma de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Pereţii erau din tungsten şi carbon, rezistenţi la gloanţe, la foc şi la o presiune de o sută de bari… Sistemul de închidere extrem de sofisticat proteja conţinutul. Cele două broaşte aveau, fireşte, un cifru. Dacă se încerca forţarea lor, o încărcătură explozivă de o sută cincizeci de grame de C4 distrugea

conţinutul şi pe persoana care încerca s-o deschidă cu forţa.

Dar nu era suficient să formezi corect cele două cifruri. După deschiderea valijoarei, aveai la dispoziţie zece secunde pentru a dezactiva sistemul de siguranţă, apăsând un buton ascuns pe una din laturi. Altfel, se producea explozia… Astfel, acest mic seif era practic inviolabil. Arcadi Iacolev strânsese în ea listele conturilor şi ale seifurilor care făceau din el unul dintre primii zece oameni cei mai bogaţi din lume.

Chiar şi cu acea valijoară minunată, Iacolev nu se simţise în siguranţă în Cuba. Fusese prea multă vreme la putere ca să nu cunoască atotputernica raţiune de stat. Fidel Castro, care îl ura pe Boris Elţîn, putea foarte bine să-l vândă pe Iacolev pentru un avantaj strategic. De aceea, Arcadi Iacolev nu zăbovise prea mult în paradisul cubanez. Doar cât să-şi organizeze viitoarea reşedinţă. Banii lui ajutau în anumite privinţe, dar nu rezolvau toate problemele. Nimeni nu trebuia să cunoască cu exactitate locul reşedinţei sale. Altfel ar fi căzut trăsnetul…

Se foi în şezlong. Acum sexul ajunsese la întreaga lui amploare şi-i întindea costumul de baie în mod indecent. Nu voia să se dea în spectacol în faţa lui Pavel Dombas. O clipă îi trecu prin minte să plonjeze în piscină pentru a-şi potoli ardoarea, dar se gândi la o soluţie mai plăcută. Metisei nu-i plăcea să fie chemată la telefon în timpul orelor de lucru, dar o mai făcuse deja. Însă dorinţa îl chinuia şi trebuia să-i vorbească. Se ridică şi intră în casă spunându-i lui Pavel Dombas:

— Rămâi aici.

Arcadi Iacolev intră în camera lui decorată, ca şi restul casei, de arhitectul de interioare Claude Dalie, care o împănase cu ultimele lui creaţii, făcând din ea un adevărat palat. Arcadi încuie uşa, se întinse pe pat şi ridică receptorul telefonului.

Ann îi răspunse cu vocea ei bosumflată.

— Sunt Jack, o anunţă imediat Iacolev. Poţi vorbi cu mine?

— Da, răspunse Ann. În magazin nu e nimeni. Ce s-a întâmplat?

— Te doresc, şopti Iacolev. Aş vrea să mă culc cu tine.

Ann râse flatată.

— Aşteaptă până diseară. Mi-ai spus că ne întâlnim la *Papagallo*.

— Nu, nu pot.

În timp ce vorbea, Arcadi Iacolev îşi scosese sexul afară din slip şi se masturba lent. Nu fusese poreclit degeaba „Rasputin”. Acest gen de situaţii tulburi îl excita peste măsură.

— Nu pot să fac nimic pentru tine, zise Ann.

— Ba da. Vorbeşte-mi. Ştii ce fac în acest moment?

Ea râse răguşit.

— Bănuiesc.

— Atunci, vorbeşte-mi, spune-mi ceva.

— Nu pot. Colega mea e alături…

— În cazul ăsta, am să-ţi vorbesc eu, conchise Iacolev. În momentul ăsta e lungă şi tare şi mă masturbez gândindu-mă la tine. Aş vrea s-o simţi bine…

Continuă cu o voce gâfâită, joasă, reţinută, înşirând o serie întreagă de obscenităţi şi masturbându-se din ce în ce mai repede.

— Opreşte-te! îl imploră Ann cu o voce pierită. Opreşte-te, mă exciţi, o să…

Ann se opri brusc şi Arcadi Iacolev auzi o voce de bărbat – cu siguranţă un client. Nu se mai putea reţine. Ţipă în receptor în momentul în care simţi că va termina.

— Juisez! M-ai făcut să juisez.

*

* *

Când Arcadi Iacolev se întoarse la piscină, Pavel Dombas nu-şi schimbase poziţia. Şi el suferea din cauza inactivităţii. Nu mai omorâse de multă vreme. Or, asta constituia raţiunea lui de a fi.

Domnea o tăcere desăvârşită. Casa aceea era total izolată într-o zonă unde încă nu se construia, la capătul peninsulei Omega Bay. Parcul era apărat de privirile indiscrete de un gard viu des din bambuşi gigantici, înţesat cu aparate electronice de protecţie şi camere video pentru supraveghere. Numai minele mai lipseau… Dar nimeni nu venea pe-acolo, casa cea mai apropiată se afla la o depărtare de un kilometru.

Arcadi Iacolev se instalase din nou în şezlong, cu simţurile potolite pentru câteva ceasuri. După o jumătate de oră, zgomotul motorului

unei ambarcaţiuni îl făcu să ridice capul. Ambarcaţiunea se apropia de North Sound. Apoi pătrunse pe un canal care făcea parte din proprietate şi se termina cu un ponton.

După câteva minute îşi făcu apariţia un cuplu în costume de baie. Un bărbat înalt cu trăsături grosolane, cu părul negru şi zâmbetul strălucitor, însoţit de o brunetă înaltă cu un costum de baie alb contrastând cu pielea bronzată. Nou-venitul agită trei *stingrays* agăţate de o sfoară.

— Ai văzut ce-a prins Karla? E formidabilă!

O prinse de talie pe brunetă şi o sărută pe gât. Părea încântat la culme. De altfel, Frank „Teflon” Cortese zâmbea tot timpul, chiar şi atunci când îşi oferea luxul de a împuşca chiar el unul dintre duşmani. Orfan, după ce crescuse pe străzile cartierului Little Italy din New York, totul i se părea uşor. Urcase toate eşaloanele Mafiei cu Coltul în mână, desăvârşindu-şi cariera în ziua când pusese să fie împuşcat propriul lui *Capo* chiar în faţa restaurantului *Starck's* unde-l aştepta să ia masa. Trei gloanţe în cap şi două în corp. La fel şi pentru garda lui de corp. Frank „Teflon” Cortese se pomenise în fruntea unei „familii” şi a unei afaceri deosebit de profitabile. Fireşte, nimic comparabil cu Arcadi Iacolev. Cinci milioane de dolari pe an. Fără impozite. Primise porecla de „Teflon” din cauza abilităţii de a se strecura printre ochiurile plasei justiţiei americane. Inculpat de mai multe ori pentru asasinat, totdeauna obţinuse hotărâri de neurmărire penală. Martorii acuzării fie că-şi pierduseră memoria, fie că pieriseră de moarte violentă înainte de proces. Nu era o meserie de viitor să fii martorul acuzării împotriva lui Frank „Teflon”.

Descoperise insula Grand Cayman pe când căuta un loc de popas în Marea Caraibelor pentru nişte prieteni columbieni traficanţi de droguri. Locul îi plăcuse, cumpărase cel mai frumos teren, prin intermediul unei societăţi caymaneze unde numele lui nu figura, şi-şi construise casa făcând apel la Claude Dalie pentru decorarea ei, la recomandarea unui vecin francez. Celebrul arhitect de interioare venise cu propriul său avion şi, pentru niciun milion de dolari, făcuse din locuinţă un palat tropical. Frank îşi petrecea o parte din iarnă incognito. Niciodată nu se folosise de adevăratul lui paşaport pentru a veni aici şi FBI-ul nu-i reperase niciodată ascunzătoarea.

După ce duse peştii la bucătărie, nou-venitul se aşeză lângă Arcadi Iacolev. Radia în jur atâta bucurie de a trăi încât te făcea să nu-i observi buza de jos mutilată de un glonţ care fusese gata să-l ucidă.

— Ar fi trebuit să vii cu noi, zise el cu jovialitate. Am fost la „Stingrays City” şi marea era superbă.

— Era prea cald, răspunse Iacolev.

Frank Cortese minţea, era destul să-l observi zece secunde ca să vezi că era amantul Karlei, pe care o sorbea tot timpul din ochi. Escapadele lor pe mare le foloseau pentru a face dragoste liniştiţi. Pentru că tânăra Karla era, oficial, amanta lui Viaceslav Ivankov…

Tânăra se întinse. Avea un corp superb, sâni tari, nici urmă de burtă şi coapse lungi şi musculoase. În partea de sus a pulpei stângi, un şarpe tatuat albastru şi verde amintea de unul dintre amanţii ce semăna cu acel animal sălbatic care crescuse în Kyrgyzstan şi cunoscuse toate vicisitudinile vieţii. Forţa brută care emana din Frank Cortese o sedusese, şi apoi adora italienii şi felul lor de a trata femeile ca pe nişte prinţese. Deşi Iacolev avea de o sută de ori mai mulţi bani decât Cortese, el nu o atrăsese niciodată.

Îşi lăsă în jos liniştită partea de sus a maioului, descoperindu-şi sânii. Privirea lui Arcadi Iacolev urcă până la gâtul tinerei, care era plin, de pete roşii şi asta nu din cauza sării… Când făcea dragoste, Karla adora să fie brutalizată, şi mai ales să fie strânsă de gât, aproape până la sugrumare – asta îi declanşa imediat orgasmul.

— N-ai văzut nimic suspect? o întrebă Iacolev în ruseşte pe Karla.

Ea îşi scutură părul negru.

— Nu, aceleaşi mutre de proşti…

Spaţiul terestru era protejat, dar mai rămânea marea. Iacolev cunoştea puterea celor de la KGB şi GRU. De la călătoria lui Sterligov, Boris Elţîn ştia că trăia şi probabil şi unde se afla. Dacă ar fi ştiut cu exactitate locul, nimic nu l-ar fi împiedicat să folosească un comando lansat de pe un submarin. Din fericire, bariera de corali care forma North Sound era aproape de netrecut, dacă nu cunoşteai canalul.

Frank şi Karla se aşezară în şezlonguri şi tăcerea se aşternu din nou, legănată de zgomotul vântului şi al resacului. Nu mai era nimeni la North Sound. Ambarcaţiunile turiştilor se întorceau pe la orele patru, iar caymanezii, prea răsfăţaţi de viaţă, aproape că nu pescuiau deloc.

Peste o jumătate de oră, auziră o maşină oprindu-se. Karla îşi trase în sus maioul şi dădu la o parte mâna lui Frank Cortese dintre coapsele ei.

— Iată-l pe Japonşcik, zise el vesel.

După câteva clipe, gangsterul rus apăru pe marginea piscinei. Privirea lui era rece ca ţeava unei puşti. După ce domnise câţiva ani peste lumea interlopă de la Moscova, fusese nevoit să lase totul baltă, urmărit de KGB şi de Miliţie, invidiat de alţi gangsteri mai tineri decât el. Din fericire, din '91, stabilise legături cu mai multe familii din Mafia americană care doreau să se implanteze în Rusia. Astfel se alesese cu o sumă importantă, transformând-o în dolari, dolari la o rată de schimb record.

Noii lui prieteni îl ajutaseră atunci când fugise de la Moscova şi se instalase la Miami cu acte false. Ivankov servise drept om de legătură între Arcadi Iacolev şi Frank Cortese. Când îşi pregătise plecarea din Rusia, Arcadi Iacolev se gândise la viitor, Cuba neputând fi decât o etapă de tranziţie. Îl cunoştea bine pe Vronski care făcuse parte din structurile clandestine ale PCUS în străinătate, „alegând şi el libertatea”. Îl contactase discret şi se întâlniseră în Ungaria. Or, Vronski se afla în contact cu Viaceslav Ivankov căruia îi administra fondurile. Când aflase care era problema, Ivankov se întorsese foarte natural spre prietenii lui din mafia americană. Frank „Teflon” Cortese fusese imediat interesat de acest fugar putred de bogat. Oferindu-i ospitalitate în casa lui din Grand Cayman, reuşea două lovituri dintr-un singur foc. Îi făcea un serviciu şi-l ţinea lângă el cu comoara lui. Fireşte, negociase anumite compensaţii. Pe scurt, atunci când Arcadi Iacolev aterizase în Cuba, dispozitivul pentru primirea lui era deja instalat.

Viaceslav Ivankov parcurse piscina de jur-împrejur cu privirea, fără să spună o vorbă, fără să pară că o remarcă pe Karla. Se duse la bar, îşi turnă o porţie zdravănă de whisky cu gheaţă, apoi veni să se aşeze la picioarele şezlongului pe care se afla Arcadi Iacolev.

— L-am sunat pe Vronski, îl anunţă el. A primit veşti proaste de la Moscova.

Arcadi Iacolev îşi simţi stomacul contractându-se. Trăia într-un stres permanent de la apariţia în Grand Cayman a celor doi oameni de

la MVD.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— L-a sunat „Ivan”. Obţinuse o informaţie culeasă din anturajul preşedintelui. Se pare că le-au cerut americanilor să te caute.

„Ivan” era o cârtiţă pe care Iacolev reuşise s-o păstreze, cu sume fabuloase, în anturajul preşedintelui Elţîn. O persoană cu grad mare în MVD, imposibil de bănuit. El îi preveniseră de posibila filare a lui Sterligov. Iacolev nu voise totuşi să anuleze luarea legăturii, indispensabilă pentru a pecetlui acea alianţă cu Jirinovski pe care se baza speranţa lui de a-şi relua într-o zi viaţa normală.

Reacţiile locale foarte limitate la asasinarea celor doi ofiţeri MVD îl liniştiseră. Şi iată că spectrul MVD-ului se ivea din nou. Sub o altă formă. Cei doi bărbaţi vorbiseră ruseşte. Ivankov îl părăsi pe Iacolev şi se duse lângă Frank Cortese pentru a-i aduce la cunoştinţă situaţia. Buna dispoziţie a americanului nu fu deloc afectată. Anii în care fusese obligat să se ascundă tot timpul de FBI îl obişnuiseră cu acest fel de situaţii. Americanul îşi aşeză cu afecţiune mâna mare pe genunchiul gol al lui Arcadi. Apoi zise calm şi liniştitor:

— Dacă aceşti *motherfuckers* scotocesc prea mult, îi vom duce în vizită la animăluţele lui Andy. Dacă nu, vor pleca aşa cum au venit.

Izbucni în râs. Era în stare să râdă în timp ce-şi golea încărcătorul armei în cineva. Arcadi Iacolev nu era convins, dar nu avea ce face decât să aştepte.

Opţiunea Jirinovski reprezenta singura lui ieşire onorabilă. Dacă i-ar fi permis fostului căpitan KGB să pună mâna pe putere în Rusia datorită sumelor colosale de care dispunea, s-ar fi reîntors în ţară cu fruntea sus. Sterligov, trimisul lui Jirinovski, plecase înapoi cu un cec de cincizeci de milioane de dolari. O picătură de apă faţă de ce putea Iacolev, doar cât să-şi arate bunăvoinţa. Numai că ascensiunea lui Jirinovski dura luni de zile. Trebuia să reziste până atunci. Se întoarse spre Frank Cortese.

— Ce facem dacă vine aici poliţia locală?

Gangsterul izbucni într-un râs zgomotos.

— Nu va veni. Nu sunt aşa. Dacă miroase a pârlit, vom avea timp să reacţionăm. Negrii ăştia nu sunt nebuni! Ştiu de unde le vin lovelele… De altfel, putem s-o ştergem în zece minute. Şi nimeni nu

ne va prinde din urmă…

Alături de un Bertram se afla ancorată o ambarcaţiune Magnum, cu motoare de două mii de cai putere, capabilă să se deplaseze cu o viteză de cincizeci de noduri… Cu o lună în urmă, nava poliţiei caymaneze se înfiinţase în faţa barierei de corali. Nu le mai rămânea decât barca pneumatică… Cu Magnum, Frank Cortese putea să ajungă în Jamaica cât ai clipi.

Cu această ambarcaţiune îl recuperase pe Arcadi Iacolev din apele internaţionale, între Cuba şi Grand Cayman. Transferul fusese aranjat via Mexico, datorită lui Ivankov. O vedetă a serviciilor secrete cubaneze îl dusese până la limita apelor teritoriale, într-un punct stabilit dinainte. Transferul nu durase nicio jumătate de oră şi cele două ambarcaţiuni plecaseră fiecare în direcţia ei. După două ore *Eight Ball*, fusese interceptată de paza de coastă care căuta, chiar şi în apele internaţionale, ambarcaţiuni care transportau droguri. Controlul se făcuse rapid şi Arcadi Iacolev putuse să ajungă la reşedinţa liniştită, în compania fidelului său Pavel Dombas.

Fireşte, autorităţile din Grand Cayman nu aveau cunoştinţă despre prezenţa lui pe insulă. Ambarcaţiunea Magnum era ancorată direct la pontonul vilei. În insulă, aproape că nu se făceau niciodată controale. Poliţiştii eleganţi, cu pantaloni cu vipuşcă roşie, se mulţumeau să supravegheze viteza automobilelor. Când părăsea vila, Iacolev nu conducea niciodată Mercedesul 600 negru, ci unul dintre oamenii lui Frank.

Acesta se ridică şi-şi trase burta aruncând o privire plină de amor spre Karla.

— Mă duc să fac un duş, anunţă el. Am rezervat o masă la *Papagallo* pentru orele nouă. *Papagallo* era unul dintre restaurantele cele mai renumite din Grand Cayman, la Bouka's West Bay, la nord de „Seven Miles Beach”, la aproape o oră de mers. Deşi nu-i ardea de distracţie, Arcadi Iacolev nu îndrăzni să protesteze. În timpul acestor deplasări, punea preţioasa valijoară în portbagajul Mercedesului 600, sub paza lui Pavel. Iacolev intră în casă să-şi pună pe el o cămaşă şi o pereche de pantaloni.

Când reveni în imensul salon decorat în stil colonial, împodobit cu mobile vechi superbe, Karla era deja gata, arătând foarte sexy. Aşa

cum obişnuia, cu o rochie lungă din mătase verde crăpată pe una din pulpe aproape până la şold, care abia dacă îi ascundea tatuajul. Frank Cortese îşi făcu apariţia în cămaşă mexicană plină de broderii. Se aşeză la volanul Mercedesului 600 şi Arcadi Iacolev luă loc alături de el. În partea din spate se aflau Karla şi Ivankov. Pavel şi Joe Butch veneau în urma lor într-un Range Rover. Frank demară şi-i şopti rusului:

— Haide, nu trebuie să te mai gândeşti la toate astea! În seara asta ne distrăm.

Merseră de-a lungul coastei şi traversară Georgetown înainte de a urca spre nord, pe lângă „Seven Miles Beach". Arcadi Iacolev privea cu interes oamenii de pe trotuare, animaţia oraşului. Începea să sufere de claustrofobie în casa lui de un lux nemaivăzut.

După patruzeci de minute, maşina oprea în faţa restaurantului *Papagallo*, situat pe malul unui mic lac. Un papagal superb îi întâmpină cu o sumedenie de înjurături în mai multe limbi şi chelneriţa îi conduse imediat în sala climatizată foarte întunecoasă şi aproape pustie. O masă fusese rezervată pentru ei. Arcadi Iacolev simţi cum i se risipeşte melancolia.

Ann se afla deja acolo, mai durdulie ca niciodată în rochia ei roşie cu bretele, dăruită de Arcadi, care i se mula pe corp. Acesta se strecură lângă ea, îşi puse mâna pe coapsa ei şi îi şopti la ureche:

— Am juisat ca un nebun!

Tânăra metisă pufni în râs.

— Şi eu, zise ea. M-am excitat la culme ştiindu-te cum erai. Clientul din faţa mea m-a întrebat dacă nu cumva mi-e rău…

Pocnetul unui dop de şampanie întrerupse conversaţia. Frank Cortese umplu paharele pe rând, după care îl ridică pe al său în direcţia lui Arcadi Iacolev.

— Pentru viitor! zise el făcând cu ochiul. Să fim întotdeauna înconjuraţi de femei frumoase.

Arcadi Iacolev îşi înmuie buzele în pahar. Se simţea din nou încordat.

Toastul lui Frank Cortese îi readuse în minte cursa contra cronometru împotriva lui Boris Elţîn. Abia dacă răspunse privirii pline de senzualitate a metisei. Gândindu-se la mijlocul prin care să-l

împingă şi mai repede la putere pe Vladimir Jirinovski, Iacolev aştepta în zilele următoare un telefon de la Sterligov şi spera să afle veşti bune. Altfel, dacă două mari servicii secrete colaborau – CIA şi MVD – atunci va trebui să se apere cu ferocitate.

Capitolul VI

Aflându-se în Boeingul 737, care-l purta spre Grand Cayman, Malko regreta că nu zburase cu un avion al companiei Air France care se bucura de confort şi punctualitate. Cursa lui avea o oră întârziere şi nu mâncase decât un sandvici. Pe insulă era cu totul altfel.

După frigul de la New York, căldura cădea peste umeri ca o mantie învăluitoare extrem de plăcută. Malko ieşi din micul aeroport Owen Roberts şi se duse să închirieze o maşină. Grand Cayman semăna cu toate insulele din Caraibe, cu case din lemn, cer albastru, cocotieri şi negri. Aceştia păreau însă mai afabili, mai puţin susceptibili. Formalităţile de la aeroport erau cât se poate de reduse.

Era la fel de curat ca în Olanda şi se mergea pe stânga, ca în Anglia. În stânga lui zări o plajă cu nisip alb întinzându-se pe distanţă de kilometri, ca într-un pliant turistic. Hotelul *Hyatt* i se păru ieşit din secolul al XIX-lea, cu clădirile lui în stil colonial, înconjurat de peluze impecabile şi de cocotieri tunşi ca arborii de tisă…

Hotelul avea mai multe corpuri separate, fiecare cu piscina lui, un teren de golf şi o plantaţie de cocotieri. Atmosfera era foarte britanică. Grand Cayman părea la fel de paşnică precum distracţiile oferite de Disneyworld… Cu puzderia de magazinaşe de suveniruri invadate de cete de turişti debarcate din ambarcaţiunile ancorate în permanenţă în faţa oraşului Georgetown. Totuşi, în urmă cu câteva zile, doi oameni fuseseră aici ciopârţiţi de rechini. Aceşti prădători marini nu ieşeau pe uscat în căutarea prăzii, aşadar fuseseră ajutaţi…

Malko ajunse în camera înecată de verdeaţă şi-şi desfăcu valiza. Chris Jones şi Milton Brabeck aveau să sosească peste două zile. Cu destulă artilerie pentru a cuceri întreaga insulă, la bordul ambarcaţiunii *Caribe Empress*. Deocamdată, singurele lui arme de apărare erau doar crosele de golf.

Malko nu pierdu timpul şi formă imediat numărul lui Thomas Hayden, „corespondentul” lui Janice Sanford. Secretara i-l dădu imediat.

— Janice m-a anunţat printr-un fax, zise britanicul. Ne putem întâlni să luăm cina la *Hemingway*. E restaurantul de pe plajă al hotelului *Hyatt*. Acolo vom fi liniştiţi. La opt.

*

* *

Thomas Hayden, un roşcovan autentic cu o faţă colţuroasă, pieptănat cu cărare într-o parte, cu ochii albaştri uşor bulbucaţi, semăna cu o gravură englezească, bineînţeles, cu cravata lui în dungi, pantalonii trei sferturi şi ciorapii lungi din lânică de culoare albă. Imediat ce sosise, comandase un *gin and tonic*, aşa cum se cuvenea.

Restaurantul era prelungirea balneară a hotelului, concesie făcută americanilor pasionaţi să se bronzeze şi să se plimbe sub apă. Despărţit de hotel de Est Bay Road, restaurantul era format dintr-un bungalou drăguţ, răcorit de ventilatoare şi prelungit printr-o galerie exterioară practic până la nisipul plajei private a hotelului *Hyatt*. Valurile mării se spărgeau domol la vreo sută de metri de ei, marile ventilatoare torceau încetişor şi chelneriţe amabile, îmbrăcate în alb, se agitau în jurul meselor cu o eficacitate pur britanică. În acel templu al colonialismului trainic, oamenii de culoare erau surghiuniţi la bucătărie. Cele două mese vecine nu erau ocupate şi Malko putu să-şi depene firul povestirii fără teamă de indiscreţii. Thomas Hayden îl asculta sorbind din gin.

— Nu vei avea o sarcină uşoară, conchise el. Autorităţile caymaneze protejează cu îndârjire secretul bancar. Nici guvernatorul nu te-ar putea ajuta în această privinţă. Asta e găina cu ouă de aur a arhipelagului… În 1974, la Georgetown erau vreo sută de bănci. Azi sunt şase sute şaptezeci şi opt la o populaţie de douăzeci şi şapte de mii de locuitori. Şi numărul lor creşte mereu! Dacă nu există şomaj şi dacă populaţia e de acord ca ţara lor să rămână colonie britanică, asta se datorează în mare parte acestei activităţi.

— Dar în cazul de faţă e vorba de banii furaţi statului rus, sublinie Malko.

Thomas Hayden zâmbi amuzat.

— Dovedeşte-o! Ar trebui să fie bani proveniţi din droguri, cu dovezi materiale. Am ajutat FBI-ul într-un caz de spălare a banilor proveniţi din Columbia. Discret, fireşte… Până când s-a pronunţat hotărârea care autoriza examinarea conturilor societăţii incriminate, banii ajunseseră departe. Or, în cazul de faţă, nu ai nicio dovadă, şi cauţi pe cineva care nu se află oficial aici! Te vor trimite la plimbare.

— Nici dumneata n-ai auzit vreodată de aceşti bani ai ruşilor? întrebă Malko.

— Ştii câte miliarde de dolari trec prin insulele Cayman în fiecare an? Există aici mii de societăţi *offshore* care pot fi create cu două mii de dolari, în anonimatul cel mai desăvârşit… Când ajung aici, banii au parcurs deja un circuit complicat. Sunt dolari anonimi.

Malko dădu din cap lămurit. Discuţia îi cam tăiase pofta de mâncare.

— Totuşi au fost asasinaţi doi oameni, insistă el. Rechinii nu i-au atacat în camerele lor de hotel pe aceşti doi agenţi ai MVD-ului. E ceva recent. Poliţia n-a făcut nimic?

Hayden ridică nepăsător din umeri.

— *Cayman Compass* a scris vreo două rânduri despre cele întâmplate. Erau doi străini şi nimeni nu s-a preocupat de soarta lor. Poliţia a considerat că fusese vorba de o reglare de conturi între traficanţi de droguri. Nu e săptămână în care să nu se găsească pe plajă baloţi de cocaină. Respectivii nu aveau niciun act.

— Dar la hotel s-au înscris cu nume ruseşti.

— Bineînţeles, dar poliţia locală n-a avut chef să scotocească peste tot.

Briza marină îi mângâia cu adierea ei extrem de plăcută. Malko se uită la oamenii care cinau în jurul lui. Turişti bronzaţi şi fără griji. Cine putea să bănuiască ce anume se petrecea în Grand Cayman?

— Dumneata care trăieşti aici, nu ai nicio idee despre locul unde au fost asasinaţi aceşti oameni? întrebă Malko.

— Niciuna, mărturisi Thomas Hayden. După ştiinţa mea, în Grand Cayman nu există rechini în captivitate.

— N-ai auzit niciodată de Arcadi Iacolev?

— Niciodată. Dar insula e zilnic invadată de mii de turişti care

coboară pe uscat, pentru câteva ore, practic fără niciun control. Ar fi putut intra în acest fel.

— Dacă ar fi aici, unde ar putea să se ascundă?

Thomas Hayden ridică ochii la cer.

— Nu ştiu. Există zeci de case particulare mai mult sau mai puţin importante, pe lângă North Sound. Unele sunt enorme, izolate, şi nimeni nu se ocupă de ele. Mai sunt şi apartamente peste tot.

— Dacă se află aici, Iacolev nu stă într-un apartament.

— Aproape toate casele sunt pe numele unei societăţi caymaneze, continuă Hayden. Chiar dacă ai avea acces la registrul cadastrului, tot n-ai afla mare lucru.

— Nu-mi spui nimic încurajator! zise Malko suspinând.

— Nu pot să fac minuni, se scuză britanicul. Dar am putut obţine nişte informaţii despre afacerile locale ale lui Ivan Vronski. S-ar putea să-ţi fie de folos.

— Cu siguranţă! exclamă Malko. Cum ai obţinut informaţiile?

Thomas Hayden zâmbi cu modestie.

— Sunt într-un fel consilierul comercial al guvernatorului. În această calitate, am contacte frecvente cu *bank establishment* din insulă. Ei îmi încredinţează uneori micile lor secrete. Eu le trimit clienţi.

— Cunosc legăturile pe care le ai cu Londra?

— Cred că nu, răspunse diplomatic Thomas Hayden. În ceea ce-l priveşte pe Ivan Vronski, acesta a cumpărat o bancă locală cu cinci milioane de dolari, în urmă cu doi ani: „Tropical Invest Bank." O bancă foarte clasică conform normelor locale. Fireşte, adevăratul proprietar al băncii este necunoscut, administratorii fiind nişte *lawyers* caymanezi. Ea are o licenţă de Trust şi o *Unrestricted Class B banking licence*.

— Adică?

Hayden zâmbi suav.

— Adică nu e autorizată să-şi deschidă ghişeele şi să primească bănuţii caymanezilor. Activităţile ei se desfăşoară în mod obligatoriu *offshore*. Împrumuturi, plasamente, transferuri de fonduri.

— Dar există un responsabil la faţa locului?

— Bineînţeles, răspunse Hayden terminându-şi îngheţata cu frişcă.

Un *bank manager,* un anume Gilbert Moore. Îl cunosc. Nu are o reputaţie prea bună, dar e un britanic rezident caymanez, o specie protejată. De altfel, se mai ocupă şi de alte bănci şi de diferite trusturi, aşa cum face toată lumea aici. „Tropical Invest Bank” ocupă două încăperi în Swiss Building, la etajul trei. Moore rezolvă probleme curente şi nu are nicio putere de decizie. Are grijă doar ca banca să fie în regulă cu rarele datorii pe care le are faţă de Grand Cayman.

— Zici că are o reputaţie proastă?

Thomas Hayden zâmbi din nou.

— În arhipelagul Cayman este interzis în principiu să depui mai mult de zece mii de dolari bani gheaţă într-o bancă fără să anunţi acest lucru autorităţilor. Din cauza traficanţilor. Se şopteşte că Gilbert Moore închide ochii, în schimbul unui comision normal, şi că băncile pe care le administrează sunt pline de bani de provenienţă îndoielnică. Mai poate de asemenea să primească un virament de la o bancă străină, însoţit de un certificat care garantează originea fondurilor. Chiar dacă e fals. Totul se cumpără.

— Ai idee de sumele care trec prin „Tropical Invest Bank”?

— Niciuna! Registrele sunt ţinute la New York. Dar cred că te poţi duce la Gilbert Moore din partea mea.

— Nu va fi suspicios?

— Nu. Nu cred. După cum ţi-am spus, am mai trimis deja clienţi la băncile de-aici. Dă-te drept un „spălător” de bani. E ceva obişnuit aici, şi poate că vei reuşi să pătrunzi.

— De ce nu? zise Malko pe gânduri.

Trebuia să înceapă de undeva… Dacă Vronski se afla într-adevăr în contact cu Arcadi Iacolev, demersul său ar fi putut să ajungă la urechile acestuia şi să-l facă să comită o greşeală…

Plăti şi-l însoţi pe Thomas Hayden până la maşină. În momentul în care urma să urce în vehicul, britanicul exclamă:

— Ştiu cine poate să te ajute! Am o colegă californiană puţin cam înflăcărată care se ocupă de afaceri imobiliare. Ea ştie tot ce e de vânzare. Te-ar putea îndrepta spre casele susceptibile să-l adăpostească pe acest emigrant de lux! O cheamă Sherry Lancer. Şi mai e şi…

Thomas Hayden se întrerupse brusc.

— Ce mai e? întrebă Malko intrigat.

— *Well*, ai să vezi! răspunse Hayden cu un chicotit tipic britanic. Îi poţi telefona la Cayman Realties Development. Numărul îl găseşti în cartea de telefon. Spune-i că vrei să cumperi o casă, asta o s-o facă să saliveze.

*

* *

Chiar în faţa lui Swiss Bank Building, în centrul oraşului, se înălţa statuia lui George al V-lea, cu un soclu pe care era gravată cu litere de bronz această inscripţie emoţionantă: *„Preaiubitului nostru George al V-lea”*.

Malko lăsă maşina în parcarea imobilului, doar o idee mai mic decât Casa Albă, impresionant cu coloanele lui masive de culoare albă. Holul semăna cu nava unei catedrale. Malko se adresă unui paznic aflat la un birou şi întrebă de Gilbert Moore. Fixaseră o întâlnire.

După câteva minute, o secretară neagră ca antracitul, îmbrăcată într-o rochie roz prea strâmtă, ieşi dintr-un ascensor şi-l invită pe Malko s-o urmeze.

Malko urcă în ascensor împreună cu ea. La etajul trei, dădu peste un univers mult mai modest decât holul somptuos. Un culoar îngust pe care se aflau zeci de birouri. Pe uşa fiecăruia erau prinse câteva plăcuţe de cupru pe care se afla înscris numele unei bănci. Singura ţară din lume unde o duzină de bănci îşi aveau sediul într-o debara! Secretara se opri în faţa uşii cu numărul patru pe care Malko citi: „Tropical Invest Bank. Tropical Trust Inc.”

Secretara se trase într-o parte pentru a-l lăsa să intre. Malko fu primit de un bărbat care nu arăta deloc cum ar fi trebuit să arate un om cu poziţia lui. Chel, cu nişte ochi mici înfundaţi în orbite, un aer neglijent şi o cravată roşie pătată. Când se ridică, individul scoase la iveală un burdihan care semăna cu un butoiaş de whisky. Îi întinse mâna lui Malko şi zâmbi arătându-şi gura ştirbă.

— Gilbert Moore. Prietenul meu Thomas Hayden mi-a vorbit despre dumneavoastră. Bine aţi venit în Grand Cayman.

Avea o voce şuierătoare ciudată, căci îi lipseau toţi dinţii de jos,

probabil măcinaţi de alcool… Malko se aşeză într-un fotoliu verzui şi Gilbert Moore întrebă cu o voce jovială:

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Aş dori să deschid un cont aici, îl anunţă el.

— Nu sunteţi rezident?

— Nu, sunt austriac.

— În acest caz, nu există nicio problemă. Asta se poate face într-una din băncile pe care le conduc sau înfiinţaţi o societate – vă va costa două mii de dolari – şi faceţi ce doriţi.

— Poate că ar fi mai uşor într-o bancă deja existentă, zise Malko. Ştiu că reprezentaţi „Tropical Invest Bank”…

Privirea bancherului se umbri o secundă şi zâmbi dezolat.

— Îmi pare rău. E imposibil. Această bancă nu acceptă aporturi exterioare. Dar am altele care pot să vă servească.

Tăcere. Malko se prefăcea că reflectează. Avea în faţa lui singura legătură posibilă cu Arcadi Iacolev. Interlocutorul său îşi drese glasul şi întrebă cu un ton detaşat:

— Aţi putea să-mi spuneţi cu ce sumă veţi începe?

Malko luă un aer cât se poate de inocent.

— Păi, în jur de cinci milioane de dolari S.U.A.

Zâmbetul reapăru pe faţa lui Gilbert Moore.

— Este o sumă importantă de care pot să mă ocup foarte bine. Este destul să completaţi câteva hârtii şi să daţi un ordin de transfer băncii dumneavoastră.

— De fapt, zise Malko, o parte din aceşti bani nu se află în bancă.

— Sunt *CD*-uri? *[Certificates of Deposit – Certificate de depozit]*.

— Nu, sunt bani gheaţă.

— Bani gheaţă…

O umbră de mirare trecu prin privirea britanicului.

— O parte importantă? întrebă el.

— Cam două milioane de dolari.

Trăsăturile bancherului reflectară din nou dezaprobarea totală.

— Sir, zise el, mi-e teamă că nu pot să vă ajut. Legile din Grand Cayman interzic depunerea unei sume mai mari de zece mii de dolari în bani lichizi. În calitate de *trustee*, sunt răspunzător de aplicarea acestei dispoziţii, altfel expunându-mă unei amenzi mari şi ştergerii

mele din *board of trustees*.

— Înţeleg, zise Malko. Nu pot să vă explic provenienţa acestor bani, dar nu e vorba de droguri. Să spunem că acţionez în numele unui şef de stat care nu vrea să se ajungă la el. Acest vărsământ va fi primul dintr-o serie. Acest om are în jur de o sută de milioane de dolari. A auzit că arhipelagul Cayman este un loc unde există o mare siguranţă.

Se ridică cu un zâmbet dezolat. Gilbert Moore îl reţinu cu un gest liniştitor.

— Staţi! Unde se află acum aceşti bani?

— În locuri diferite. Suma despre care v-am vorbit trebuie să fie adusă peste patruzeci şi opt de ore de un mesager care călătoreşte pe un *cruise-boat*.

— Am priceput, zise Gilbert Moore. Din moment ce veniţi din partea lui Thomas Hayden, poate găsim o soluţie.

— Care? Nu vreau să vă fac necazuri.

— Aţi putea să vă duceţi în Panama?

— Să zicem că da. De ce?

— Unul dintre prietenii mei este managerul unei bănci din Panama City. Ei nu sunt chiar atât de severi ca noi. Aţi putea să-i încredinţaţi aceşti bani lichizi care ar sosi aici sub forma unui vărsământ… Sau în numele unei societăţi create între timp. Cu un avion particular, în trei ore sunteţi în Panama.

— Şi nu vor fi probleme?

— Niciuna. Asta îl va costa pe clientul dumneavoastră 15%.

— E scump…

Gilbert Moore îşi arătă zâmbetul dezolat şi onctuos.

— Siguranţa se plăteşte scump. Gândiţi-vă şi daţi-mi de ştire ce doriţi să faceţi. Unde staţi?

— La *Hyatt*. Camera 2012.

— Perfect. Aştept veşti de la dumneavoastră.

Malko se pomeni în soarele de-afară, fără să fi făcut vreun progres. Se îndoia că CIA va pune la bătaie două milioane de dolari pentru o operaţiune atât de complicată. Era o pistă… Pentru a-l găsi pe Arcadi îi mai rămăsese agenta imobiliară.

*

*   *

Gilbert Moore nu-şi reluase lucrul după plecarea vizitatorului său. Propunerea îi făcuse o impresie ciudată. Semăna tare mult cu o provocare. Poate FBI-ul… Trebuia să-l anunţe pe Vronski.

Închise biroul şi se duse să telefoneze de la poştă.

Capitolul VII

— Sherry Lancer? E plecată pe teren la unul din imobilele din complexul de locuinţe Safe Haven.

Malko ceru să i se explice unde se afla complexul Safe Haven şi o porni la drum. Nu era departe de hotel, între West Bay Road şi North Sound. *Cayman Compass* din ziua aceea nu vorbea despre niciun eveniment important. După doi kilometri spre nord, întâlni un panou pe care scria: „Complexul Safe Haven. Urmaţi săgeata”.

Ajunse la câteva imobile mici şi noi, situate pe marginea unui canal artificial, în faţa unei zone goale unde, conform pancartelor, într-un viitor nedeterminat era prevăzută amenajarea unui teren de golf. O potecă şerpuia prin mijlocul vegetaţiei tropicale, ducând la o clădire de două etaje pe care se etala menţiunea „apartament-eşantion”. Bătu şi uşa se deschise.

— *Hi! How are you? [Ce mai faceţi?]*

Mai mult decât mutrişoara drăguţă – cu un nas mic şi o gură mare cu buze cărnoase – ceea ce atrăgea atenţia la Sherry Lancer erau sânii, aproape disproporţionaţi faţă de bustul subţirel. Un tricou alb abia putea să-i cuprindă sânii, lăsând impresia că e gata să se desfacă, ca un sac prea plin. Nu purta sutien, ceea ce era şi mai impresionant. Sau era foarte tânără, sau o lovise siliconul…

— Bună ziua! zise Malko, revenindu-şi din emoţie. Vin din partea lui Thomas Hayden. Eşti Sherry Lancer?

Zâmbetul fetei se accentuă şi mai mult.

— Da. Ce mai face Thomas? Nu l-am mai văzut de o veşnicie.

Închise uşa de la intrare şi-l conduse într-o încăpere nou-nouţă, mobilată fără imaginaţie. Picioarele ei lungi şi bronzate erau descoperite până la cuta feselor de un şort alb care se legăna armonios

imediat ce se mişca. Sherry emana sănătate, bucuria de a trăi şi senzualitate.

— Ce doreşti? întrebă ea.

— Caut o casă! răspunse Malko.

Sherry îşi cufundă ochii în ochii lui de parcă asta ar fi fost cea mai bună veste a anului.

— *My God*, avem zeci de case aproape peste tot în insulă. Pentru cine?

— Pentru mine şi prietenii mei.

— Cât aţi fi dispuşi să daţi?

— Nu ştiu. Unu-două milioane de dolari…

Privirea lui Sherry se umezi şi tânăra femeie îşi aşeză cu nervozitate picioarele unul peste celălalt. Malko avu impresia că sânii ei câştigaseră în amploare.

— Avem terenuri foarte frumoase pe lângă Governor's Creek, zise ea.

— Aş prefera o casă construită, îi explică Malko.

Sherry nu avu timp să răspundă. În uşă răsunară două bătăi scurte şi ea se ridică brusc.

— Mă întorc, zise ea.

Se aşeză în cadrul uşii şi Malko avu timp să zărească un tânăr negru cu un tricou albastru şi mustaţă. Sherry lăsă uşa întredeschisă. Trecură câteva minute. Malko începea să-şi piardă răbdarea. Auzea frânturi de conversaţie purtată cu glas scăzut, întreruptă de sunete ciudate. Se ridică şi privirea lui întâlni oglinda chicinetei, unde zări ce se petrecea de cealaltă parte a uşii întredeschise.

Sherry nu negocia vânzarea unui apartament. Negrul o lipise de perete. Mâna strecurată sub tricoul alb îi frământa cu ardoare sânii şi Sherry gâfâia ca o focă. Tânăra femeie strângea în mâna dreaptă un sex negru de o lungime impresionantă care ieşea afară din blugii vizitatorului. Malko nu putu să-şi dea seama dacă-l respingea sau, dimpotrivă, contribuia la amploarea lui. Cu picioarele depărtate, cu burta lipită de cea a tânărului negru, Sherry părea gata să leşine, cu gura larg deschisă. Când simţi că pune mâna pe şortul ei, Sherry îl respinse şi zise destul de tare.

— *You are crazy! [Eşti nebun!]*

Se întoarse repede în încăpere şi închise uşa în urma ei. Se sprijini cu spatele de ea, gâfâind încă. Sânii ei mari se ridicau şi se lăsau într-un mod atât de provocator, încât Malko simţi cum se înfierbântă. Se apropie de ea, fixând-o cu o privire pătrunzătoare. Sherry citi în ochii lui că surprinsese tot ce se petrecuse dincolo de uşă şi se tulbură şi mai mult.

— Îmi pare rău, bâigui ea. Eu…

Se tulbură încă şi mai mult văzând privirea ironică a lui Malko. Se uitară ochi în ochi câteva secunde. Sherry făcu un pas înainte şi Malko văzu în pupilele ei că abia aştepta să sfârşească cu el ceea ce începuse cu tânărul negru. Ochii lui coborâră până la sânii care întindeau tricoul şi care încă se mai ridicau foarte repede. Era destul să întindă braţul pentru ca Sherry să cadă în braţele lui ca un fruct prea copt…

Era vizibil că tânăra californiană se aştepta ca bărbatul din faţa ei să se arunce asupra sa. El însă se mulţumi s-o întrebe:

— Când poţi să-mi arăţi câteva case, fireşte, fără să-ţi deranjez viaţa personală?

Sherry Lancer se tulbură din nou şi-i aruncă o privire insistentă. Văzând că nu reacţionează, tânăra femeie zise:

— Trebuie să stau aici până la trei. După aceea aş putea să-ţi arăt câteva case. Stai la *Hyatt?*

— Da.

— Atunci trec să te iau de la hotel.

Apoi aproape că îl împinse afară. Întorcându-se la maşină, Malko îl zări pe tânărul negru ascuns în spatele unui desiş. Abia se instală în automobilul său Nissan că tânărul negru făcu un salt, se repezi la uşă şi intră.

În timp ce încerca să iasă din parcarea îngustă, Malko auzi un ţipăt ascuţit. Intrigat, Malko coborî din maşină şi se întoarse la apartamentul-eşantion. Întredeschise uşor uşa şi aruncă o privire înăuntru.

Sherry stătea întinsă pe burtă pe mocheta albă şi avea şortul lăsat până la glezne. Tânărul atlet negru părea că face flotări deasupra ei, retrăgându-şi de fiecare dată membrul de o lungime incredibilă dintre fesele rotunde ale tinerei femei, apoi pătrunzând din nou până la pubis. De fiecare dată când era pătrunsă de sexul tânărului negru,

Sherry scotea acel ţipăt sfâşietor pe care-l auzise Malko.

Edificat, Malko plecă de-a binelea. Sherry Lancer era o putorişcă *autentică* şi vorace. Totuşi i-ar fi putut fi de un mare ajutor…

*

* *

Sherry se schimbase, acum purta o rochie cu flori care îi cădea până la glezne, mult mai pudică. Mergeau cu maşina de o oră. Ocoliseră Georgetown, trecuseră pe lângă aeroport, apoi ajunseseră la autostrada A2 care se întindea pe toată lungimea coastei de sud, bifurcându-se apoi pe A4, care ducea spre nord, într-o regiune mlăştinoasă şi nelocuită. Reveniră după aceea spre vest, până la Cayman Kay, punctul nord-estic al lagunei North Sound. Casele care mărgineau acest drum erau în majoritatea lor de vânzare.

— La Cayman Kay, îi explică Sherry, e o staţie de benzină la care vin toţi cei care locuiesc în jurul lagunei.

Căldura era cumplită şi aproape că nu exista plajă, marea terminându-se direct în mangrove. În depărtare, se zărea bariera de corali care închidea North Sound. Câteva ambarcaţiuni, cu oameni la bord, ancoraseră şi se legănau pe apă. Văzură zeci de case de vânzare.

— Nimic nu-ţi place? întrebă anxioasă Sherry.

— Nu prea, mărturisi Malko. Caut ceva mult mai mare.

Ea îşi muşcă buzele.

— Pe-aici nu e nimic altceva. Ştiu, vom merge la Andy, la şantierul naval de la Harbor House. El îi cunoaşte pe toţi oamenii bogaţi datorită ambarcaţiunilor lor.

Întoarseră. Peisajul era de o monotonie teribilă. O verdeaţă exact la nivelul solului, mlăştinoasă şi case lipsite de graţie. Le-a trebuit aproape o oră ca să ajungă la A3. Sherry moţăia. Se trezi la un moment dat pentru a-i spune lui Malko să cotească la dreapta pe un drum perpendicular pe şosea, care ducea spre partea de sud a lagunei.

În dreapta apăru un canal, pe care se aflau ancorate ambarcaţiuni, apoi poarta mare a unui şantier nu prea grozav. Ambarcaţiunile – veliere mai ales – erau înghesuite în toate colţurile; se mai găsea acolo şi un hangar şi, în fund, două nave mari în curs de reparare. Un negru bătea ca un surd ca să îndrepte o tablă. Două iahturi de croazieră cu

motor nou-nouţe erau ancorate la chei. Sherry coborî din maşină şi strigă:

— E cineva aici?

Uşa unei cabane de lemn se deschise şi apăru un bărbat deşirat, cu un păr blond cânepiu, legat cu o panglică la ceafă, şi slab ca un schelet. În mână avea o sticlă de bere. Se apropie de ei cu un pas şovăitor. De aproape, semăna cu un mort. Avea nişte ochi foarte albaştri, un nas turtit şi numai piele pe oase.

— Bună ziua, Andy, zise Sherry. Lucrez la Cayman Realties. Clientul meu caută o casă de vânzare, şi se pare că pe-aici sunt unele frumoase… Ştii cumva?

Andy îşi împinse şapca spre ceafă, se uită la vizitatorii lui cu o privire plină de suspiciune şi trase o duşcă înainte de a răspunde.

— Sigur! La Omega Bay sunt nişte coşmelii grozave. Dar nu cred că vor să le vândă.

Malko se grăbi să intervină.

— Nu cunoşti un proprietar cu care aş putea să stau de vorbă?

Andy îi aruncă o privire scurtă.

— Tipilor de-aici nu le place să fie deranjaţi, zise el cu un ton tranşant. Dar o să mă interesez pentru un teren. Mai treceţi mâine.

— Sunt mulţi străini pe-aici? întrebă Malko cu un ton nevinovat.

— Habar n-am, mormăi Andy cu vizibilă prudenţă.

Urcară din nou în maşină şi Malko zise:

— Mergem la Omega Bay.

Le-a trebuit aproape o jumătate de oră ca să ajungă acolo, deşi locul acela nu era decât cu doi kilometri mai la est. Drumurile se terminau în fundături sau duceau la canale. În sfârşit, ajunseră pe un drum fără nume, mărginit de câteva proprietăţi luxoase, protejate de privirile curioase cu perdele dese de vegetaţie tropicală. Sherry suspină.

— N-am mai văzut niciodată case atât de frumoase! Nici măcar nu ştiam că există aşa ceva aici. Probabil costă 40.000–50.000 *square feet.*

Drumul se termină într-o fundătură şi trebuiră să întoarcă.

— Nu mai e nici un alt loc asemănător în insulă? insistă Malko.

— Niciunul! De altfel, chiar şi la „Yacht Club” nu sunt decât case mici, cu două-trei excepţii.

Dacă Arcadi Iacolev se afla pe insula Grand Cayman, atunci putea să fie în colţul acela.

— Poţi să afli numele proprietarilor?

— Voi încerca.

Începea să se lase noaptea şi era întuneric de-a binelea când ajunseră la Georgetown.

— Pot să te invit la cină? o întrebă Malko.

Ea nu ezită decât de formă.

— Treci pe la nouă să mă iei de la hotel, conchise Malko.

*

*   *

Restaurantul *Wharf* îşi etala mesele chiar pe malul oceanului, temperatura era extrem de plăcută, iar Sherry arăta şi mai sexy decât fusese după-amiază. Tânăra femeie alesese o rochie cu un decolteu adânc care îi dezvelea jumătate din sâni şi se termina în partea de sus a coapselor. După două pahare de Cointreau, vinul rose de California o împingea la confidenţe. Sherry suspină zărind privirea de-a dreptul lubrică a unui chelner.

— Trebuie să mă operez la sâni! Toată lumea se uită la mine.

— I-ai dezamăgi pe mulţi, zise Malko. Inclusiv pe băiatul de azi. Am auzit ţipete şi m-am întors. Eram îngrijorat pentru tine, dar am văzut că n-aţi pierdut timpul…

Sherry roşi violent, goli paharul şi se uită la Malko.

— Mi-e ruşine! murmură ea. E adevărat, sunt momente când nu mă pot abţine. Băiatul acela este atât de… puternic, atât de îndrăgostit… nu reuşesc să-i spun nu.

Dar avea mai ales un membru excepţional, detaliu pe care tinerele fete bine crescute nu-l menţionează. Sherry îşi aşeză mâna pe pulpa lui Malko şi-l privi implorator.

— Te dezgust, nu-i aşa? Şi mai e şi negru.

— Nu sunt rasist, zise cu demnitate Malko, şi nu-mi aparţii.

Sherry se lumină la faţă.

— *You are so sweet! [Eşti atât de dulce!]*

Deodată, sunetul unui clopot îi făcu să tresară. Un bărbat înainta deasupra apei pe un eşafodaj, agitând clopotul după ce aşezase la

picioare o găleată plină cu peşte. Sherry bătu din palme ca o fetiţă.

— Oh, vor hrăni *tarponii!* Priveşte.

[Tarpon – specie de scrumbie mare din Atlantic.]

Malko se aplecă şi zări nişte peşti enormi care înotau foarte aproape de mal. Vreo sută de tarponi. Clienţii erau chemaţi să le arunce peşti. Tarponii se băteau şi se urmăreau cu ferocitate stârnind jerbe mari de spumă. Sherry era numai ochi.

— Nu-ţi place? întrebă ea.

— Ba da, zise Malko fără entuziasm, ca să-i facă plăcere.

— Atunci te voi duce la Andy, la şantierul naval. Creşte rechini într-un bazin, i-a capturat şi-i ţine pentru a-i vinde grădinilor zoologice. Rechinii adoră calcanii, adăugă ea. Pentru ei sunt ca un fel de icre negre.

Malko era înmărmurit, nu mai vedea peştii, nu mai auzea exclamaţiile vesele ale clienţilor.

— Sunt mulţi cei care cresc rechini aici?

Sherry scutură din cap.

— Nu, nu cred. E nevoie de un bazin mare. Andy a meşterit un bazin de andocare.

— Şi unde găseşte calcani?

Ea izbucni în râs.

— În mare, fireşte.

— Sunt uşor de pescuit?

— Bineînţeles, dar ai nevoie de o ambarcaţiune. Mâine sunt liberă. Vrei să te duc pe mare? Pot să împrumut ambarcaţiunea patronului meu.

— Bună idee, răspunse Malko. După aceea, vom merge să-i ducem calcanii prietenului tău Andy.

— Va fi încântat, zise Sherry, şi poate că are veşti bune pentru tine.

— Îl cunoşti bine?

— Nu chiar. Se află aici de câţiva ani. Cred că e american. Un tip mai curând sălbatic. Nu părăseşte niciodată şantierul decât atunci când iese pe mare. Se spune că face contrabandă, dar nimeni n-a putut să dovedească asta. Eu cred că e doar un original.

— Probabil, zise Malko cu răceală.

În sfârşit o pistă... Poate că în bazinul lui Andy pieriseră cei doi

agenţi MVD trimişi de Boris Elţîn.

Sfârşiră masa şi Sherry căscă.

— Cred că mă voi duce acasă… Mâine mă scol de dimineaţă.

Malko o însoţi până la maşină. Se întorcea la hotel când văzu un vehicul ieşind din parcarea din faţă, cu farurile stinse, şi urmărind maşina tinerei femei!

Până când ajunse la maşină, cele două vehicule dispărură spre Georgetown. Merse până la staţia mare de benzină fără să dea de ei. Se întoarse la *Hyatt*, urcă în camera lui, aşteptă cinci minute şi formă numărul de telefon al tinerei femei. Telefonul sună de şapte ori. În sfârşit, Sherry răspunse gâfâind.

— Tocmai am sosit, îi explică ea. E frumos din partea ta că m-ai sunat.

— Eram îngrijorat, zise el. Eşti singură?

Sherry izbucni în râs.

— Oh, aici nu suntem nici la Detroit, nici la Los Angeles. E insula cea mai paşnică din lume. Pe mâine.

*

* *

Pe un kilometru pătrat, marea semăna cu o imensă piscină de un verde de smarald. La vest de North Sound, în imediata apropiere a barierei de corali, se afla un prag nisipos, la o adâncime de cel mult doi metri. Sherry ancorase chiar acolo ambarcaţiunea. Apa era incredibil de limpede. Tânăra femeie îi arătă lui Malko formele maronii care se deplasau cu rapiditate sub apă.

— Iată faimosul „Stingrays City” despre care vorbeam. Mişună pe-aici.

Erau sute de calcani, deloc speriaţi de ambarcaţiunea lor. Sherry era şi mai atrăgătoare în bikini şi cu un sutien din care îi ieşeau sânii planturoşi. Până la urmă, renunţă la ele cu un râs stingherit şi se mulţumi cu un slip şi labe de cauciuc.

— Vino, zise ea întinzându-i lui Malko o puşcă. Vom vâna dejunul rechinilor lui Andy.

Plonjară în apă echipaţi cu măşti, labe de cauciuc şi puşti. Calcanii, complet îmblânziţi, nici măcar nu fugiră, chiar şi după ce străpunseră

câţiva. După o oră de pescuit, se strânsese destulă hrană pentru animăluţele lui Andy… Urcară din nou pe punte să se bucure de soare. Treptat, îşi făcură apariţia şi alte ambarcaţiuni. Malko ridică ancora şi se îndreptară spre North Sound.

— Vezi stânca de care se sparg valurile? întrebă Sherry. Pe acolo e trecerea. Măsoară doar câţiva metri. Mai e una la est, spre North Kay, pentru navele mai mari.

După douăzeci de minute se apropiau de şantier şi Sherry trase iahtul lângă chei. Un negru le aruncă un capăt de frânghie de care legară ambarcaţiunea. Căldura era sufocantă.

— Andy e aici?

Negrul scutură din cap.

— Nu. Domnu' Andy nu aici. În oraş.

— OK, zise Sherry, vom hrăni animalele, le-am adus calcani.

— Ah, vor fi foarte mulţumite, animalele astea scârboase, remarcă negrul. Eu nu înţeleg de ce ţine astfel de spurcăciuni.

Încărcaţi cu calcanii, Sherry şi Malko se îndreptară spre extremitatea şantierului. Nimic nu semnala bazinul cu rechini. Malko descoperi un bazin mare, pătrat, lung de douăzeci de metri, care comunica cu marea, închis cu o plasă de oţel care cobora până la fund. Se apropie de margine şi zări două forme cenuşii care se mişcau tot timpul.

Doi rechini albi, lungi de aproximativ doi metri. Se învârteau fără încetare, lovindu-se de pereţi şi de plasă. Rechinii nu stăteau niciodată nemişcaţi. Malko era îngrozit. Cu siguranţă că descoperise secretul. Aici muriseră cei doi ruşi.

În timp ce Sherry le arunca bucăţi de calcan rechinilor, privirea lui Malko fu atrasă de un obiect care strălucea în iarbă. Se aplecă şi luă de jos o monedă. O monedă de douăzeci de copeici.

Clocotul apei îl făcu să întoarcă capul. Rechinii se repezeau în acelaşi timp la un calcan. Unul dintre ei, pe spate, cu maxilarul larg deschis, îl făcu să dispară dintr-o singură înghiţitură şi plonjă imediat. Maxilarul celui de al doilea pocni în gol. Înspăimântător… Era sigur că omul care ar fi căzut în bazin ar fi fost ciopârţit în câteva secunde. Sherry continua să le dea de mâncare râzând în hohote. Cu tricoul lipit de sâni era şi mai provocatoare decât goală. Malko nu mai avea

chef de joacă. Moneda de douăzeci de copeici îl frigea în buzunar.

Ruşii muriseră într-adevăr aici. Dar cine îi omorâse? Faptul că nu fuseseră decât parţial devoraţi dovedea că se urmărise terorizarea lor. Malko reconstituia mintal scena. Cu siguranţă că fuseseră interogaţi, Andy fiind sau nu de faţă. Chiar dacă era complice, Andy nu era răspunzător de ceea ce se întâmplase.

— Ia te uită, suntem observaţi! zise Sherry. Încă un bolnav care vrea să-mi vadă sânii!

Malko îi urmări privirea şi zări un om cu binoclu pe o ambarcaţiune ancorată ceva mai departe în lagună. Nu se vedea decât etrava unui iaht enorm cu motor, de culoare albă, cu o dungă verde într-o parte… Văzându-se descoperit, individul dispăru în cabină. Calcanii se terminaseră, dar rechinii continuau să se rotească furioşi hăpăind cea mai mică bucăţică de carne care plutea la suprafaţă. Ochii lor mici şi rotunzi, de culoare neagră, erau total inexpresivi. Prădătorii marini se propulsau cu mişcări puternice de coadă. Adevărate maşini ucigaşe.

— Nu s-a întâmplat niciodată vreun accident? întrebă Malko.

Tânăra femeie scutură din cap.

— Oh. Nu! Turiştii nu vin aici. Obişnuiţii cunosc mania lui Andy. Asta îi îndepărtează pe hoţi. Andy a spus totdeauna că, dacă va prinde vreunul, îl va da la rechini… Hai să ne întoarcem.

Se întoarseră la iahtul lor Bertram. Malko era mulţumit că plecau de-acolo. Acum trebuia să afle mai multe despre Andy.

*

*   *

— E cel care a venit la birou! Sunt sigur.

Gilbert Moore nu reuşea să stea locului în cabina climatizată a iahtului Magnum, în spatele geamurilor fumurii. Lângă el, Arcadi Iacolev se făcuse alb la faţă. Frank Cortese însă nu se tulbură.

— Ne vom ocupa de acest *motherfucker*.

Gilbert Moore îl anunţase pe Vronski despre vizita „clientului” austriac. La rândul lui, Andy, care primea de la Frank Cortese o mie de dolari pe lună pentru a-i aduce la cunoştinţă toate bârfele, îi raportase cu fidelitate americanului despre vizita cuplului care venise

să se intereseze de case de vânzare şi să caute proprietari străini. Ştiind că trebuiau să se întoarcă, ancoraseră iahtul în faţa şantierului şi-l rechiziţionase pe Moore. Arcadi Iacolev se aşeză sau mai curând se prăbuşi pe o banchetă de scai.

— Vor mai trimite şi alţii! zise el. Trebuie să plec. Treaba ia o întorsătură proastă.

Gangsterul îi aruncă o privire uşor dispreţuitoare. Ca toţi cei obişnuiţi să exercite puterea fără să fi fost nevoie s-o câştige cu sudoarea Coltului, Arcadi Iacolev era un om laş. Frank însă îşi lichidase duşmanii unul câte unul, deseori chiar el, privindu-i drept în ochi, ca să vadă cum viaţa le părăseşte corpurile. Violenţă în stare pură.

— Îl cunoşti? întrebă el.

— Nu, dar asta nu înseamnă nimic.

— Spune că e austriac.

— N-are importanţă, zise Arcadi descurajat. E trimis de Moscova. Prin urmare, ei ştiu că mă aflu aici…

— *Dont panic*, zise patern Frank Cortese. Îşi pun întrebări, asta e tot. Acum vom face o plimbărică ca să ne mai înseninăm. Eu mă duc pe punte.

Ca un somnambul, Arcadi Iacolev coborî în cabina situată în partea din faţă şi se întinse pe patul care se întindea pe toată lungimea vasului.

Iahtul Magnum se pusese în mişcare şi se îndrepta spre mangrove. Iacolev îşi zise că Frank va face din nou dragoste cu Karla pe puntea din faţă. Ea nici măcar nu încerca să-şi ascundă legătura cu el. O chestie care avea să se termine rău, dar nu asta îl îngrijora cel mai tare. Redutabil, la Moscova, Viaceslav Ivankov nu era aici decât un emigrant cu mijloace limitate, ca şi Pavel Dombas. Pentru a-i recompensa fidelitatea, Iacolev îi oferise un ceas împodobit cu diamante de trei sute de mii de dolari pe care nu-l mai dădea jos de la mână. La Moscova, o gardă de corp câştiga exact cinci sute de dolari pe lună…

*

* *

— *You go ahead and you whack the son of a bitch, OK? [Vă duceţi şi-l lichidaţi pe acest nemernic, OK?]*

Frank Cortese vorbea cu o voce joasă şi încordată. Privirea lui te îngheţa. Dispăruse şi cea mai mică urmă de jovialitate. Era din nou *Capo*, ucigaşul care îi elimina pe cei care îl deranjau. Joe Butch ridică spre el ochii spălăciţi. Chel, cu ochii foarte înfundaţi în orbite, cu buzele subţiri ca lama briciului, americanul era întruchiparea răutăţii.

— *No fucking problem*.

— Te duci la micul dejun, la scârba lui de hotel, continuă Frank Cortese, şi-l *whack* în timp ce haleşte. *Right?*

— *Right!*

Încă de la începuturile lui, Frank „Teflon” Cortese avea nişte reguli de viaţă foarte simple. Cineva reprezenta un pericol şi o ameninţare – îl omora mai înainte de a ajunge prea departe. Şi la dracu’ cu consecinţele! Această metodă primitivă îi reuşise întotdeauna.

— Vrei să vină cu tine şi Big Lou?

Joe Butch păru vexat.

— *No way*. Nu e nevoie de doi pentru un „civil”.

În jargonul lor, tot ce nu aparţinea lumii interlope era „civil”.

Joe îşi câştigase porecla de „Iceman” în douăzeci de ani de asasinate fără cea mai mică remuşcare şi fără nicio zi de puşcărie. Nici măcar nu-şi mai amintea numărul celor pe care îi omorâse, singur sau împreună cu alţii, şi dormea ca un nou-născut.

— Şi fata?

— *Ice her*…

Big Lou o urmărise pe Sherry şi le dăduse adresa unde lucra. „Iceman” avea o problemă. Întrebă timid:

— *Boss, the russian guy*, chiar are *billions* de dolari?

— Are, confirmă laconic Cortese.

— Şi…

Frank Cortese îşi arătă dinţii nou-nouţi.

— *No fucking way!* Nu uita că tipul ăsta poate va lua puterea în Rusia. Şi atunci să vezi…

„Iceman” nu era deloc convins.

— Rusia e o harababură împuţită. Ce-o să facem noi acolo?

Zâmbetul lui Frank Cortese se accentuă.

— Dolari, Joe, dolari! Ai văzut ceasul bestiei ăleia? Ai putea să-ţi cumperi o casă cu banii de pe el. Tipii ăştia au manglit cum nu-ţi poţi imagina. Şi sunt amicii noştri.

Liniştit, „Iceman” Joe Butch se concentră asupra misiunii sale. Imediat ce plecă şeful lui, Joe scoase dintr-un sertar un revolver automat şi o cutie cu cartuşe. Începu să umple cu grijă încărcătorul, ungând fiecare cartuş pentru a evita orice accident. După aceea, introduse unul pe ţeavă. Nicio şansă nu trebuia pierdută.

Nu era prima dată când omora pe cineva în plină zi într-un loc public. El îl împuşcase pe strada 46 pe şeful mafiot Joe Gotti, la două după-amiaza, în centrul New York-ului. Aşa că, un civil într-o insulă plină de negri unde nu exista nici măcar o singură maşină de poliţie… Chestia asta putea s-o facă cu ochii închişi şi cu o mână legată la spate.

Capitolul VIII

— Voi anunţa Moscova, zise Richard Baxter entuziasmat. Până se mişcă ei, tu mai faci progrese. Deci, pot să le spun că Arcadi Iacolev se află în Grand Cayman?

— Nu te ambala, zise Malko. *Ştiu* unde au fost ucişi cei doi agenţi MVD. Dar nu ştiu cine a făcut-o şi mai ales dacă Iacolev se mai află încă pe insulă. Probabil că a fost atunci când a venit trimisul lui Jirinovski, dar ar fi putut să plece. Nu ne aflăm decât la trei ore de Cuba.

— Chiar nu reuşeşti să-i găseşti ascunzătoarea?

— Nicio casă nu e înscrisă pe numele proprietarului ei. Cred că voi avea de ales dintr-o duzină. Voi reuşi până la urmă, dar asta va lua câteva zile.

— Şi cu banca?

Malko suspină.

— E rândul vostru să intraţi în joc. Mi s-a făcut o propunere. Dacă vreau să fiu credibil, manipularea trebuie organizată din Panama. Cu cel puţin cinci milioane de dolari… dar nu există nicio garanţie.

— Vom face asta dacă cealaltă eşuează, zise Baxter. Am nevoie de

patruzeci de semnături ca să obţin o asemenea sumă! Nu am buget. Numai Casa Albă poate să ia aceşti bani din fondurile secrete. Ţin la Elţîn, dar nu ştiu dacă dragostea lor merge până acolo. Trebuie să reuşeşti cât se poate de urgent. După toate aparenţele, călătoria lui Sterligov în Cayman nu a fost inutilă. Jirinovski a primit bani. A început să împartă bani activiştilor săi, promiţându-le şi mai mult. Trebuie *neapărat* să oprim această hemoragie.

— Mă voi strădui, promise Malko.

— Dacă îl localizăm pe Arcadi Iacolev, insistă americanul, ruşii or să ne mănânce din palmă.

— Am înţeles. Mă pun din nou pe treabă. Imediat ce Chris şi Milton vor fi aici, vom trece prin sită zona unde s-ar putea afla Iacolev. Vreau să-l iau la întrebări şi pe Andy, patronul şantierului. În timpul zilei sunt acolo oameni care lucrează. Aşa că totul s-a întâmplat noaptea. Poate că dormea. Dacă nu, va trebui speriat. Dar, deocamdată, toţi aceşti oameni n-au făcut nimic rău.

— Bineînţeles, replică Richard Baxter, numai că le-au dat rechinilor să halească doi agenţi MVD…

— Altădată i-am fi decorat pe aceşti rechini!

După ce închise, Malko se aplecă deasupra unei hărţi a insulei Grand Cayman şi înconjură cu un cerc întreaga zonă dintre Georgetown şi Savannah. Dacă Arcadi Iacolev era pe insulă, probabil în regiunea aceea se afla. Restul nu era decât o mlaştină imensă.

Coborî apoi să-şi ia micul dejun în frumosul *patio* din faţa piscinei.

*

*   *

Joe Butch duse maşina în parcarea hotelului, cât mai aproape de West Road, cu botul spre ieşire. Astfel de mici precauţii îţi salvau viaţa. Servise un mic dejun copios şi avea pulsul normal. Purta un costum alb foarte subţire şi o cămaşă pe din afară, ceea ce-i permitea să-şi ascundă arma la centură, în dreptul coloanei vertebrale. Piedica era trasă. Nu trebuia decât să-l scoată şi să apese pe trăgaci pentru a trage cele şaisprezece cartuşe. Trei ar fi fost de ajuns. Două în cap şi unul pentru lovitura de graţie.

Purta ochelari negri şi semăna cu toţi oamenii de afaceri tropicali.

Cu un mers calm, Joe se îndreptă spre clădirea care adăpostea recepţia hotelului, ocoli şi merse mai departe, trecând prin faţa barului pustiu şi pe lângă *patio*. Îşi continuă drumul de parcă ar fi vrut să meargă spre clădirea din fund, trecând pe lângă râuleţul plin cu peşti tropicali care alimenta o cascadă artificială. În trecere, parcurse cu privirea mesele din *patio* şi îl reperă pe bărbatul pe care venise să-l ucidă.

Individul stătea singur la o masă şi citea *Cayman Compass*. Aşa cum stătea, dacă Joe Butch s-ar fi întors, ar fi ajuns exact în spatele lui. Aruncă o privire spre ceilalţi clienţi. Numai „civili". Nu întrezărea nicio primejdie.

Parcurse vreo cincizeci de metri. Ajuns în afara razei vizuale a celorlalţi, Joe se opri. Verifică arma şi o porni înapoi. Abia dacă simţea o mică mâncărime în buricele degetelor. Era mult mai puţin periculos decât la New York.

Ajuns la zece metri de victima lui, ucigaşul se concentră asupra cefei. Două gloanţe. Oamenii aveau să urle, s-o ia la sănătoasa, nimeni nu va putea să-l descrie. Mai merse câţiva metri. Îşi duse mâna la spate cu un gest natural şi apucă mânerul armei. Mai avea de făcut doar câteva gesturi foarte simple. Să scoată arma, să facă trei paşi înainte, să întindă braţul şi să tragă, cu capătul ţevii la doi centimetri de ceafă.

Înaintă şi scoase din mers arma, lăsând braţul să-i atârne de-a lungul corpului. Aruncă o ultimă privire în jur şi pulsul îi crescu vertiginos. În ultimul moment se iviseră doi bărbaţi care, îndepărtându-se de bar, se îndreptau spre *patio*. Doi zdrahoni, cu părul cărunt tuns perie, cu umeri de halterofili, costume subţiri mototolite şi nişte frunţi pe care părea că scrie „curcan" cu litere de foc. Privirea lor era suficientă ca să te alarmeze. Aveau nişte ochi albaştri şi reci care se mişcau tot timpul. Ăştia nu erau „civili".

Joe Butch se opri în loc şi-i observă. Examinau clienţii care luau micul dejun, şi Joe se întrebă o clipă dacă nu cumva îl căutau tocmai pe el. Apoi se îndreptară brusc spre cel pe care el se pregătea să-l împuşte. Joe Butch ezită. Mai avea încă timp să tragă. Dar nu mai era acelaşi lucru. Instinctul îi spunea că nou-veniţii erau periculoşi. Îşi puse arma din nou la centură cu un gest pe cât se putea de natural şi

trecu mai departe aproape atingând uşor pe unul dintre nou-veniţi. Un tip de un metru nouăzeci, cu ochi cenuşii, cu privirea pătrunzătoare, care se uită scurt la el înainte de a spune:

— Hei, Malko! Suntem aici!

Victima presupusă a lui Joe Butch se ridică imediat pentru a-i primi cu căldură pe nou-veniţi. Joe Butch grăbi pasul şi se întoarse la maşină. Era mai bine ca deocamdată să renunţe la proiectul lui. Mai întâi avea să execute partea a doua a misiunii şi după aceea se va reîntoarce la *Hyatt*.

*

* *

— Afurisitul ăla de vapor a sosit cu două ore mai devreme, îi explică Chris Jones. Din fericire, pentru că am rău de mare. E simpatic aici, şi aproape că nu sunt deloc ciori…

— Li se spune *negri* şi trebuie să ştii că cei de-aici sunt inteligenţi şi paşnici. Britanici şi colonizaţi, ei refuză să fie independenţi.

— Chiar există o astfel de specie? întrebă Milton Brabeck nevenindu-i să creadă. Ar trebui să importăm câţiva, ar avea mare succes la noi. Acum, când ies la plimbare prin Washington, după cinci seara, mi-e frică...

Cele două *gorile* de la CIA nu se schimbaseră. Crezând în Dumnezeu, în America şi în superioritatea rasei albe, puritani până în măduva oaselor, cei doi erau nişte redutabile maşini de ucis pentru cauza cea bună… două chintale de muşchi cu un armament demn de un mic portavion. Greu de exportat, din pricina aversiunii lor genetice pentru tot ce nu era pasteurizat, filtrat, dezinfectat – chiar şi aerul ţărilor străine li se părea suspect – cei doi examinau locul din jurul mesei lui Malko cu suspiciune.

— Au *waffles [un fel de clătite]* şi *maple syrup [sirop de arţar]*, nu sunt complet sălbatici, îi linişti Malko.

— Ba chiar am văzut un *Holiday Inn* şi un *Mac Donald*, întări Chris Jones. Şi am mai văzut ceva, adăugă el cu un ton plin de subînţelesuri.

— Ce anume? întrebă Malko.

— Un tip cu o mutră de gangster. Era chiar în spatele tău când am

sosit. A şters-o când m-a văzut.

Malko se gândi la omul cu binoclu de pe iahtul ancorat în faţa şantierului lui Andy. Ridică ochii spre Chris.

— Sunteţi înarmaţi?

— Păi cum!

— Veniţi.

Malko era deja în picioare. Milton Brabeck protestă.

— N-am halit nimic de ieri seară…

Disciplinat, îl urmă totuşi pe Malko, şterpelind în trecere un coş cu cornuri şi tartine. După treizeci de secunde, se îndreptau cu maşina spre Safe Haven. Chris Jones şi Milton Brabeck îşi verificară armele. Malko le prezentă situaţia.

— Eu le-aş face un cadou rechinilor ăstora care i-au halit pe tipii de la KGB.

Milton îi trase una cu cotul.

— Nu eşti corect „din punct de vedere politic”. Acum sunt colegii noştri.

Chris Jones se încruntă. Fără duşman ereditar, se simţea pierdut.

*

*   *

În parcare nu era decât o singură maşină. Joe Butch parcă şi coborî, examinând grădinile din jur. Nici ţipenie.

Ajunse la uşa apartamentului-eşantion şi apăsă pe butonul soneriei. Sherry deschise după câteva clipe. Tânăra femeie îi adresă nou-venitului cel mai frumos zâmbet comercial.

— *Good morning*, zise ea. Vă rog să intraţi şi să aşteptaţi câteva secunde citind broşurile. Am nişte clienţi cu care tocmai am terminat.

Un cuplu vizita apartamentul. Butch bătu în retragere. Nici nu putea fi vorba să fie văzut de nişte potenţiali martori.

— Voi aştepta în maşină, am de dat un telefon.

Sherry îi adresă un zâmbet dezolat şi se întoarse la clienţii ei fără să se mire. Telefonatul era distracţia favorită a celor din insulele Cayman. Toată lumea avea un telefon celular. Joe Butch se aşeză la volanul maşinii sale Honda. După trei minute, cuplul părăsea casa, însoţit de Sherry până la maşină. Joe Butch aşteptă până când

vehiculul dispăru, apoi coborî din maşină. Sherry îl aştepta în prag. Joe Butch îşi zise că era păcat să lichideze o fată atât de drăguţă, dar ordinele erau ordine.

— Vă aştept, zise veselă Sherry.

Ieşi încet din maşină. Avea s-o împuşte chiar în prag şi s-o şteargă. În timp ce mergea, Butch îşi duse mâna la spate şi trase arma de la centură. Încă nu-şi terminase gestul când auzi zgomotul unui motor în spatele lui.

*

*   *

— *Holy shit!* E acelaşi tip! exclamă Chris Jones.

Malko frână brusc în mijlocul parcării în momentul în care necunoscutul în alb se întorcea spre ei. Văzu ochelarii negri, faţa slabă şi mai ales gestul ciudat. Tipul părea că se scarpină pe spate.

Chris Jones şi Milton Brabeck săriră din maşină în acelaşi timp.

— *Freeze! [Nu mişca]* îl somă Chris Jones cu vocea lui de stentor care o făcu pe Sherry să tresară.

Joe Butch fu atât de surprins, încât rămase efectiv încremenit câteva secunde. Nu se aşteptase la o astfel de apariţie. Îşi zise că intuiţia nu-l înşelase, că erau într-adevăr poliţişti. Evaluă situaţia. Legal, nu risca mare lucru. Doar o inculpare pentru port de armă interzis. Dar prin arestarea lui s-ar fi putut ajunge la Frank Cortese, dacă s-ar fi făcut o anchetă serioasă. Şi asta *Capo* nu i-ar fi iertat-o. Planul lui fu gata în câteva secunde.

Zâmbi şi făcu câţiva paşi spre maşină, de parcă n-ar fi înţeles. Ţeava armei lui Jones se ţinu după el. Aşteptând să fie în profil pentru a constitui o ţintă mai dificilă, Joe Butch înţelese că risca enorm în momentul în care îşi va smulge revolverul de la centură şi se aruncă spre maşina lui pentru a se pune la adăpost.

Dar nu mai ajunse la ea. Mai înainte de a fi reuşit să-şi scoată arma, Chris Jones se grăbi să tragă. Glonţul îl nimeri pe Joe Butch drept în cap, intrând prin tâmpla dreaptă şi ieşind pe partea cealaltă. Joe Butch se trezi brusc că nu mai vede. Apăsă din reflex pe trăgaciul revolverului, împrăştiind cinci-şase gloanţe în toate direcţiile. Chris Jones avu timp să mai tragă o dată, nimerindu-l în piept.

Joe Butch se rostogoli lângă maşina lui şi rămase nemişcat.

Sherry urla ca o sirenă. Malko se repezi la ea, o împinse în apartament şi închise uşa. Aşteptă să se mai liniştească puţin, apoi îi zise:

— Nu-ţi fie teamă, am să-ţi explic!

Chris Jones intră ţinând revolverul mortului de vârful ţevii. Arătă actele găsite.

— Joe Butch, anunţă el laconic. Domiciliat în New Jersey. Nicio adresă locală. Două încărcătoare pline. Adresa de-aici şi numărul tău de cameră. Ce facem cu el?

Malko luă repede o hotărâre. Nu avea chef ca poliţia locală să se amestece în toată povestea asta. Cel puţin în momentul de faţă. Locul acela era destul de izolat pentru ca cineva să fi auzit împuşcăturile.

— Chris, zise Malko, puneţi-l în maşina lui. Pe lângă „Yacht Club”, e plin de cărări pustii. Îl lăsaţi acolo şi vă întoarceţi aici…

Americanii ieşiră tăcuţi. Sherry se uita la Malko cu oroare.

— Cine eşti? zise ea cu o voce tremurătoare. Sunteţi traficanţi de droguri? De ce l-aţi ucis pe acest om?

— Se pregătea să te omoare, n-ai văzut? răspunse Malko. Avea o armă.

Ea se uită ţintă la el neconvinsă.

— De ce m-ar fi ucis? Nici măcar nu l-am văzut vreodată.

Malko se simţea vinovat. Încă o dată târâse o nevinovată într-o poveste teribil de periculoasă. Sherry îl contempla cu un amestec de fascinaţie şi de teamă. Îi datora explicaţii.

— Sherry, zise el, nu sunt traficant de droguri, iar omul care l-a împuşcat pe Joe Butch lucrează pentru guvernul american. Ca şi colegul lui.

Tânăra californiană făcu ochii mari.

— Atunci sunteţi poliţişti? De ce n-aţi chemat poliţia locală şi aţi dus de aici cadavrul?

— Deocamdată preferăm ca poliţia locală să rămână în afara acestui caz. Îţi voi explica de ce.

— Pentru ce a vrut să mă omoare?

Acum nu mai avea încotro.

— Îţi aminteşti de vizita noastră la rechinii lui Andy? În iarba de

lângă bazin am găsit o monedă.

— Da. Şi?

Trebuia s-o ia pe etape, dar înainte de asta, avea de făcut un lucru urgent.

— Pot să dau un telefon? întrebă el. Foarte scurt.

Ea era prea şocată ca să-l refuze. Îi întinse un telefon portabil. Malko formă numărul direct al lui Richard Baxter şi imediat ce acesta îi răspunse, după ce-l avertiză că nu se afla pe o linie protejată, îi ceru să obţină informaţii despre Joe Butch, dictându-i numărul permisului său de conducere din New Jersey.

— Unde îmi poţi răspunde prin fax?

— La consulatul nostru, răspunse americanul. Au acolo un fax protejat. Va veni pe numele tău. Peste câteva ore îl vei avea.

După ce închise, Malko se întoarse spre Sherry, care era tot înmărmurită.

— Ai auzit că în mare, în faţa oraşului Georgetown, au fost găsiţi doi bărbaţi ciopârţiţi de rechini?

— Nu, răspunse ea. Nu citesc ziarele şi nu mă uit decât la CNN.

— Bun, zise Malko. Era vorba de doi ofiţeri din cadrul serviciilor secrete ruseşti. Iar moneda pe care am găsit-o lângă bazinul lui Andy este o monedă de douăzeci de copeici, îi explică Malko. Acei doi bărbaţi au fost în mod voit aruncaţi în bazin şi au murit ciopârţiţi de rechini.

Groaza se putea citi cu uşurinţă pe faţa tinerei femei.

— Dar cine a putut să facă aşa ceva?

— Asta încerc şi eu să descopăr.

— Eşti de la poliţie?

— Nu, fac parte din serviciile de informaţii ale Statelor Unite. Ca şi cei doi care ţi-au salvat viaţa.

Sherry, gata să izbucnească în plâns, scutură din cap.

— Nu înţeleg nimic. Erai atât de simpatic, atât de…

Malko se aşeză lângă ea.

— Sherry, sunt obligat să-ţi dezvălui anumite lucruri. Ţi-am pus viaţa în pericol fără voia mea. Îţi aminteşti de omul de pe iaht care ne urmărea cu binoclul?

— Da.

— Ei bine, omul acela nu-ţi admira sânii. Ne repera. Oamenii care se aflau pe iahtul acela sunt cei pe care noi îi urmărim.

— Dar cine sunt?

— Nu-i cunosc pe toţi, mărturisi Malko. Dar printre ei se află un fost mare demnitar al partidului comunist sovietic care a fugit cu miliarde de dolari furate din ţara lui, ca preşedintele Marcos din Filipine. Oamenii care au fost aruncaţi la rechini se aflau pe urmele lui. Acum îţi e mai clar?

— Da, puţin mai clar, răspunse ea. Dar tot nu-mi vine să cred. Ce caută aici toţi aceşti oameni?

Malko trebui să-şi recunoască neştiinţa.

— Încă nu ştiu nici eu. Mă crezi?

— Da! Dar nu mai vreau să aud niciodată de toate astea. Am venit aici pentru că nu mai suportam violenţa de la Los Angeles… Pleacă, îţi jur că nu voi spune nimic nimănui.

— Sherry, zise el. N-ai înţeles. Te afli în continuare în pericol de moarte. Şi vei fi atâta vreme cât aceşti oameni nu vor fi scoşi din joc. Până atunci, ai nevoie de o protecţie permanentă. La ora asta ar fi trebuit să fii moartă.

De data asta tânăra femeie izbucni în lacrimi.

— Dar ce pot să fac?

— Ajută-mă. Ştii al cui este acel iaht mare?

— Magnum cu dungă verde? Nu. Sunt zeci ca el.

— Trebuie să-l găsim şi să-i identificăm proprietarul. O ambarcaţiune, mai ales de mărimea asta, nu e ca o maşină, n-o poţi ascunde într-un garaj. Cunoşti bine ţinutul, de aceea aş vrea să mă ajuţi să explorez toate golfuleţele, toate canalele insulei.

Sherry îl privi pătrunzător cu ochii ei inocenţi.

— Pe urmă o să-mi dai pace?

— Îţi promit, şi nu vei mai avea de ce te teme.

— Atunci accept. Dar n-am iaht. Patronul mi-l împrumută pe-al lui din când în când.

— Putem închiria unul?

Ea se gândi câteva clipe.

— Am un coleg, Ken Houston, care are un iaht, *Viking*. Duce cu el turiştii la pescuit. Cum sezonul nu e prea grozav, probabil că ar

accepta să-l închirieze, dar o să coste scump, mai ales dacă nu va conduce el iahtul.

— Nicio problemă, zise Malko. Poţi să vorbeşti cu el? Şi ar mai trebui să-ţi iei şi câteva zile libere. Fireşte, vei primi o compensaţie. E posibil?

— Cred că da, o să-mi ţină locul o colegă. De altfel, după cele petrecute, mi-ar fi prea frică să rămân singură aici.

— Nu-ţi fie teamă, nu ţi se va mai întâmpla nimic, o asigură Malko.

*

*   *

Şuieratul marilor ventilatoare care se roteau pentru a răcori salonul enorm era singurul zgomot care tulbura liniştea. Era acel moment al zilei când soarele ardea prea tare ca să stai întins afară. Storurile trase creau în salon o atmosferă crepusculară. Arcadi Iacolev şi Frank Cortese stăteau faţă în faţă, aşezaţi pe canapele despărţite de o masă joasă, de forma unei femei goale din bronz, îngenuncheată, care suporta o placă de sticlă.

Iacolev se uită la ceasul lui cu diamante şi zise cu o voce tăioasă.

— E unsprezece.

Frank Cortese zâmbi liniştitor.

— Joe n-a ratat niciodată.

Viaceslav Ivankov, tolănit într-un fotoliu ceva mai departe, îi zise lui Iacolev în rusă:

— Ar fi trebuit să mă ocup eu cu Pavel de treaba asta. Americanii sunt nişte imbecili…

— Iacolev îl potoli cu un gest scurt. De când aflase că amanta lui se lăsa călărită de Frank prin toate colţurile, Ivankov începuse să-l urască pe american. Numai că nu se mai aflau la Moscova. Avea nevoie de Frank Cortese.

Un zgomot îi făcu să tresară. Întoarseră capul spre uşă. Nu era decât Pavel Dombas care, jucând singur domino, lăsase să-i cadă o piesă pe podeaua de marmură…

— Am spus că nu trebuie să facem nimic, repetă pentru a suta oară Arcadi Iacolev.

Frank Cortese se aplecă deasupra mesei, înfuriindu-se brusc.

— Nu sunt tâmpit! Ştiu bine că riscăm lichidându-l pe tipul ăla. Dar cu cât vom rămâne mai mult aici, cu atât va fi mai bine. Nici amicii tăi şi nici americanii nu sunt la ei acasă. Nu avem de-a face decât cu nişte trimişi speciali şi cu nişte negrotei abrutizaţi. Cu ăştia ne putem descurca. Dar dacă vom fi obligaţi s-o ştergem de-aici, va trebui să ne ducem în Statele Unite. Şi acolo sunt toţi acei *motherfuckers* de la FBI, de la CIA şi chiar şi poliţaii locali sunt mai puţin abrutizaţi decât cei de-aici. Şi atunci, adio zile fericite! E mai bine să întârziem această plecare cât mai mult cu putinţă. Când o să ai la picioare afurisita ta de Armată Roşie, atunci o să fie altă treabă…

Tăcu brusc. Pavel Dombas nu mai juca domino şi se uita fix la el. Ca un animal pregătit să sară asupra prăzii, Frank îşi dădu seama că îi era frică. Cecenul era în stare să-l ucidă în câteva secunde. Era de ajuns o privire a lui Iacolev.

— OK! OK! zise el. Suntem toţi enervaţi. Joe se va întoarce.

— Armata Roşie nu mai există, remarcă Iacolev cu o voce tăioasă, dar în curând va exista o armată rusă. La fel de puternică.

Karla făcu să se mai destindă atmosfera, când apăru într-un costum de baie dintr-o singură bucată, cu şnur în părţi. Frank Cortese îşi recăpătă imediat zâmbetul.

— Ce faceţi pe întuneric? întrebă ea. Am chef să mă mişc puţin.

Frank Cortese ţâşni de pe canapea de parcă ar fi fost împins de un arc.

— Mă duc să-i spun lui Big Lou să ia o maşină şi să încerce să afle ce i s-a putut întâmpla lui Joe. Poate că a avut un accident. Mergem să facem plinul iahtului la Cayman Kay şi după aceea ne vom duce să ne scăldăm.

Arcadi Iacolev se ridică şi el. În ciuda miliardelor sale de dolari, rusul se simţea din ce în ce mai vulnerabil. Se sufoca în acea închisoare aurită. În afară de Pavel Dombas, prea primitiv ca să comploteze, nu avea încredere în nimeni. De aceea avusese grijă să sublinieze faptul că valijoara avea un mecanism exploziv şi că moartea lui nu le-ar fi adus niciun câştig. Pentru descurajarea eventualilor răufăcători.

Nu avea nici admiraţie, nici simpatie pentru Frank Cortese. Relaţiile lor se bazau pe un interes reciproc şi bineînţeles, plătise

dinainte, acordându-i lui Cortese un împrumut de două sute şaizeci şi şase de milioane de dolari pentru o afacere imobiliară de mari proporţii în Statele Unite, prin intermediul respectivei Tropical Bank, care în realitate era a lui. Poate că fusese o greşeală, căci acest împrumut colosal stârnise apetitul mafiotului. Dar deocamdată nu va mai căpăta niciun dolar în plus. Chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să se despartă de el. Iacolev ar fi putut să se refugieze într-o ţară din America Latină, dar în situaţia lui, era delicat.

În ciuda bogăţiei imense, Iacolev nu avea prieteni, ci doar eventuali complici. Gata să-l jefuiască cu prima ocazie.

Simţise panica scurtă de care fusese cuprins Frank Cortese. Asta restabilea echilibrul, alungându-i americanului tentaţia de a-l trata ca pe un ostatic…

Dar timpul trecea încet.

Îi ceruse lui Vronski să-i trimită toate articolele consacrate lui Vladimir Jirinovski, pentru a putea urmări progresul „investiţiei” sale. Dar era un proces de lungă durată şi trebuia să reziste. Faptul că americanii colaborau cu Boris Elţîn fusese pentru el o adevărată lovitură. Toate valorile sigure se năruiau.

Se îndreptă şi ei spre canalul unde era ancorat iahtul Magnum, imposibil de zărit din lagună. Iacolev mai era chinuit şi de altă nelinişte. Frank îl sfătuise să nu părăsească vila până când pericolul nu va fi îndepărtat, şi nu mai putea să se întâlnească cu Ann. Metisa îi lipsea îngrozitor. Cortese nu era de acord ca ea să vină la vilă. Îl prinse din urmă în momentul în care se urca la bordul iahtului şi-i zise cu răceală:

— Trebuie să fim înapoi înainte de cinci. Vreau să mă duc în oraş.

Frank Cortese nu răspunse. Nu voia o înfruntare directă.

*

*   *

Consulatul Statelor Unite ocupa două birouri la etajul doi din Thomson Building, în faţa parcării, chiar în centrul oraşului. Malko fu primit de un funcţionar căruia îi spuse că trebuie să vorbească cu consulul. Acesta îl primi imediat şi-i întinse un plic închis.

— Asta a sosit de la Washington pentru dumneavoastră, *sir*.

Malko deschise plicul şi citi faxul. Se întindea pe o pagină şi era deosebit de edificator.

„Joe Butch, poreclit «Iceman», *din cauza activităţii sale de ucigaş plătit, locuieşte la Jersey City şi este un gangster cunoscut de FBI de ani de zile. Este considerat drept unul dintre executanţii cei mai fideli ai şefului mafiot Frank „Teflon" Cortese. I se atribuie peste cincizeci de execuţii, în special cea a şefului mafiot Joe Gotti, în plin New York. Arestat de mai multe ori, inculpat, el nu a fost niciodată condamnat din cauza absenţei unor martori ai acuzării. Nimeni nu ştie unde se află în acest moment. Nu este căutat de FBI."*

Mai exista şi un post-scriptum, scris de mâna lui Richard Baxter: *„Îţi trimit fotografii cu Cortese"*.

Cel puţin acum ştia cu cine avea de-a face… Malko împături faxul.

— E înregistrat cumva la consulatul dumneavoastră un american pe nume Frank Cortese? întrebă el.

După un moment, primi un răspuns negativ. Îi mulţumi consulului şi plecă.

Milton Brabeck îl aştepta în maşina închiriată. Chris Jones rămăsese cu Sherry. Georgetown, strivit de arşiţa soarelui, invadat de turişti, semăna în continuare cu Disneyland. Malko se îndreptă spre apartamentul unde o lăsase pe Sherry. În sfârşit, îl identificase pe unul dintre adversari. Fireşte, un ucigaş cu plată precum Joe Butch nu putea juca decât un rol secundar, dar prezenţa lui în arhipelagul Cayman o implica cât se poate de verosimil pe cea a bosului său, Frank Cortese.

Mai existau şi puncte nelămurite, dar situaţia devenise mai clară. După toate aparenţele, Arcadi Iacolev se afla sub protecţia şefului Mafiei.

Descoperindu-l pe Frank Cortese, Malko avea toate şansele să dea şi peste Iacolev. Dar trebuia să fie de două ori mai prudent. Cortese era la fel de periculos ca un coş plin de şerpi cu clopoţei.

În plus, mai era şi pe urmele lui.

Capitolul IX

Sherry Lancer puse jos faxul care rezuma viaţa lui Joe Butch. Privirea ei speriată se deplasă de la Malko spre cei doi americani.

— Prin urmare, mi-ai spus adevărul, nu sunteţi gangsteri, zise ea.

Ofensat, Chris Jones îi vârî sub nas legitimaţia de serviciu.

— Domnişoară, în viaţa mea n-am primit nici măcar o amendă! De douăzeci şi opt de ani lucrez pentru guvernul Statelor Unite.

Tânăra californiană îi împinse înapoi legitimaţia.

— Îmi cer scuze, zise ea. Dar ceea ce mi s-a întâmplat este atât de extraordinar! N-am văzut niciodată oameni ca voi. Doar la televizor. Acum ce veţi face?

— Mai întâi, zise Malko, ai auzit vreodată de un anume Frank Cortese? Un american. Voi primi în curând fotografia lui.

— Niciodată. De ce?

— El e bosul lui Joe Butch. Joe a acţionat la ordinul lui. Cortese nu e cunoscut la Consulatul SUA. Ai putea să verifici dacă posedă ceva aici pe numele lui? Sau dacă e cunoscut de agenţii imobiliari?

— Bineînţeles. Pe urmă?

— Când poţi să pleci de-aici?

— Am telefonat cât ai lipsit. Vor veni să mă schimbe peste un sfert de oră, la prânz. După aceea, sunt liberă. Aveam de gând să mă ocup de iaht. Ken îl ţine ancorat în faţa plajei hotelului *Radisson*, pe „Seven Miles Beach”.

— Perfect, aprobă Malko. Milton va rămâne cu tine, discret. Nu se ştie niciodată. Eu şi Chris plecăm şi ne întâlnim cu toţii pe iaht, la orele trei. Ai putea să-mi spui dacă faţa asta îţi aminteşte de cineva?

Scoase din valijoara-diplomat o fotografie a lui Arcadi Iacolev şi i-o arătă tinerei femei. Sherry scutură din cap.

— Are farmec… ce ochi ciudaţi! Dar nu l-am văzut niciodată.

— E Arcadi Iacolev, cel pe care-l căutăm. Fost membru al Biroului Politic al Partidului Comunist din URSS, iar acum unul dintre oamenii cei mai bogaţi din lume.

— Şi el ar sta aici, în insula asta?

— Aşa credem!

O maşină se opri în parcare. Sherry aruncă o privire pe fereastră.

— E colega mea. Fugiţi…

*
*   *

Thomas Hayden bătuse zadarnic pe toate tastele computerului său recenzând toate „ţintele”, dar numele lui Frank Cortese nu apărea deloc.

— Nu are nimic aici cu numele lui, zise el. Voi face o cercetare mai aprofundată prin intermediul oamenilor mei. Dar asta ar putea să ia destul timp…

Malko plecă. Chris Jones îl aştepta în maşina climatizată. Cum apăru, Jones îi întinse un pachet.

— Un cadou din partea TD-ului [Divizia Tehnică].

Malko desfăcu pachetul şi zâmbi. Avea în faţă copia exactă a pistolului său extraplat. Calibrul 22… Uşor, discret, uşor de ascuns sub un smoching! Şi cât se poate de eficace.

— Mulţumesc, zise Malko.

— Ştiu că eşti obligat să-l laşi pe-al tău acasă din cauza afurisitelor de controale, comentă Chris Jones. Şi că nu-ţi place artileria grea. Şi acum, ca să mă recompensezi, n-ai vrea să mă cinsteşti cu ceva la Mac Donald? N-am halit nimic de ieri seară.

— Cu bucurie, zise Malko. După aceea vom merge la *Radisson*.

În următoarele ore, ancheta lui avea toate şansele să ia o întorsătură decisivă.

*
*   *

Iahtul Viking al lui Ken Houston semăna mai mult cu o epavă decât cu un iaht de miliardar. Ancorată la douăzeci de metri de plajă, ambarcaţiunea îşi expunea fără ruşine vopseaua cojită şi suprastructurile cârpite peste tot. Purta un nume suav: *Seabreeze*. Dar i s-ar fi potrivit mult mai bine *Hodoroaga din Sargase*.

— Sunt de acord cu cinci sute de dolari pe zi plus combustibilul, şi pilotează domnişoara Sherry. Vă las echipamentul de pescuit. Aveţi o autonomie de opt ore.

— OK, acceptă Malko înmânându-i cinci bancnote de o sută de

dolari.

— Mulţumesc, Ken, zise Sherry.

În şort şi tricou mulat pe corp, tânăra femeie capta toate privirile şi mai ales cele ale lui Ken. Chris Jones îl trase pe Malko de-o parte.

— Ai nevoie de noi pe şmecheria asta? Nu prea ne simţim bine pe mare. N-ai vrea să te duci singur cu BT?

— Cine e BT?

— *Big Tits [Ţâţe mari]*, amica ta! Parcă e un făcut, totdeauna nimereşti la fix... Eu din astea nu întâlnesc decât când sunt cu tine. Cred că m-a blestemat cineva.

— Nu, Dumnezeu te pune la adăpost de tentaţie... Dar nu am decât relaţii platonice cu domnişoara Lancer. Şi veniţi şi voi pentru că, în afară de explorare, îi vom face o vizită lui Andy, la şantier.

— OK, OK. Dar cum poţi să n-ai decât relaţii platonice cu o fată cu atâtea rotunjimi?

Malko nu-i răspunse la această remarcă plină de bun-simţ. După cinci minute, cele două motoare diesel începeau să duduie şi iahtul, care puţea a păcură şi a peşte, se îndepărtă de plajă. Pe punte zăcea un maldăr de măşti, de labe de cauciuc, de harpoane, de costume de scufundare şi câteva butelii. Malko se apropie de Sherry care se afla la cârmă.

— Ai descoperit ceva despre Cortese?

— Nimic, răspunse ea. Am sunat la cadastru. Nu există nimic înregistrat pe acest nume. Niciuna dintre cele patru mari agenţii imobiliare nu-l cunoaşte.

— Bine, zise el. Cu ce începem?

Timpul era superb, marea liniştită şi dinspre nord-est adia un vânt uşor. În partea din spate, Chris şi Milton se ungeau cu cremă ca nişte starlete. Sherry arătă spre harta întinsă în faţa ei într-o mapă de plastic.

— Deocamdată mergem spre nord, pe lângă „Seven Miles Beach” ca să ocolim vârful de nord-vest al insulei. În partea aceea nu există niciun loc în care o ambarcaţiune s-ar putea ascunde. Toate zonele de ancorare se află în North Sound. Deci, vom merge prin exterior de-a lungul barierei de corali care-l separă de larg pentru a pătrunde prin canal. Sunt două părţi de explorat. Coasta vestică, de la The Shores,

complexul turistic situat cel mai la nord, şi până la cel de la *Hyatt*. Apoi coasta de sud, unde se află şantierul naval şi câteva zone cu construcţii, precum Omega Bay, apoi coasta de est, mlăştinoasă, fără canale, dar foarte „decupată”, cu o sumedenie de locuri unde o ambarcaţiune poate să ancoreze discret, fără să fie văzută din lagună. În felul acesta vom ajunge până la pompa de benzină de la Cayman Kay, de unde se aprovizionează multe ambarcaţiuni din Sound.

— Va dura mult? întrebă Malko.

— Două-trei zile. Zeci de canale care duc la case sau la proprietăţi şi sute de locuri în mangrove. Nici eu nu le cunosc pe toate.

— În acest caz, propuse Malko, hai să mergem mai întâi la pompa de la Cayman Kay şi după aceea, la şantierul naval al lui Andy.

*

* *

— N-am văzut nimic, mărturisi Big Lou plouat. Nici la *Hyatt*, nici acolo unde lucrează fata.

Frank Cortese îşi înăbuşi o înjurătură. De data asta nu mai avea chef să glumească. Joe Butch se ţinuse totdeauna de cuvânt. Se făcuse trei după-amiaza… Era arestat sau mort. Poate că vor afla ceva la ştirile televizate de la şase.

— Ce facem? întrebă Arcadi Iacolev.

Plimbarea cu iahtul fusese sinistră, căci până la urmă venise şi Pavel cu Ivankov. În consecinţă, Frank nu-şi putuse potoli pofta de a o avea pe Karla şi nu deschisese gura.

Pe canapeaua vecină, Karla îşi dădea cu lac pe unghiile de la picioare, total indiferentă. Pavel şi Viaceslav jucau domino pe o masă octogonală splendidă, adusă de la Paris de Claude Dalie.

— O să aşteptăm până diseară, răspunse *Capo* prost dispus.

— De la Joe Butch se poate ajunge până la tine? întrebă Iacolev.

— Nu, zise cu un ton ferm Cortese. Nu avea decât actele americane. Aici nu-l cunoaşte nimeni. Bun, n-o să ne apuce deprimarea din cauza asta. Mie mi s-a întâmplat să am în cârcă patruzeci de tipi de la FBI. Îmi puseseră microfoane chiar şi la privată. Îmi numărau băşinile. Şi tot am scăpat.

*
* *

— Un Magnum mare cu dungă verde? Ăsta e *Eight Ball*. Chiar adineauri a venit să ia benzină. Un iaht pricopsit…

Omul de la pompă vorbea întruna. Sherry îi adresă zâmbetul ei cel mai seducător.

— Ştii al cui este?

— Nu. Habar n-am. Uneori sunt la bord americani şi o fată afurisit de drăguţă… Dacă n-ar avea tatuajul ăla ciudat.

— Un tatuaj? întrebă Malko.

— Da, chiar în partea de sus a coapsei stângi, lângă păsărică. O fată înaltă şi brunetă. Vorbeşte o limbă ciudată cu prietenul ei. El seamănă cu un japonez. Nu e frumos şi nu stă niciodată la soare.

— Şi ştii unde ancorează acest Magnum?

Omul de la pompă arătă linia mangrovelor de la orizont.

— Întrebaţi la şantierul Harbor House. Andy cunoaşte toate ambarcaţiunile. El le întreţine.

Porniră din nou în direcţia North Sound. Douăzeci şi cinci de minute de mers pe mare. Abia traseră la chei, că Andy se şi ivi, mai cadaveric ca niciodată, cu şapca înfundată pe cap şi un aer răutăcios. Abia dacă îi salută.

— Nu puteţi rămâne aici! mormăi el. Aştept un iaht mare.

— Nu suntem decât în trecere, răspunse Malko cu un zâmbet dintre cele mai suave. N-ai găsit niciun teren pentru mine?

— Nu, n-am avut timp, zise Andy înainte de a le întoarce spatele.

Sherry, neliniştită, rămase tăcută. Malko sări pe uscat şi Andy se întoarse imediat spre el agresiv.

— V-am spus să nu staţi aici!

— Nu vreau decât o informaţie. Cunoşti un Magnum mare şi alb cu o dungă verde, *Eight Ball?*

Andy se opri brusc, vizibil tulburat. Se uită pe sub sprâncene la Malko. Apoi scutură din cap.

— Nu, nu cunosc.

Chris şi Milton veniseră lângă Malko. Puseră mâna pe Andy în momentul în care acesta voia s-o şteargă spre cabana lui. Chris aproape că îl ridică în aer şi, cu ochii în ochii lui, îi zise:

— Te-a lăsat memoria, dar treaba asta se poate aranja…

Andy începu imediat să strige:

— Owey! John!

Doi negri imenşi apărură de sub un fel de polatră. Unul luă o bară de fier, celălalt o şurubelniţă de treizeci de centimetri şi se repeziră în ajutorul lui. Zâmbetul glumeţ al lui Milton Brabeck nu se tulbură deloc. Ca prin minune, în mâna dreaptă îi apăru revolverul nichelat, ţinut cu ţeava în jos.

— La coteţ, negroteilor! le strigă el.

Cei doi muncitori de pe şantier se opriră brusc, trântiră câteva înjurături şi se întoarseră sub polatra lor. Andy pălise.

— Sunteţi poliţişti? întrebă el.

— De ce crezi asta? întrebă Chris Jones ironic. Eu sunt psihiatru, îi tratez pe cei care au probleme cu memoria. Ţi s-a pus o întrebare despre iahtul ăla…

— Nu ştiu nimic, bâigui Andy. Aici sunt o sumedenie de iahturi…

Malko se apropie de el.

— Rechinii tăi mănâncă des?

— Ce-ţi pasă?

Chris îl prinse pe Andy de gât cu mâna lui mare şi îl strânse puţin.

— Poate că i-au halit pe doi dintre colegii noştri… Ce faci, ne spui?

— Eu n-am văzut nimic, zise Andy. Întrebaţi-i pe oamenii care lucrează aici.

— Ei nu sunt aici noaptea, remarcă cu fineţe Chris. Dar tu dormi aici. Nu? N-ai remarcat nimic?

— Niciodată, nu ştiu ce vreţi, se grăbi să răspundă Andy.

— Nu-ţi spune nimic nici numele de Joe Butch?

— Nimic.

— Nici Frank Cortese?

— Nimic, nimic…

Vocea lui era aproape stinsă. Agasat, Chris Jones îl târî de guler până la bazinul în care rechinii înotau în cerc. Foarte aproape de margine, Andy se zbătu, dar nu avea cum să scape din mâna americanului. Chris Jones îl forţă să se aplece deasupra apei.

— Sunt sigur că pe tine n-au să te halească pentru că te cunosc. Nu?

Andy scoase un strigăt sugrumat.

— Sunteţi ţicniţi, o să chem poliţia!

— Chiar nu-ţi aminteşti de afurisitul ăla de iaht? insistă Chris Jones cu o voce periculos de blândă.

Andy sughiţă înspăimântat.

— Staţi! Cred că e ancorat la North Sound Estate.

Chris Jones îl depărtă uşurel de margine şi-i dădu drumul. Andy se îndepărtă imediat mormăind tot felul de înjurături. Sherry, care asistase la întreaga scenă, era paralizată de groază.

— Dar dacă cădea! exclamă ea. Ar fi fost devorat de viu!

— Poate că nu, zise Chris Jones. E slab ca un ţâr. Animalele astea au gusturi bune.

Malko nu avea chef să mai întârzie acolo.

— Ştii unde se de află North Sound Estate?

— Da, bineînţeles.

Iahtul porni spre nord-est, urmând coasta mlăştinoasă, plină de o sumedenie de golfuleţe. După douăzeci de minute, ajungeau la North Sound Estate. Un canal lung pătrundea în interiorul uscatului, deservind mici complexe turistice. Intrară pe canal cu viteză mică, examinând fiecare ambarcaţiune. Nici urmă de Magnum. Acest complex de locuinţe era ultimul înainte de Cayman Kay. Coasta de est, aflată între ele, nu oferea decât un teren mlăştinos şi neospitalier. *Seabreeze* îl exploră amănunţit. Nimic. Aceeaşi vegetaţie cât vedeai cu ochii, locul predilect al ţânţarilor şi al câtorva zburătoare.

Cinci şi jumătate. Începea să se întunece.

— Să ne întoarcem, propuse Malko. Reluăm căutările mâine dimineaţă.

Iahtul Magnum nu avea cum să-şi ia zborul. Se făcuse răcoare şi Sherry îmbrăcă un pulover. În cabina iahtului, Milton şi Chris abia aşteptau să pună piciorul pe uscat.

*

* *

Arcadi Iacolev aştepta în faţa magazinului „Chests of Gold”, pitulat în Mercedesul 600 tras în parcarea de la *Atlantis*, cu Big Lou la volan. Cinci şi treizeci şi unu. Ann ieşi din magazin şi traversă, mergând

drept spre maşină. Arcadi simţi un nod în gât. Picioarele lungi, sânii grei, faţa vulgară şi senzuală îl înnebuneau pe rus. Abia urcă în maşină şi Arcadi îşi şi strecură mâna între pulpele metisei, respirându-i cu aviditate parfumul.

— Ce mai faci, puico?

Apoi, fără să-i lase timp să răspundă, Iacolev îşi strivi buzele de gura ei moale, în timp ce-i mângâia sânii. Simţea că are un suflet de licean. Ann îl împinse cu un râs tulburat.

— Stai, s-ar putea să fim văzuţi.

Ceea ce nu era adevărat, pentru că geamurile erau fumurii. Traversară oraşul cu o viteză de melc, încetinind mereu la semafoare. Arcadi bătea din picioare de nerăbdare. Ann era totdeauna în maşină de o răceală de gheaţă, de parcă ar fi fost o străină. Big Lou parcă în sfârşit maşina în faţa micului apartament anonim din Waterways, închiriat cu două mii de dolari pe lună. Ann urcă prima, legănându-şi înadins şoldurile. Cum intrară în apartament, Arcadi se şi repezi la ea. Sub rochie, metisa nu purta decât un string alb. Arcadi îşi vârî capul între sânii ei, mângâindu-i stângaci şi cu înfrigurare. În momentul acela puţin îi păsa de miliardele lui de dolari.

Ann nu era nici ea inactivă. Părăsind sânii, Arcadi coborî la sex şi ea se aprinse imediat, desfăcându-şi larg picioarele în timp ce el îşi vâra faţa între pulpele ei. Metisa se parfumase şi acolo… Arcadi Iacolev se agita frenetic. Când simţi pântecele ei ridicându-se din ce în ce mai rapid, o muşcă uşor de locul cel mai sensibil, şi ea ajunse imediat la orgasm, cu bazinul scuturat de tresăriri şi ţipând scurt şi repetat. Arcadi abia dacă o lăsă până la sfârşitul orgasmului. Se ridică triumfător şi zise:

— Întoarce-te!

Ann, satisfăcută, se întoarse. Când îi văzu fundul durduliu, rusul simţi o excitare violentă. O pătrunse dintr-o singură mişcare şi începu s-o pistoneze într-un ritm dezlănţuit. Atât de repede încât ajunse la plăcere în mai puţin de un minut şi rămase în ea, încântat şi frustrat. Ann izbucni în râs.

— *Jack was hungry, today! [Jack a fost înfometat azi!]*

Metisa se întoarse uşurel şi îi luă sexul în gură. Distracţia nu se terminase.

După o oră se îmbrăcau. Arcadi scoase din buzunar un ceas cumpărat de Big Lou.

— Ţine…

Ann îl luă şi-şi strivi gura mare de buzele lui. Nimeni nu-i făcuse vreodată astfel de cadouri. După sărutare, Arcadi o întrebă brusc:

— Te-ar amuza să pleci în călătorie cu mine?

Faţa metisei se lumină, apoi se întunecă.

— Bineînţeles, dar slujba mea?

Arcadi deschise gura, apoi o închise. Putea să cumpere magazinul cu patroană cu tot. Cum să-i spună asta fără s-o alarmeze? Se descurcă cu un zâmbet.

— OK. Mai vorbim noi despre asta.

Când coborâră, se făcuse noapte de-a binelea. În maşină, Ann se arătă din nou distantă. Arcadi o lăsă la Elizabeth Square şi ea plecă mai departe pe jos.

*

*   *

— *Shit! Shit! Shit!*

Prezentatorul de culoare al ştirilor de la orele şase tocmai comenta descoperirea unui bărbat asasinat, pe o cărare de lângă „Yacht Club”. Fusese ucis cu două gloanţe în maşina lui. Camera de luat vederi zăbovi îndelung asupra cadavrului prăbuşit pe banchetă.

Frank Cortese apăsă furios pe telecomandă şi făcu să dispară imaginea. Cel puţin ştia ce soartă avusese Joe Butch. Începea să nu miroase a bine. În încăpere domnea o tăcere de moarte. Noroc că Arcadi Iacolev nu era acolo. Pavel însă se uitase şi cu siguranţă că înţelesese. Karla îşi recăpătă prima sângele rece.

— Cu ăştia e mai rău decât cu poliţia, zise ea. O să ne trezim cu ei aici.

— *Wait a minute*, mormăi Frank Cortese. Nu Joe o să-i aducă aici. E adevărat, sunt periculoşi, dar nu ştiu unde ne aflăm. Avem tot timpul să acţionăm.

Karla nu avu timp să răspundă. Horaţio, negrul care se ocupa de vas, un recidivist jamaican, intră în încăpere.

— *Boss*, Andy vrea să vorbească cu tine, zise el. Se pare că e ceva

important.
— Vin.
Andy aştepta în antreu, în picioare, cu şapca în mână. Frank îl întâmpină cu un zâmbet forţat.
— E vreo problemă cu iahtul?
— Nu. Nu cu iahtul, răspunse Andy. Dar trei tipi au venit să mă întrebe de *Eight Ball*. Blondul cu ochi aurii şi fata cu ţâţane mari de zilele trecute, plus două matahale. Unii răi cu ditamai puşcoacele. Nu erau poliţişti. Căutau iahtul Magnum cu o dungă verde. Adică iahtul vostru… Dacă vrei, mâine putem să vopsim altfel coca.
— O idee grozavă, Andy, aprobă Frank Cortese. Dar dacă o vei face în seara asta, o să fie şi mai bine. Întoarce-te pe la opt cu vopsea albă. OK? Sper că nu le-ai spus nimic?
— Cum naiba! exclamă Andy indignat. Nu sunt turnător.
— Atunci ne vedem mai târziu.
Frank Cortese se reîntoarse în salon şi-şi turnă o porţie serioasă de whisky, doar cu puţină gheaţă. Karla nu mai era acolo. Numai Pavel îşi continua interminabila partidă jucând împotriva lui însuşi. Frank Cortese ştia să recunoască o situaţie periculoasă. Nu mai avusese niciodată de-a face cu serviciile secrete înainte de întâlnirea cu Arcadi Iacolev, dar ştia cum lucrau. Acum le avea în faţa lui. Arcadi Iacolev avea dreptate să se îngrijoreze. Vor fi obligaţi să se mute. Dar mai înainte, trebuia făcută curăţenie.
— Big Lou?
Garda de corp ridică capul.
— Vino. Vreau să-ţi vorbesc.
Big Lou ascultă cu atenţie instrucţiunile bosului. Totdeauna erau aceleaşi. Numai victimele se schimbau… După aceea, Frank se duse în camera lui. Acolo avu surpriza s-o găsească pe Karla. Întinsă pe pat, goală puşcă. Totuşi, Viaceslav se afla în vilă. Fără să-i lase timp să-i pună vreo întrebare, Karla se ridică şi veni să-şi frece sânii tari de pieptul lui Frank.
— Voiam pe tine, zise ea în engleza ei aproximativă.
Urmarea i-o explică cu mâinile şi cu gura. După cinci minute, Frank se agita deasupra ei, lungit direct pe podea, fără să se gândească la faptul că Viaceslav Ivankov se afla numai la câţiva metri de ei.

Frank nu se opri decât în momentul în care ajunse lac de năduşeală, la un pas de infarct, după ce juisase de două ori. Karla se aplecă peste el.

— Noi plecat?

— Da, aşa cred, răspunse el.

— Tu multe probleme…

El îi răspunse cu un surâs arogant:

— Un pic.

— Eu pot ajutat.

Ea îi explică, în engleza ei stâlcită, ce avea de gând să facă. Deşi obişnuit de foarte multă vreme cu lumea interlopă, Frank fu de-a dreptul stupefiat. Karla era într-adevăr demnă să-i fie parteneră de viaţă. Fără a mai pune la socoteală că-l excita ca nimeni alta. Când îl implora s-o strângă de gât, Frank intra în joc şi asta îi înzecea plăcerea.

Karla începuse să se îmbrace.

— Mă duc, îl anunţă ea. Tu, OK?

— Eu, OK, îi confirmă Frank Cortese.

Îşi dădea foarte bine seama că în actualele împrejurări era liniştitor să ai un aliat de felul ei.

*

* *

Aşezat pe vine pe pontonul de lemn, Andy termina treaba la lumina unei lămpi electrice de mare putere. Nu fusese deloc greu să ascundă dunga verde sub vopsea albă. Nu-i luase mai mult de trei ore. De aproape, se vedea, dar de departe era perfect. Se ridică şi-şi aranjă borcanele şi pensulele înainte de a pleca spre casa lui Frank Cortese.

Bătu la uşa bucătăriei şi Big Lou veni imediat să-i deschidă. După aceea, sosi şi Frank Cortese, mai jovial ca niciodată.

— Ai făcut treabă bună, Andy, îi zise el strecurându-i în mână cinci bancnote de o sută de dolari. Big Lou te va duce cu maşina înapoi la şantier.

Andy schiţă un zâmbet şi urcă în Range Rover alături de gangster. Era mişto să lucrezi cu un tip ca Frank Cortese.

— Domnule Frank, puteţi avea încredere în mine, îi zise el. Dacă

mai vin idioţii ăia, o să-i trimit la mama dracului…

— Am încredere! strigă Frank înainte de a trânti uşa.

*

*   *

Malko şi Sherry cinau la *Hemingway*. Cei doi americani se instalaseră discret la o masă vecină. Tânăra californiană se simţea pur şi simplu năucită de tot ce i se întâmpla. Se uita la Malko ca la un extraterestru, înspăimântată şi în acelaşi timp fascinată. Privirea ei tulbure şi sânii bombaţi lăsau să se prevadă un sfârşit de seară agreabil pentru Malko. Atmosfera foarte romantică, cu mare şi clar de lună, invita la „excese carnale”…

Deodată, o femeie pătrunse în restaurant. Înaltă, brunetă, cu părul lung, incontestabil slavă, cu pomeţi proeminenţi şi trasă la faţă. Purta o rochie de seară neagră, foarte scurtă, care i se mula pe corp. Cu pantofii ei cu toc, tânăra femeie măsura un metru optzeci. Ea se îndreptă direct spre masa lui Malko. Acesta o observa intrigat. Cei doi americani se opriră din mâncat. Necunoscuta veni în faţa lui Malko. Ochii ei verzi nu aveau nicio expresie.

— Pot să-ţi vorbesc? întrebă ea într-o engleză cu un accent străin foarte puternic.

— Bineînţeles, răspunse Malko invitând-o să ia loc, după ce se asigură cu o privire că nu purta armă.

— Singur, zise nou-sosita cu un ton glacial.

Sherry îşi luă pudriera şi se ridică, trecând la masa lui Chris şi Milton, care se ridicară ca unul singur ca s-o primească lângă ei.

— Cine eşti? întrebă Malko.

— Mă cheamă Karla. Poate tu cunoşti pe mine…

— Nu, zise Malko. Eşti rusoaică.

— Da.

— Atunci să vorbim ruseşte, va fi mai uşor.

— Eşti rus? întrebă ea.

— Nu. Austriac. Ce vrei?

— Îl cauţi pe Arcadi Iacolev?

Malko nu se aştepta ca tânăra femeie să fie atât de directă.

— Ce te face să crezi asta?

Ochii ei verzi se umbriră şi făcu un gest de nerăbdare.

— *Ne pizdi!* Ştiu cine eşti şi de ce te afli aici. Ca să continui ce începuseră acei imbecili trimişi de MVD…

Vorbea ruseşte cu un accent vulgar, dar era într-adevăr foarte frumoasă.

— Ştii unde se află Arcadi Iacolev? întrebă el.

— Da, răspunse ea. Sunt gata să te duc la el.

Capitolul X

Era prea frumos ca să fie adevărat: o brunetă ivită de nu se ştie unde care i-l aducea pe Arcadi Iacolev pe o tavă de argint… Malko încercă să-i sondeze privirea impenetrabilă. Nou-venita scosese din geantă un pachet de ţigări şi aprinsese una, privind valurile care se spărgeau pe plajă. După ultimele evenimente, Malko se aştepta la o reacţie, dar nu la una de felul ăsta.

— Ce vrei în schimbul acestei informaţii? întrebă el.

Karla întoarse capul spre el.

— O parte din banii pe care acest porc i-a furat. Are totul într-o valijoară de care nu se desparte niciodată.

Târgul era cât se poate de clar. Malko începea să-i acorde oarecare credibilitate. Dar se abţinu să-i spună că pe şefii lui îi interesa tocmai „valijoara”… Şi pe urmă, de unde mai apăruse şi această Karla?

— Ce amestec ai în toată povestea asta? întrebă el.

— Arcadi Iacolev nu e singur, îi explică ea. După ce a părăsit Moscova, în urmă cu doi ani, a întâlnit un om care l-a ajutat mult, Viaceslav Ivankov, zis „Japonşcik”. Eu sunt amanta lui. Ivankov se ocupă de siguranţa lui Iacolev.

— Credeam că a plecat din Rusia cu un anume Pavel Dombas, zise Malko.

Un fulger neaşteptat trecu prin privirea rusoaicei.

— Adevărat, dar Pavel e un cecen, o brută care nu e bună de nimic. Nici măcar nu vorbeşte englezeşte. E incapabil să ia vreo iniţiativă. Viaceslav însă e inteligent şi periculos. A omorât mai mulţi oameni decât pachetele de ţigări pe care le-a fumat. El a organizat totul

pentru Iacolev.

— Te cred, zise Malko. Dar ce propui?

Ea se uită ţintă în ochii lui.

— Îl voi lichida pe Viaceslav Ivankov. În faţa ta. Din două motive. Mai întâi, pentru a-ţi arăta că sunt de bună-credinţă, apoi pentru că, fără el, Arcadi Iacolev va rămâne fără nicio apărare. Vei pune mâna pe el fără probleme. Înţelegi?

Malko înţelegea mai ales că era vorba de un plan deosebit de ciudat. Şi cea din faţa lui era produsul încrucişării dintr-un şarpe cu clopoţei şi o viperă cu corn. Chiar dacă apărea sub forma unei femei tinere extrem de atrăgătoare. Karla se ridică, fără să-i lase timp de gândire.

— Te voi suna mâine dimineaţă, zise ea. La hotel, la unsprezece. Pentru a fixa o întâlnire. Cea bună.

Rusoaica se îndepărtă în grabă fără să aştepte răspunsul lui Malko.

— Stai puţin! îi strigă Malko.

Ea nu întoarse capul, traversă restaurantul şi dispăru. Malko se repezi după ea şi o văzu urcând într-un Mercedes care demară imediat. Prea târziu ca s-o poată urmări. Se întoarse la masă deosebit de intrigat. Propunerea ascundea cu siguranţă o capcană. Dar care? Atragerea lui într-un loc pustiu unde să fie împuşcat i se părea puţin cam exagerat. Ar fi putut să facă asta când venise în restaurant. Nu, era ceva şi mai bizar.

— Cine era? întrebă Sherry.

— O rusoaică pe care o cheamă Karla. Îl însoţeşte pe omul căutat de noi. A venit să-mi facă o propunere.

Chris şi Milton veniră la masa lor şi Malko le povesti cum se prezintă situaţia.

— Aici există un pericol, conchise el, dar trebuie să aşteptăm urmarea. Până atunci, îi vom face din nou o vizită lui Andy. Ieri ne-a minţit. Dacă reuşim să-l facem să vorbească, vom câştiga o grămadă de timp şi voi putea ignora oferta acestei Karla.

Traversară din nou West Road, ajungând la barul în aer liber de la *Hyatt*. Sherry comandă pentru ea un „Original Margarita”: Cointreau, lămâie verde, gheaţă şi tequila! Cei doi americani se mulţumiră cu un pahar de lapte şi un strop de sirop de rodie.

— Milton te va conduce acasă, îi propuse Malko lui Sherry.

Ea scutură cu vigoare din cap.

— Nu. Mi-e frică să rămân singură.

Chris şi Milton se înţeleseră dintr-o privire. Milton se ridică.

— Voi rezerva o cameră pentru domnişoara Sherry.

Sherry schiţă un zâmbet.

— Nu e nevoie. Rămân cu Malko. Mă simt mai în siguranţă.

Malko îi văzu pe cei doi reţinându-şi un rânjet. Apoi Chris zise:

— Amuzantă treabă, pentru că, *în mod normal*, noi facem pe „baby-sitter".

Urmă o tăcere. Sherry căscă gata să-şi rupă falca şi zise:

— Sunt frântă. Azi am avut prea multe emoţii...

Chris şi Milton urmăriră cu o privire plină de subînţelesuri cuplul care urca scara exterioară care ducea la primul etaj.

— Relaţii *platonice!* zise el rânjind. *My foot!*

*

*   *

Imediat ce ajunse în cameră, Sherry îşi scoase tricoul, rămase doar într-un slip mititel şi-i adresă un zâmbet lui Malko.

— Sunt *într-adevăr* frântă.

După trei minute, tânăra femeie dormea tun.

Malko însă adormi mai greu, gândindu-se tot timpul la propunerea ciudată pe care i-o făcuse Karla. Sună la Washington, nu-l găsi pe Richard Baxter şi lăsă un mesaj pentru el, cerând informaţii despre Karla şi Viaceslav Ivankov. Sherry dormea pe burtă, cu picioarele desfăcute şi fundul ei părea gol din cauza stringului. În alte împrejurări, n-ar fi putut să reziste tentaţiei.

*

*   *

Când intră în camera pe care o împărţea cu Viaceslav Ivankov, Karla văzu imediat că acesta nu era în starea lui normală. Pe masă se afla o sticlă de whisky începută. Ivankov se ridică fără o vorbă şi veni spre ea. Întinse mâna dreaptă şi o prinse de gât pe Karla.

Tânăra femeie simţi imediat o căldură în partea de jos a pântecelui.

Dar era ceva neobişnuit. „Japonezul” o mângâia, o excita înainte de a ajunge la acest stadiu. Şi pe urmă, n-o strângea atât de tare… Ultimele iluzii îşi luară zborul când îl auzi şuierând printre dinţi.

— Putoare, m-am săturat să-ţi baţi joc de mine! Crezi că nu ştiu că te culci întruna cu porcul ăla de Frank? De la el vii acuma? Tu eşti a mea. Dacă te vrea, n-are decât să plătească.

O lucire sălbatică străbătu privirea tinerei femei. Ridică mâna dreaptă şi Viaceslav simţi imediat o arsură puternică pe obraz. Ivankov duse degetele la faţă şi le înroşi de sânge… Karla nu avu timp să fugă. O lovi cu piciorul în burtă făcând-o să se îndoaie în faţă. Apoi o doborî la podea cu un pumn în cap. După care începu s-o lovească întruna cu piciorul în burtă, în şale, în piept, în faţă. Karla se apăra cum putea mai bine. În cele din urmă îi strigă:

— Încetează! Nu am fost cu Frank. Am avut întâlnire cu acel tip de la CIA.

— Ce tot spui?

Ivankov se opri stupefiat. Karla se ridică cu o strâmbătură de durere. Gura îi sângera şi respira cu dificultate.

— Am făcut cu el o înţelegere, îl anunţă ea. Pentru amândoi, i-l dăm pe Iacolev pentru o sută de milioane de dolari.

— Şi ceilalţi? Frank? Pavel?

— Nu ne interesează părerea lor… Tu te vei ocupa de Pavel, eu de Frank. Pe urmă, ţin-te viaţă!

Ivankov se uita la ea plin de neîncredere.

— Dacă încerci să mă înşeli, o preveni el, o să te fac să crăpi în chinuri cumplite.

Karla nici nu clipi.

— Vei veni mâine cu mine la întâlnire. Tu ai vreo noutate?

— Da. Am vorbit cu Sterligov. A fixat o convorbire telefonică cu Iacolev. Dacă ce mi-ai spus e adevărat, atunci trebuie să ne grăbim. Frank organizează plecarea.

— Totul se va rezolva mâine dimineaţă, zise Karla.

*

*   *

Frank Cortese dormise prost. Se sculase de la şase. Servise un mic

dejun copios şi începuse să dea telefoane. Plecarea lor din Grand Cayman era programată, dar mai rămăsese de pus la punct destule amănunte. Îl sună pe Big Lou folosind telefonul interior.

— Trebuie să faci un drum în oraş, îl anunţă el. Ştii Swiss Building, acolo unde are biroul domnul Moore?

— Da.

— Te duci acolo. Te aşteaptă să-ţi dea un dosar. Urci direct la el, nu vorbeşti cu nimeni la intrare. OK?

— OK. Asta e tot?

— *You ice him. No fuss. [Îi faci felul. Discret.]*

Big Lou înclină capul indiferent. Se afla pe un teren cunoscut. Războiul permanent dintre familiile Mafiei era presărat cu acţiuni feroce şi scurte de acest gen. Nu cerea niciodată explicaţii. Se duse în camera lui, de unde luă un revolver Beretta cu surdină şi-l puse în servietă. Când trecu din nou prin salon, Frank Cortese părea cufundat în gânduri. Gilbert Moore ştia prea multe lucruri. Era un „civil" care ar fi cedat la primul interogatoriu serios.

*

* *

Goală şi cu părul răvăşit, Sherry era şi mai atrăgătoare. Dormise ca un nou-născut. Malko servea împreună cu ea micul dejun în cameră.

— Aş putea să trec pe la apartamentul meu? întrebă ea. Aş vrea să vorbesc cu colega mea.

— Nicio problemă, răspunse Malko. În dimineaţa asta ne vom întoarce la şantier, dar n-am nevoie de tine. Chris va fi de ajuns. Milton va rămâne cu tine.

*

* *

Gilbert Moore îi deschise lui Big Lou fără să bănuiască nimic. Dosarul cerut de Frank Cortese era pregătit. Se întâmpla destul de frecvent să i se ceară documente confidenţiale.

— Te conduc, zise el trecând în faţa lui Big Lou.

Nu-l văzu pe american scoţând revolverul din servietă. Când ţeava se sprijini în ceafa lui, chiar în locul unde avea o aluniţă, era prea

târziu. Nici măcar nu avu timp să-i fie frică. Totul deveni negru şi creierul său făcu explozie. Căzu greoi la podea, dar zgomotul fu amortizat de mochetă. Cât se poate de calm, Big Lou îi mai trase un glonţ în ureche. Apoi ieşi din birou, trânti uşa şi luă liniştit ascensorul.

*

* *

Imediat ce intră pe poarta mare a şantierului, Malko simţi că ceva nu era în regulă. În loc să lucreze, muncitorii discutau între ei în afara atelierului. Unul dintre ei, stătea pe marginea bazinului cu rechini şi agita apa cu o cange. Malko coborî împreună cu Chris din maşină şi o porniră direct spre bazin cuprinşi de un presentiment alarmant.

Cei doi rechini se roteau în jurul a ceea ce părea a fi rămăşiţele unui manechin.

Abia după câteva secunde îşi dădură seama că era vorba de un corp omenesc, sau, mai bine zis, ceea ce mai rămăsese din el. Muncitorul le zise cu o voce alterată:

— Andy a căzut şi…

— Ai fost aici? întrebă Malko.

— Nu, s-a întâmplat azi-noapte. Probabil că era carmolit şi n-a văzut bazinul. Am anunţat poliţia…

Malko şi Chris plecară lămuriţi. Andy fusese lichidat. Dovadă că ştia multe, dar că nu aveau încredere în el…

Pe drumul spre hotel trecură pe lângă maşina poliţiei caymaneze. Malko voia să fie la unsprezece la *Hyatt*, sperând că va primi un telefon de la Karla. Zadarnic se apropiase de ţintă, putea foarte bine să mai bată pasul pe loc alte câteva zile în căutarea iahtului alb cu dungă verde sau a lui Frank Cortese. Timp în care *Capo* ar fi putut să-o şteargă pe neştiute. Deci, oferta, oricât de ciudată ar fi putut să pară, merita să fie luată în seamă. Îţi venea pur şi simplu să turbezi când ştiai că Arcadi Iacolev se afla pe insuliţa aceea şi nu puteai să pui mâna pe el.

*

* *

Telefonul sună la unsprezece fix. Karla nu pierdu timpul cu

explicaţii inutile.

— Aleea Vista del Mar, la „Yacht Club”, anunţă ea. În faţa unei case mari, bej. Peste o oră.

*

* *

Arcadi Iacolev nu dormise toată noaptea. El care aşteptase cu atâta nerăbdare noul contact cu Sterligov… Acesta fusese la Zürich ca să scoată banii şi să primească telefonul de la Iacolev într-o cabină publică din faţa hotelului *Baur*, la douăsprezece ziua, după ora elveţiană, din cauza decalajului orar.

Convorbirea fusese destul de scurtă. Sterligov transmisese un mesaj de la Jirinovski. Un mesaj de o simplitate biblică. Liderul naţionalist era îngrijorat de îndârjirea cu care oamenii lui Boris Elţîn îl vânau pe Arcadi Iacolev. Vânătoare care s-ar fi putut termina rău pentru Iacolev. De aceea, sugera ca acesta să-i pună la dispoziţie *chiar de acum* un fond de zece miliarde de dolari, pentru a putea duce lupta politică. Încrezător în dorinţa lui Iacolev de a vedea reîntorcându-se vechea stare de lucruri.

Era aproape un ultimatum… Iacolev se afla într-o situaţie imposibilă. Dacă accepta, Jirinovski n-ar mai fi avut nevoie de el. Dacă refuza, Sterligov îi dăduse de înţeles că alte persoane i-ar fi putut lua locul. Putea să fie un bluf, dar nu era sigur, atâta vreme cât Elţîn atrăsese ura asupra lui.

Peste trei zile trebuia să sune la un număr din Zürich pentru a da răspunsul. Ştia că până atunci va sta foarte prost cu somnul.

*

* *

Chris Jones coborâse din maşină şi se adăpostise în spatele zidului unei proprietăţi de pe Vista del Mar. Malko aştepta la volanul maşinii cu pistolul extraplat pe genunchi. Locul era complet pustiu. Un teren pe care încă nu se construise nimic între micile bazine ale „Yacht Clubului” şi mare. Numai două-trei proprietăţi păreau locuite. Malko supraveghea aleea care, după ce ocolea „Yacht Clubul”, se îndrepta spre West Road.

Deodată, apăru o maşină deplasându-se cu viteză mică. Vehiculul se opri la vreo sută de metri de el. Portierele se deschiseră şi cei doi pasageri coborâră. Karla era însoţită de un bărbat scund şi îndesat.

Malko privea încordat la cei doi încercând să descopere de unde va veni pericolul… Nou-veniţii se îndreptau spre el, mergând pe mijlocul aleii. Karla se lăsă depăşită de însoţitorul ei. Deşi era în gardă, Malko abia dacă-i zări gestul. Tânăra femeie vârî mâna în geantă şi întinse braţul. Urmă o detunătură înfundată şi bărbatul care mergea înaintea ei păru că se poticneşte, apoi căzu cât era de lung şi rămase nemişcat pe sol. Stupefiat, Malko o văzu pe Karla aplecându-se asupra corpului şi trăgându-i, de la câţiva milimetri un al doilea glonţ în ceafă. Apoi puse revolverul la loc în geantă şi luă ceva din buzunarele mortului, după care se apropie cu calm de Malko. Acesta o privi cum se apropie strângând mânerul armei.

Ea deschise portiera şi se aşeză alături de el, cu un zâmbet plin de cruzime care se accentuă atunci când văzu revolverul.

— Nu-ţi fie frică! zise ea.

Cu un gest plin de naturaleţe, Karla îşi aruncă geanta pe bancheta din spate.

— Ai o ţigară? întrebă ea.

— Nu, răspunse Malko.

— Îmi dai voie?

Se întoarse, scotoci în geantă şi scoase un pachet de „Royales”, luă o ţigară, o aprinse cu bricheta de la bord, apoi trase cu sete dând fumul afară aproape în nasul lui Malko.

— Aveţi ţigări mult mai bune decât ale noastre, zise ea cu o voce calmă. Tari şi parfumate.

— De ce l-ai omorât? întrebă el îngrozit în faţa acelei crime comise cu sânge rece.

Ea zâmbi cu o ferocitate incredibilă.

— O merita cu vârf şi îndesat. Şi pe urmă, aşa cum ţi-am spus ieri seară, vreau să facem o înţelegere. Acum mă crezi?

Era de un cinism înfiorător.

— Dar cum l-ai adus aici?

— I-am spus că vom negocia o înţelegere cu tine. Pentru o sumă mare de bani… Acum să plecăm de-aici.

Chris Jones se ivi din ascunzătoare. Karla schiţă un zâmbet ironic.

— Ai fost prevăzător. Să mergem.

Cadavrul lui Viaceslav Ivankov zăcea în mijlocul străzii. Malko demară, îl ocoli şi se îndreptă spre West Road. Era din ce în ce mai nedumerit. Oricum, cadavrul avea să fie descoperit şi era mai bine să se afle departe de el. Karla continua să tragă cu calm din ţigară. Ajunseră pe West Road şi Malko trase maşina pe marginea drumului.

— Acum spune-mi *exact* ce vrei? zise el în ruseşte.

— Ţi-am spus, răspunse ea. Bani. N-am să mă mai întorc niciodată în Rusia, vreau să trăiesc la soare, aici sau în altă parte. Tu îl vrei pe Iacolev, iar eu vreau o parte din banii lui.

— Dar, obiectă Malko, nu poate să transporte sume enorme cu el.

— Nu, dar are documente cu care ai acces la aceste sume, îi zise Karla, aşa cum i-ar fi explicat unui copil. Nu vreau decât unul dintre aceste documente, accesul la patru sute de milioane de dolari… Restul e prea complicat. Şi nu vreau ca oamenii preşedintelui Elţîn să se ţină toată viaţa după fundul meu.

Avea ochi verzi ca dolarii şi duri ca două smaralde. Unghiile lungi şi roşii străluceau în bătaia soarelui. Cu farmecul ei infernal, Karla era întruchiparea lui Jezabel, fiica mai mare a lui Lucifer. Comisese cu sânge rece un asasinat şi părea că deja uitase. Malko începea s-o creadă. Pe bancheta din spate, Chris Jones rămânea în continuare vigilent, cu o senzaţie uşoară de dezgust.

— Şi cum ai de gând să mi-l predai pe Iacolev? întrebă Malko.

— Foarte simplu, răspunse ea. Cam peste două ore se va duce să se scalde în lagună, într-un loc care se numeşte „Stingrays City”.

— Ştiu unde e, zise Malko.

— *Haraşo*. Iahtul lui va ancora acolo. La bord vor fi Arcadi Iacolev, Pavel Dombas şi un negru care conduce ambarcaţiunea. Arcadi se va duce să se bălăcească cu calcanii. E mort după asta. Pavel îl va urma. Tot timpul e în preajma lui. Valijoara va fi la bord. Fireşte, ei nu vor şti că eşti acolo… Când vor fi în apă, vei manevra în aşa fel încât să te apropii de cealaltă ambarcaţiune. Voi urca la bord şi voi pleca. Negrul va asculta de ordinele mele. Nu-ţi mai rămâne decât să pui mâna pe Iacolev. Nu înoată prea bine…

— Şi Pavel?

— Omoară-l.

Cu ea totul era simplu şi feroce.

Malko reflectă. Va acţiona în cea mai deplină ilegalitate. Asta era o răpire, dar o făcea din raţiuni de stat. Timp de câteva zile îl putea ţine pe Iacolev prizonier în apartamentul-eşantion. Până când îl vor prelua oamenii Kremlinului. Mergea…

— E un iaht Magnum? întrebă el.

— Exact. Eşti bine informat, recunoscu Karla. Ştii şi cui aparţine?

— Lui Frank Cortese.

Karla nu lăsă să se vadă surpriza neplăcută şi continuă imediat:

— Deci, accepţi propunerea mea? Nu avem prea mult timp la dispoziţie…

— Accept, răspunse Malko.

*

*   *

Seabreeze se legăna domol la chei. În timp ce Malko pornea motoarele, Karla dispăru în cabină, lăsându-l pe Chris Jones să desfacă parâmele. Apoi, tânăra femeie îşi făcu apariţia în şort şi veni lângă Malko. Îi întinse geanta în care se afla revolverul.

— Nu am intenţii rele, zise ea.

Malko puse geanta pe tabloul de bord.

Pubisul Karlei forma o mică umflătură, în partea de sus a coapselor. Privirea lui Malko se opri la tatuajul de pe pulpa stângă. Ea zâmbi.

— Îţi place? E o cobră. Nu-i aşa că e frumoasă?

Ambarcaţiunea prindea viteză, în timp ce Karla îşi lăsa în jos bretelele costumului de baie, ceea ce-l făcu să se înroşească teribil pe Chris Jones, rămas cuminte la umbră. În America, femeile ca lumea nu-şi arată sânii.

Făcură aproape o jumătate de oră până la „Stingrays City”, mergând în zigzag printre bancurile de nisip. Brusc, stâncile şi algele lăsară locul unui fund de mare format dintr-o splendoare de nisip pe care se detaşau petele maronii ale calcanilor. O singură ambarcaţiune mai era ancorată în acel spaţiu. Iahtul Magnum nu se vedea nicăieri. Karla nu-i lăsă timp lui Malko să-i pună vreo întrebare.

— Opreşte motorul şi aruncă ancora, zise ea. Vor veni, dar nu ştiu

exact la ce oră. Până atunci ne putem scălda.

Se ridică în picioare şi plonjă direct de pe pasarelă, înotând apoi printre calcani. Prinse unul şi-l scoase afară din apă strigându-i lui Malko:

— Vino!

Ai fi zis că e o turistă în vacanţă fără nicio grijă.

Chris Jones îşi scoase haina şi se uită cu oarecare teamă la apa de culoarea smaraldului.

— Nu-mi plac animalele astea, zise el. Eu nu intru în apă.

Malko plonjă şi el şi înotă până la Karla. Rusoaica părea că se distrează de minune. Ar fi fost greu să crezi că tocmai omorâse un om. Constatai la ea o indiferenţă minerală. Făcea pluta pe spate, iar sânii îi ieşeau din apă ca nişte promontorii. Malko se uita la ea perplex. Karla se apropie de el cu o expresie ironică.

— N-am mai făcut niciodată baie într-o apă atât de caldă, zise ea suspinând. Nici măcar nu ştiam că există aşa ceva.

— Îl cunoşteai de multă vreme pe bărbatul pe care l-ai ucis? întrebă Malko.

Ea se încruntă de parcă ar fi fost vorba de un străin.

— Viaceslav? De doi ani. Un ticălos convins că e invulnerabil. Numai că se înşela…

— Şi pe Iacolev de când îl cunoşti?

Ea râse. Părul ud îi acoperea faţa.

— Nu demult. Alt ticălos, dar de alt soi. Un hoţ de *aparatcik*.

Era clar că nu putea să-l sufere. Deodată, privirea ei fixă un punct undeva în spatele lui Malko.

— Să urcăm la bord, zise ea brusc. Vin. Nu trebuie să ne vadă.

Malko se întoarse şi zări etrava unui iaht mare, aflat la o depărtare de vreo doi kilometri, dar care se îndrepta cu viteză în direcţia lor. Venea dinspre North Sound şi semăna cu un Magnum.

Capitolul XI

Karla urcă prima scara iahtului *Seabreeze*, legănându-şi şoldurile în faţa lui Malko, apoi intră în cabină. Iahtul Magnum ajunsese acum

doar la câteva sute de metri de ei. Chris Jones se uită la Malko întrebător.

— Rămâi aici şi supraveghează-i, zise Malko.

Karla îşi scosese costumul de baie şi se ştergea. Se înfăşură într-un prosop şi aprinse o ţigară. Zăreau prin hublou iahtul Magnum care micşora viteza. Apoi opri şi Malko văzu ancora coborând în apă. Ambarcaţiunea lui Iacolev se afla la două sute de metri de *Seabreeze*.

Pe punte nu se vedea nimeni. Deodată, Malko fu frapat de un detaliu.

— Asta nu e iahtul pe care-l aşteptam, nu are dungă verde.

— Ba ăsta e, răspunse Karla. Andy a vopsit dunga ieri seară. Acum trebuie să aşteptăm. Sunt la marginea bancurilor de nisip. Arcadi ar trebui să depăşească vasul tău pentru a ajunge în mijlocul calcanilor. Nu va trebui să ridici complet ancora. Te vei apropia de Magnum. Îmi vei înapoia pistolul şi eu mă voi ocupa de negru. Pe urmă nu-ţi mai rămâne decât să pui mâna pe ceilalţi doi… Peste o oră voi fi o femeie bogată, adăugă ea zâmbind.

Se întinse şi prosopul alunecă de pe ea, lăsând-o goală de tot. Într-adevăr, o femelă superbă!

Făcu un pas spre Malko, cu un zâmbet complice, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna, şi se sprijini de el, cu buzele în dreptul gurii lui.

— *Galubcik*, zise ea cu blândeţe, avem la dispoziţie o oră. Măcar s-o petrecem în mod plăcut… Pentru că suntem asociaţi.

Carnea ei călduţă şi tare spunea mai mult decât vorbele. Malko se strădui la început să rămână indiferent, simţindu-şi totuşi pulsul accelerându-se. Încă nu ajunsese la vârsta la care să nu mai aibă nicio reacţie când o astfel de femeie se lipea de el… Prin hublou zărea iahtul Magnum ancorat. Pe puntea lui nu era nimeni. Degetele abile începură să-l maseze în timp ce Karla îşi freca sânii de pieptul lui. La ce bun să reziste? Nu reprezenta nicio ameninţare în ţinuta ei, iar Chris Jones supraveghea puntea. Malko se destinse mintal, dând frâu liber dorinţei. Karla îi adresă imediat un zâmbet provocator.

— Începusem să mă îndoiesc de mine.

Îi scoase cât ai clipi costumul de baie şi-l împinse pe cuşeta îngustă. Apoi îi luă sexul în gură cu lăcomie şi abilitate.

Legănarea uşoară a iahtului sporea erotismul situaţiei. Malko fu cuprins de o dorinţă furioasă de a o poseda, o apucă de subsuori şi vru s-o tragă peste el. Dar ea nu se lăsă trasă şi-şi eliberă gura doar ca să spună:

— Nu-ţi place?

— Ba da, dar mai vreau şi altceva.

Privirea îi căzu asupra mâinii drepte a tinerei femei, întinsă pe coapsă. Soarele bătea în lacul roşu al unghiilor. Era un reflex ciudat, metalic. Malko se uită mai de aproape şi îşi dădu seama că unghiile Karlei erau foarte lungi, tăiate în aşa fel încât să formeze un vârf ascuţit, ca nişte mici pumnale.

În minte îi veni brusc o carte SF citită pe vremuri, în care era vorba de o creatură foarte frumoasă şi foarte periculoasă… Înţelese imediat comportarea ciudată a tinerei femei.

Karla se uita fix la el cu un zâmbet ambiguu. Îi surâse şi el, cu toţi muşchii încordaţi, stând la pândă ca o fiară. Totul se hotăra în câteva secunde. Fără pic de milă.

— Ai dreptate! zise el. Continuă. E minunat!

Surprinse luminiţa de triumf din privirea Karlei, pe când se întindea din nou pe spate. Îndoi piciorul drept, de parcă ar fi vrut să stea mai comod şi, cu toată forţa, o pocni pe Karla drept în faţă.

Călcâiul o lovi pe rusoaică la baza nasului, chiar între ochi. Karla căzu pe podeaua cabinei, rostogolindu-se pe spate. Dar, într-o secundă, era în picioare.

Luminiţa erotică care dansa în pupilele ei fusese alungată de un fulger de furie şi ură. Sări la Malko ca o fiară, urmărind să-i ajungă la gât. Reuşi s-o abată de la direcţie lovind-o cu muchia palmei, dar patru unghii ale mâinii stângi lăsară pe pieptul lui patru dâre însângerate.

— Chris! strigă Malko.

Karla îl atacă din nou, fără să scoată o vorbă. De data asta vru să-l atingă în partea de jos a pântecelui. Malko făcu o mişcare impusă de un moment de panică, când simţi „ghearele” intrându-i în pulpa şi o durere fulgerătoare lângă sex. Avu timp s-o prindă de mână. Karla se pregătea să-l castreze.

Unghiile ei de oţel erau tăioase ca nişte lame. Putea să mutileze sau

să ucidă un om în câteva secunde. Putea să-i sfâşie carotida sau să-i smulgă sexul, în funcţie de poziţie. Şi mai avea şi o putere de bărbat… Malko reuşi din nou s-o respingă cu o lovitură de picior. Unghiile îi lăsaseră urme însângerate pe pulpă şi la baza sexului. Karla îl atacă din nou când Chris Jones apăru brusc cu revolverul în mână.

— Hei, ce se întâmplă aici? strigă el.

Nu o văzu mai întâi decât pe Karla, din spate, ce părea că îl strânge în braţe pe Malko care era în picioare. De data asta rusoaica încercă să-i ciopârţească gâtul. Schimbară poziţia şi americanul văzu sângele care şiroia pe pieptul şi pe pulpele lui Malko. Îngrozit, Jones ridică arma neştiind ce să facă.

— Neutralizeaz-o! strigă Malko.

Chris Jones îşi puse arma la loc, o prinse de mijloc cu amândouă mâinile pe Karla şi o smulse de lângă Malko. Nu o ţinu mai mult de zece secunde. Era la fel de greu de ţinut ca o pisică. Reuşi să se întoarcă în loc şi să-l prindă pe Chris Jones, prin pantaloni, de părţile vitale. Lamele intrară în carne prin ţesătura străpunsă. Americanul scoase un urlet şi-i dădu drumul. Dar Karla nu insistă. În ciuda armei sale secrete, ştia prea bine că nu era în stare să facă faţă împotriva a doi bărbaţi.

Se repezi pe punte şi plonjă în apă. Când ajunse şi Malko pe punte, rusoaica era deja la vreo zece metri depărtare de *Seabreeze*, înotând cu repeziciune în direcţia iahtului Magnum.

*

*   *

Chris Jones se uita îngrozit la Malko cum îşi ştergea rănile care, deşi nu erau adânci, sângerau întruna. Malko era încă şocat. Asta era singurul lucru pe care nu-l prevăzuse.

— Voia să mă omoare, zise el. Totul nu a fost decât o înscenare.

— Totuşi celălalt a murit…

— Parcă am început să mă îndoiesc! răspunse Malko. Vom afla foarte repede. Ridicăm ancora!

Iahtul Magnum se îndepărta, după ce Karla suise la bord. În timp ce Malko încă îşi mai ştergea sângele, Chris urcă pe pasarelă, porni motoarele şi ridică ancora. Iahtul luă în curând viteză îndreptându-se

spre vest. Acum trebuia găsit locul în care ancora ambarcaţiunea cu care fugise Karla.

*
*   *

Karla schimbă o privire îngrijorată cu Frank Cortese. Lângă ei, Arcadi Iacolev îşi ascundea cu greu furia. Însă, în cele din urmă izbucni:

— Toate astea n-au niciun sens! bombăni el. Se apropie. Planul tău n-a mers. O să ne pomenim la uşă cu agentul ăsta american.

— Totuşi am întrebuinţat mijloace forte, zise Karla. Viaceslav e mort.

Iacolev se uită la ea chiorâş.

— Nu mă crede tâmpit! L-ai omorât pentru că voiai să scapi de el! Nu ca să-mi faci mie un serviciu.

— Andy şi Gilbert nu vor mai spune nimic. Vor căuta mult şi bine.

— Idioato! izbucni Iacolev. Acum ştiu că mă aflu aici. Trebuie să plecăm cât mai repede posibil.

Apăsase cu fermitate pe ultimele cuvinte. Frank îi adresă un zâmbet liniştitor, aşa cum obişnuia el.

— Nicio problemă. Vom organiza plecarea. În douăzeci şi patru de ore vom fi departe, iar imbecilii ăştia vor rămâne cu degetu-n gură.

Parcă era cuprins de euforie. Planul pus la punct de Karla nu mersese, dar se debarasase de Ivankov.

*
*   *

Legătura telefonică dintre insulele Cayman şi Washington era perfectă datorită satelitului. Malko îi raportase lui Richard Baxter ultimele evenimente şi conchise:

— Sunt la înghesuială. Am impresia că voiau să câştige câteva ore pentru că se pregătesc să fugă. Părerea mea e că vor încerca să plece pe mare. Şi probabil să ajungă în Cuba.

— Aşa cred şi eu, zise Baxter. Şi poate că e mai bine. Răpirea lui Iacolev în insulele Cayman ar fi fost o operaţiune delicată. Dar în zona Cuba-Jamaica-Cayman, dispunem de un dispozitiv aero-naval

permanent. Nave de patrulare dirijate de avioane Awacs care supraveghează traficanţii de stupefiante. Voi activa acest dispozitiv astfel încât să intercepteze *Eight Ball* în apele internaţionale. Ar trebui însă să ne semnalezi plecarea lor. Deci să localizezi iahtul.

— Mă voi strădui, promise Malko.

Închise şi aproape imediat cineva bătu la uşă. Era Sherry care arăta foarte tulburată.

— Femeia aceea a vrut să te omoare, zise ea.

— Da, răspunse Malko, fără să-i precizeze cum.

Rănile îl dureau cumplit şi abia îşi suporta hainele. Sherry nu insistă.

— În dimineaţa asta am primit vizita băiatului pe care l-ai mai văzut, zise ea cu o voce uşor stingherită. A venit să-mi facă o scenă, pentru că am dispărut. Pretinde că eşti amantul meu.

Asta era culmea.

— M-a insultat, m-a făcut rasistă, continuă Sherry, şi mi-a zis că în momentul ăsta are numai ghinioane. Are o „amică”, o negresă foarte frumoasă care lucrează la un bijutier din Georgetown, şi era furios pentru că această fată îl înşală cu un alb.

— Se mai întâmplă, zise Malko.

— Da, continuă Sherry, dar acest alb e un străin cu barbă, care vorbeşte stricat englezeşte şi care are mulţi bani. Are ochii foarte depărtaţi şi un nas lung. Îi face cadouri scumpe şi nu vine niciodată singur, ci totdeauna cu un şofer, într-un Mercedes negru.

— O duce la el acasă?

— Nu, a închiriat un apartament. Uneori trece pe la *Post Office* unde are o cutie poştală.

— Când se întâlneşte cu ea? întrebă Malko.

— Nu au o zi anume. În general, el trece s-o ia la terminarea programului, pe la cinci şi jumătate. Malko se uită la ceas. Era cinci şi cinci minute.

— Mergem la Georgetown, zise el.

Capitolul XII

Malko şi Sherry se instalaseră pe terasa unei cafenele-restaurant, la primul etaj al unei case din lemn, care domina Church Street şi intrarea în magazinul de bijuterii. Chris şi Milton aşteptau în maşina parcată ceva mai departe pe Church Street. Malko şi Chris comunicau unul cu celălalt prin telefoane celulare. Era cinci şi treizeci şi cinci şi circulaţia începea să devină intensă.

Un Mercedes negru cu geamuri fumurii se opri pe platforma unde-şi parcau maşinile clienţii submarinului *Atlantis*. Nimeni nu coborî din el. Malko zări prin parbriz faţa şoferului. Un alb cu faţa plină, cu părul negru pieptănat pe spate. Nu se putea vedea dacă în interior mai era şi altcineva. Timp de zece minute nu se întâmplă nimic. Apoi uşa magazinului de bijuterii se deschise şi apăru o negresă înaltă, îmbrăcată cu un taior alb cu buline mov. Femeia traversă strada şi urcă în partea din spate a Mercedesului! Acesta demară imediat spre centrul oraşului.

Alertat de Malko, Milton Brabeck demară imediat, dar se văzu nevoit să lase trei vehicule între el şi Mercedesul cu număr de Georgetown. Circulaţia era foarte lentă, încetinită de stopul de la intersecţia cu Shedden Road. Semaforul trecu pe roşu exact în momentul în care Mercedesul făcu la dreapta pe Shedden Road. Plin de curaj, Chris Jones depăşi şirul de maşini care aşteptau cuminţi şi se ţinu după el. Dar se pomeni nas în nas cu un poliţist, care nu purta armă, însă avea un aer sever. O macara bloca strada vecină şi el dirija circulaţia. Poliţistul arătă spre semafor cu o expresie mustrătoare şi-i întoarse spatele.

Nu putea să treacă... Când semaforul trecu pe verde, Chris Jones acceleră ca un apucat, dar căută zadarnic până în preajma aeroportului, nu mai găsi Mercedesul negru. Se întoarse. Malko, care aştepta pe Church Street, făcu haz de necaz.

— Ne-a mai rămas *Post Office*, zise el. Îl vom aştepta acolo.

O luară pe Cardinal Avenue care ducea chiar la poştă, o clădire mică în colţul străzii Edwards. În faţă se afla Thomson Building, o clădire din lemn care adăpostea mai multe magazine, în faţa căreia se întindea o parcare. Parcară maşina cu faţa spre *Post Office*, la o

distanţă de vreo douăzeci de metri.

*

*   *

Arcadi Iacolev stătea deasupra Annei, cu gura lipită de a ei, cu torsul masiv strivindu-i sânii. Ann, cu coapsele mult depărtate, gemea de plăcere sub asalturile care păreau că nu se mai sfârşesc… Rusul se retrase, îi îndoi genunchii şi o trase mai în faţă ca s-o posede mai bine. O pătrunse foarte adânc, lăsându-se cu toată greutatea. Ann ţipa de plăcere. Rusul se retrase, cu trăsăturile încordate, şi îi contempla cu mândrie partea cea mai intimă.

— Ai fost minunat astăzi, îi şopti Ann.

Arcadi Iacolev explodă în acel moment de fericire. Ah, cât de puţin contau milioanele lui de dolari în aceste clipe! Totuşi, îşi continuă asaltul, aşa cum îşi făgăduise. Cuprinzându-i pulpele, o răsturnă şi îi admiră câteva secunde coapsele rotunjoare şi plinuţe. Ca să se amuze, Ann începu să se onduleze încetişor. Dintr-un singur elan, Arcadi o lipi de aşternut, cu faţa în jos…

— Nu! strigă metisa cu un ton sever.

Era prea târziu. Sub greutatea lui, Ann se zbătea şi încerca să-l respingă. El o mângâie pe spate şi-i spuse în ruseşte:

— Nu te ajută la nimic dacă te zbaţi, porumbiţa mea. Te-am priponit foarte bine.

— Încetează! Mă doare! E oribil! îl imploră Ann.

Arcadi Iacolev continuă s-o sodomizeze până când termină cu un mârâit de animal satisfăcut. Ea se ridică cu ochii plini de lacrimi.

— Asta e ultima oară când ne mai întâlnim!

Arcadi Iacolev nici nu clipi.

— Ai dreptate, mâine plec, zise el cu tristeţe.

Supărarea tinerei femei dispăru brusc.

— Unde te duci? întrebă ea. Pleci definitiv?

— De ce mă întrebi? Vrei să vii cu mine?

Metisa părea că uitase de durere.

— Chiar vrei să mă iei cu tine? întrebă ea neîncrezătoare.

Arcadi îi contempla trupul, cu dorinţa încă nepotolită pe deplin, bolnav la gândul că o va pierde. Era convins că pe lume există mii de

femei mai frumoase, mai inteligente şi mai sofisticate. Dar pe el Ann îl excita cel mai mult! Miliardele lui de dolari nu puteau să rezolve această problemă. Scoase din buzunar un plic plin cu bancnote de o sută de dolari.

— Asta e pentru tine, zise el. Plec în Cuba, dar n-am să rămân acolo. Îţi voi telefona foarte repede. Dacă vrei să vii după mine, vei avea o viaţă foarte plăcută…

Preţ de câteva secunde, îi trecu prin minte un gând nebun. El la Kremlin, în umbra lui Vladimir Jirinovski, cu Ann, gata să-i satisfacă cele mai mici capricii. Deocamdată însă nu era decât un fugar cu buzunarul doldora de miliarde, care risca să-şi piardă viaţa în fiecare secundă… După ce goliră jumătate dintr-o sticlă de şampanie, se îmbrăcară şi coborâră scara exterioară pentru a ajunge la Mercedes. Era întuneric. În maşină vorbiră foarte puţin, şi Iacolev o lăsă ca de obicei în Elizabeth Square. Metisa se aplecă brusc spre el şi-l sărută.

— Telefonează-mi repede!

Apoi se depărtă cu paşi mari. Mercedesul demară şi Arcadi Iacolev îi zise imediat lui Big Lou:

— Trecem pe la *Post Office*.

*

* *

— Iată-l!

Mercedesul, venind de pe Cardinal Avenue, tocmai se oprise la semaforul de pe Edwards Street, exact înainte de poştă. Demară din nou şi opri imediat lângă trotuar. Malko îşi ţinu răsuflarea. Portiera din spate se deschise şi din maşină coborî un bărbat înalt cu o barbă neagră. Era prea întuneric pentru a i se putea zări trăsăturile. Merse până la peretele în care se aflau cutiile poştale, se lăsă pe vine şi deschise o cutie din rândul de jos, luând din ea câteva plicuri.

— El e? E Arcadi Iacolev? întrebă Chris Jones care stătea alături de Malko.

— Aşa cred.

Bărbosul urcă din nou în maşină, Mercedesul trecu prin faţa lor, apoi coti la dreapta spre Shedden Road. Malko porni după el. Mercedesul ieşea din oraş în direcţia autostrăzii A4. După câteva mile,

revenirǎ pe drumul de pe coastă, Red Bay Road, îndreptându-se spre est, unde se găseau locuinţele cele mai luxoase de pe insulă, în cartierul Omega Bay. Dar circulaţia devenea din ce în ce mai puţin aglomerată şi riscau să fie observaţi.

— Punem mâna pe el? sugeră Chris Jones.

— Nu e singur, răspunse Malko. Nu vreau să declanşez o luptă deschisă. Misiunea mea nu e să pun mâna cu forţa pe Arcadi Iacolev, ci doar să-l localizez. Deocamdată să-l urmărim, pe urmă mai vedem.

Deodată, stopurile din spate se aprinseră şi Mercedesul frână. Apoi semnaliză spre stânga.

*

* *

— Suntem urmăriţi, zise Big Lou după ce privi în oglinda retrovizoare.

Arcadi Iacolev întoarse capul. Inima îi bătea cu putere.

— Eşti sigur?

Văzând panica din ochii lui, Big Lou zâmbi şi făcu un gest liniştitor.

— *No sweat, boss! I take care. [Nu-ţi face griji, şefule. Mă ocup eu de ei.]*

Big Lou scoase din haină un telefon portativ, îl desfăcu şi formă un număr. Îi răspunse chiar Frank Cortese. Ucigaşul îi explică ce se întâmpla.

— Ia-o pe Prospect, apoi pe Marina Drive, îi ordonă Cortese. Înainte de a ajunge la şantier, pe dreapta, e un drum care duce la First Canal. O iei pe-acolo. Când ajungi la canal, faci la dreapta pe drumul de remorcare. Ca şi cum te-ai întoarce. Te opreşti imediat. Blochezi portierele şi aştepţi. OK?

— OK, *boss*.

*

* *

Mercedesul se deplasa zdruncinându-se uşor pe Prospect Drive, unul din numeroasele drumuri care duceau spre North Sound, traversând un fel de *no man's land* unde nu exista iluminatul electric. O zonă pustie foarte mare – cu excepţia câtorva case – se întindea pe

o suprafaţă de mai mulţi kilometri pătraţi, între Red Bay la sud şi North Sound. Precauţi, şi Chris şi Milton îşi scoaseră armele şi le aşezară pe genunchi. Pe bancheta din spate, Sherry nu scotea nicio vorbă, înspăimântată.

— S-ar zice că se duc la şantier, remarcă Chris.

— Mi-e teamă să nu-şi dea seama de prezenţa noastră.

Erau singurele vehicule care se deplasau pe acel drum pustiu. Mercedesul frână din nou şi de data asta făcu la dreapta. Malko zări la capătul drumului apa canalului. Mercedesul făcu din nou la dreapta, intrând pe un drum care mergea paralel cu canalul. Se întorcea. Apoi, după ce întoarse, se opri brusc, împiedicându-l pe Malko să facă şi el la fel. Malko apăsă cu disperare pe frână, oprind la trei metri de apa neagră a canalului. Mercedesul nu se mişca din loc.

— *Fuck*… zise Chris Jones.

Nu avu timp să-şi sfârşească vorba. În spatele lor se auzi duduitul unui motor puternic. Malko zări în oglinda retrovizoare ceva care semăna cu un Range Rover. După o fracţiune de secundă, un şoc puternic proiectă maşina înainte. Autovehiculul Nissan porni ca o bilă de biliard, rămase câteva secunde în echilibru deasupra apei negre, apoi căzu cu botul înainte… Sherry ţipă îngrozită. Malko se agăţă bine de volan, năucit de lovitură. Maşina lovi apa împroşcând-o puternic în sus şi se duse la fund în câteva secunde.

*

* *

Chris Jones reuşi să deschidă portiera de lângă el izbind-o puternic cu umărul. Nu se vedea nimic, te-ai fi crezut într-un submarin care se ducea la fund. Apa inundă instantaneu maşina. Malko îşi ţinu respiraţia şi se strecură afară din vehicul, în urma lui Chris Jones.

Pe bancheta din spate, Milton Brabeck, pe jumătate ameţit, încerca să-şi desfacă centura. Se enervă, pierdu secunde preţioase şi începu să înghită apă. Noroc că Sherry îşi dădu imediat seama. Înotând cu o mare uşurinţă, tânăra femeie îl prinse de mână pe Milton şi, trăgând din toate puterile, reuşi să-l scoată afară prin portiera deschisă. Apa nu avea mai mult de trei metri, dar era destul ca să te poţi îneca. Sherry ieşi la suprafaţa canalului, trăgându-l după de ea pe Milton

Brabeck, pe jumătate inconştient.

— Ajutaţi-mă! strigă ea.

Malko se repezi să-i vină în ajutor şi amândoi reuşiră să-l împingă pe Milton până pe mal. Chris ieşi primul din apă şi se căţără pe marginea canalului. Le dădu o mână de ajutor celorlalţi doi pentru a-l scoate pe Milton Brabeck din canal. Americanul tuşea violent, gata să-şi verse plămânii. Fireşte, Mercedesul dispăruse! În sfârşit, după cinci minute, Milton Brabeck începu să respire normal.

— Dacă ai înghiţit vreun peşte, îi zise Chris Jones în glumă, dă-l repede afară, dacă vrei să nu te îmbolnăveşti.

Milton nu avu curaj să răspundă. Sherry tremura din tot corpul.

— Puteam să ne înecăm cu toţii, zise ea. Ce s-a întâmplat?

— O cursă ingenioasă, explică Malko. Şi-au dat seama că-i urmărim şi au pus la cale o cursă prin telefon.

Deodată, Chris Jones se lovi cu palma peste frunte.

— La dracu'! Artileria noastră!

Pistoalele rămăseseră în maşină… Americanul îşi scoase cămaşa şi pantalonii şi se aruncă în apă. După cinci minute şi câteva tentative nereuşite, Jones aduse la suprafaţă trei arme. Le curăţau bine şi erau ca noi! Sherry dârdâia de frig. Îşi scoase tricoul ud şi rămase în sutien şi în pantaloni. Milton continua să scuipe şi să înjure.

— Ce facem? întrebă el.

Chris rânji.

— O să facem o targă ca să te transportăm.

Red Bay Road, singurul loc unde ar fi putut găsi ajutor, se afla la doi kilometri de locul acela. Porniră pe jos. Malko era furios la culme. Adversarii lor se jucau cu ei. Acum când fusese alertat, Arcadi Iacolev se va grăbi să plece cât mai repede din Grand Cayman.

— Sherry, trebuie să ne duci la fata de la magazinul de bijuterii, zise el. Cu siguranţă că e în posesia unor informaţii preţioase.

Capitolul XIII

Frank Cortese mânca cu poftă biftecul peste care turnase ketchup de culoarea sângelui. Optimismul lui inepuizabil începuse să-l

exaspereze pe Arcadi Iacolev care abia dacă se atinsese de biftecul lui. Rusul puse jos furculiţa şi zise:

— Îţi dai seama din ce-am scăpat? Cu siguranţă că voiau să mă răpească…

Karla mânca cu nasul în farfurie. Nu-i plăcea că cei doi se certau. Frank Cortese îşi înghiţi dumicatul pe care tocmai îl mestecase şi răspunse cu o voce încordată:

— Dar n-au putut să facă nimic, nu? Sper să se fi înecat. Dar puţin ne pasă! Mâine o luăm din loc. Şi tot nu ştiu unde suntem. Până la plecare, nu se va mai întâmpla nimic. Big Lou va dormi pe iaht, împreună cu Horaţio. Dacă cumva… Pavel poate să stea aici toată noaptea? Fără să doarmă?

— Bineînţeles, aprobă Arcadi Iacolev. Îi voi spune.

Karla căscă fără reţinere, cu o privire piezişă spre Frank care înţelese mesajul. De la eliminarea lui Ivankov, tensiunea scăzuse considerabil. Poliţia îi găsise probabil cadavrul, dar deocamdată nu-l putea identifica, căci Karla avusese grijă să-i ia actele. Frank puse o mână posesivă pe pulpa Karlei şi zise:

— Noi ne ducem la culcare.

Karla număra şi ea cu nerăbdare orele. Începuse să se cam sature de cocotieri, de mare şi de negri.

Arcadi Iacolev se duse la bucătărie unde Pavel mânca împreună cu Big Lou. Îi dădu instrucţiuni cecenului în ruseşte. Acesta era nerăbdător să se facă util.

— Într-o zi ne vom întoarce la Moscova, îi zise el. Atunci vei fi şeful gărzii mele personale.

Pavel Dombas îi adresă un zâmbet plin de recunoştinţă. Ducea dorul Moscovei. Engleza lui era prea rudimentară pentru a-i permite să comunice.

Arcadi Iacolev îl părăsi pe Pavel luându-şi valijoara preţioasă. Ajunse în camera lui, verifică ferestrele, apoi încuie uşa. După care desfăcu plicurile luate de la poştă şi începu să citească corespondenţa. Erau veşti de la Moscova care îi sosiseră via New York. Veşti bune. Vladimir Jirinovski îşi ţesea pânza. Dar ultimatumul transmis de Sterligov era posterior acestora.

Fostul membru al Biroului Politic se lungi pe pat după ce-şi puse un

compact disc cu muzică de Prokofiev. Legănat de muzică, Iacolev începu să viseze la viitor. Dacă reuşea să părăsească insulele Cayman întreg şi nevătămat, asta ar fi însemnat obţinerea unui răgaz de câteva luni. Numai că alegerile prezidenţiale din Rusia nu aveau loc mai înainte de 1995. Se gândi din nou la ultimatumul transmis de Sterligov. După ce ar fi obţinut banii, Jirinovski ar fi fost tentat să-l suprime pe Iacolev, devenit inutil… Deci trebuia să-i dea bani cu ţârâita. Amuzantă întorsătură a istoriei! Aceşti bani furaţi de la poporul rus vor servi la instalarea unui nou sistem pentru subjugarea lui… Iacolev era încrezător. Jirinovski avea calităţile unui dictator. Demagogie, arta minciunii, brutalitate şi lipsa totală de scrupule. Sigur, viitorul prezenta unele riscuri. Hitler îşi lichidase toţi vechii prieteni, inclusiv pe astrologul Hanussen, omul care crease simbolistica nazismului, dispărut într-un lagăr de concentrare.

Arcadi Iacolev se ridică, deschise fereastra, apoi obloanele, privind cerul plin de stele şi ascultând zgomotul mării, cu faţa răcorită de briză.

După câteva minute, închise din nou fereastra. Se săturase de soare, de mare şi de nisip. Tânjea după vila lui din mijlocul pădurii de mesteceni. Probabil că ticălosul de Boris Elţîn o dăduse unuia dintre prietenii lui. Când se va întoarce, primul lucru pe care îl va face va fi să-şi recupereze vila…

Pentru că nu putea să doarmă, Iacolev se aşeză la birou şi începu o scrisoare pentru Vladimir Jirinovski. Era ceva ciudat. Nu-l întâlnise niciodată şi totuşi, Jirinovski devenise acum persoana care conta cel mai mult în viaţa lui. În momentul în care Jirinovski – pe atunci căpitan KGB – primise ordin de la şefii lui să înfiinţeze Partidul Liberal Democrat, Arcadi Iacolev găsise ideea excelentă, fără să creadă prea mult în ea. Atunci nici măcar nu-i trecuse prin minte că, într-o zi, soarta lui va depinde de această „creatură” din al Cincilea Directorat… Acum nu mai trăia decât prin el, urmărindu-i cu sufletul la gură succesele şi eşecurile.

*

* *

— Gilbert Moore a fost asasinat ieri dimineaţă de un necunoscut

care i-a tras două gloanţe în cap, îi anunţă Thomas Hayden. Niciun indiciu, nimeni n-a remarcat nimic, nimeni n-a auzit nimic…

Malko nu era chiar atât de mirat, Iacolev şi prietenii lui făceau curăţenie… Prietenul lui Janice Sanford îi lăsase un mesaj în ajun, înainte de reîntoarcerea lui la hotel. Fuseseră nevoiţi să facă autostopul pentru a se reîntoarce la *Hyatt* şi explicaseră accidentul printr-o manevră greşită. Chris închiriase o altă maşină şi-l aştepta pe Malko ca să meargă la Ann, vânzătoarea de la magazinul de bijuterii… Sherry trecuse pe-acasă să se schimbe. Peste insulele Cayman începuse să bată un vânt violent şi nori grei, aduşi din nord îşi revărsau rafalele intermitente. Vremea se schimbase brusc.

Malko scurtă convorbirea. Nu voia să piardă niciun minut.

— Te voi suna mai târziu, îi promise el lui Thomas Hayden.

*

* *

Frank Cortese se uita la cer încruntat. O aversă de ploaie scurtă făcea să tremure apa lagunei.

— Nu putem pleca, anunţă el. Trebuie să aşteptăm până mâine.

— Dar marea pare foarte calmă, protestă Arcadi Iacolev.

Americanul întinse braţul arătând în depărtare bariera de corali.

— În lagună, da. Dar de cealaltă parte, sunt valuri de patru metri… Trebuie să aşteptăm să se liniştească. Aici nu durează niciodată mult. Asta îţi schimbă cu ceva planurile?

Rusul ezită.

— Nu, cred că nu. Îi voi preveni.

Vremea proastă îi sporea şi mai mult impresia de claustrofobie. Rafalele de ploaie deveniseră mai puternice şi nu mai putea sta nici pe marginea piscinei. Se rugă cerului ca telefonul vilei să nu fie ascultat.

*

* *

Rafalele violente de ploaie alungaseră oamenii de pe străzile oraşului Georgetown. Marea lua cu asalt stâncile de-a lungul cunoscutei Church Street. Sherry şi Malko alergară să nu se ude prea tare şi intrară în magazinul de bijuterii. Nimeni. O scară ducea la

primul etaj.

— Probabil că e sus, zise Sherry. Azi e de serviciu.

Malko ar fi preferat să stea de vorbă cu tânăra caymaneză într-un loc mai liniştit, dar Sherry nu putuse să dea de ea la timp. Sherry porni în sus pe scara care ducea la primul etaj, urmată de Malko. Două vânzătoare ardeau gazul de pomană, o negresă în vârstă şi Ann, îmbrăcată în acelaşi taior alb cu picăţele mov. Tânăra femeie aruncă o privire indiferentă spre nou-veniţi şi continuă să-şi pilească unghiile.

Sherry se apropie de ea.

— Eşti Ann?

Metisa ridică capul surprinsă.

— Da. De ce?

— Sunt o prietenă a lui Presley…

— Aha…

Ştia că prietenul ei o înşela cu o *white bitch [putoare albă]* cu sânii mari şi se uită la Sherry cu o privire încruntată.

— Vrei ceva?

Sherry continuă să zâmbească. Ea arăta mai bine decât scroafa aceea cu păr roşu…

— Nu, am venit cu un prieten care ar vrea să te întrebe ceva.

Şi arătă cu capul spre Malko ce se apropie cu un zâmbet seducător.

Expresia bosumflată a metisei se mai lumină. Ochii aurii ai lui Malko nu o lăsau indiferentă. Avea în faţa ei un alb aşa cum îi plăcea ei.

— Ce vrei să ştii? îl întrebă ea cu un ton mult mai blând.

— E ceva mai special, zise Malko. N-ai putea lipsi cinci minute cât să bem o cafea peste drum? E ceva important pentru dumneata.

Ann îi spuse câteva cuvinte cu glas scăzut celeilalte vânzătoare şi îl urmă pe Malko, ignorând-o înadins pe Sherry.

Alergară biciuiţi de ploaie până la cafeneaua-restaurant de unde Malko supraveghease în ajun magazinul de bijuterii. Sala era goală şi se instalară într-un colţ. Discretă, Sherry se aşeză la o altă masă.

Ann puse picior peste picior şi-i zâmbi lui Malko.

— Despre ce e vorba? întrebă ea.

— Ceea ce am să-ţi spun e puţin cam delicat, îi explică Malko. E vorba de viaţa ta particulară.

Ann se încruntă.
— Viaţa mea particulară, dar…
— Ai o legătură cu un străin, cu bărbatul bărbos care a venit ieri să te ia de la magazin, zise Malko. Nimeni nu-ţi poate interzice asta. Dar întâmplarea face ca acest bărbat să fie urmărit de autorităţile americane şi ruseşti.
Ann tresări.
— Eşti de la poliţie?
— Nici vorbă, răspunse Malko. Lucrez pentru Guvernul Statelor Unite. Nu vreau să-ţi fac probleme, ci doar să obţin anumite informaţii. Totul va rămâne între noi.
— Sunt obligată să răspund?
— Bineînţeles că nu. Dar dacă refuzi să colaborezi, voi fi obligat să cer să fii interogată oficial de poliţia din Grand Cayman şi neapărat va afla şi patronul la care lucrezi…
Ann îi aruncă o privire încruntată şi întrebă:
— Ce vrei să ştii?
— Unde te duce acest bărbat?
— Într-un apartament din Waterways.
— Locuieşte acolo?
— Nu.
— Unde locuieşte?
— Habar n-am. N-am fost niciodată la el acasă. Cred că e însurat.
— Ce ştii despre el?
— Nu mare lucru, răspunse ea strâmbându-se. Mi-a spus că e german.
— Prenumele?
— Jack. De ce-mi pui toate întrebările astea? N-am făcut nimic rău.
Malko se uită la ceasul ei împodobit cu diamante care costa cel puţin o sută de mii de dolari… Scoase din buzunar vechea fotografie a lui Arcadi Iacolev pe care i-o dăduse CIA.
— El e?
— Cred că da, admise Ann fără tragere de inimă.
— Când te mai întâlneşti cu el?
Ann, enervată, era deja în picioare.
— Niciodată.

— De ce?
— Pleacă azi. Aşa mi-a spus ieri. Trebuie să-mi telefoneze peste câteva zile.
— Unde se duce?
— Cred că în Cuba. Bun, pot să plec?
— Da.
Malko se uită după ea cum traversează restaurantul şi dispare. Plecarea precipitată a lui Arcadi Iacolev nu era o surpriză. Din cauza hărţuielii, rusul se hotărâse să se întoarcă într-un loc unde să fie în siguranţă.
Malko se duse la Sherry şi îi povesti ce aflase de la metisă.
— Cu siguranţă că n-au să plece azi, zise imediat tânăra femeie. Ai văzut cum e marea? Până în Cuba sunt peste o sută douăzeci de mile marine. Niciun iaht Magnum n-ar fi în stare să-i ducă până la destinaţie.
Asta îi oferea lui Malko un răgaz pentru a se putea organiza. În primul rând, trebuia să anunţe CIA. Dar nu cu un iaht precum *Seabreeze* putea Malko să-l urmărească pe mare pe Iacolev, cu iahtul lui performant, *Eight Ball*.

*
* *

— Trebuie neapărat să găseşti iahtul, ca să mă poţi anunţa când pleacă, îi explică Richard Baxter. Garda de coastă are mai multe nave în zona aceea, dar nu se poate mobiliza exclusiv pentru interceptarea lui Iacolev. Dacă nu ne poţi da nişte indicaţii de timp.
— Voi face tot ce pot, zise Malko suspinând. Te mai sun diseară.
Sherry auzise convorbirea şi interveni.
— Azi putem naviga în lagună, îi explică ea. Acolo marea e calmă datorită recifului.
Laguna era pustie, vremea rea îi alungase pe turişti, dar marea era foarte puţin agitată. Ambarcaţiunea abia se legăna.
— Vom traversa, propuse Sherry, pornind de la Cayman Kay, pe lângă coastă, astfel încât să explorăm toate intrândurile.
Cuibăriţi în cabină, Milton şi Chris se uitau cu îngrijorare la valurile care se spărgeau de recif. Armele, unse bine, se aflau într-o

geantă de plajă.

— Când văd o mare ca asta, eu mă gândesc la *Titanic*, zise Chris Jones.

— Numai că aici n-ai să vezi niciodată un aisberg, răspunse Milton rânjind.

*
* *

Privită de departe, coasta de est a lagunei nu părea să prezinte niciun adăpost natural, ci doar zeci de spărturi sau de braţe de mare ce pătrundeau printre mangrove. Malko începu să le exploreze sistematic. Majoritatea se termina printr-o fundătură, după câţiva zeci de metri. Totuşi ajunseră într-un lac interior împresurat de manglieri, ce nu putea fi văzut dinspre coastă, la care se putea ajunge numai pe un canal îngust. Nu era nici ţipenie de om. Numai verdeaţă cât vedeai cu ochii… Te-ai fi crezut la capătul lumii…

Se întoarseră în lagună şi-şi continuară cercetarea spre sud. În curând se iviră locuinţe. Conform hărţii, acolo era cartierul North Sound Estate. Şi pe acolo treceau zeci de canale… Dar nici urmă de Magnum.

După încă o milă, pătrunseră pe un canal drept care intra adânc în interiorul uscatului. La mal erau ancorate zeci de ambarcaţiuni şi se văzură obligaţi să le examineze pe toate.

Se întoarseră. Coasta era plină de canale. Unele dintre ele aproape că nu se vedeau, oferind acces doar spre o singură casă. Proprietăţile erau depărtate unele de altele, protejate de vegetaţie. O zonă rezidenţială.

Din nou marea şi mangrovele. Nicio locuinţă. Apoi apăru un canal mic, ascuns aproape în întregime de vegetaţie. Părea că nu duce nicăieri. Malko intră totuşi. Acum te-ai fi crezut în Vietnam. Chris şi Milton observau cu atenţie malurile, gata să riposteze. Parcurseră cinci sute de metri şi se pomeniră în faţa unui zid de verdeaţă – altă fundătură!

— Ne întoarcem, anunţă Malko.

Începu întoarcerea pe loc, folosind alternativ cele două motoare. Privirea îi fu deodată atrasă de un loc unde vegetaţia părea mai deasă.

Coborî privirea şi văzu că zidul de verdeaţă se oprea la nivelul apei. De parcă arborii ar fi fost suspendaţi în aer! Îşi dădu seama că era vorba de un sas care probabil se mişca asemenea unei porţi, deasupra unui canal îngust care nu permitea trecerea a două ambarcaţiuni una pe lângă cealaltă.

Malko urcă pe postul de pescuit al ambarcaţiunii, la trei metri deasupra apei. Un canal ascuns şerpuia printre două garduri vii gigantice formate din bambuşi care îl ascundeau privirilor formând un adevărat tunel de verdeaţă. Canalul se termina cu un hangar rustic care adăpostea două ambarcaţiuni. Un iaht mic şi un vas mare, alb, care semăna ca două picături de apă cu iahtul Magnum pe care-l căutau.

Capitolul XIV

Malko îşi continuă explorarea vizuală. Dincolo de hangarul care adăpostea cele două ambarcaţiuni, zări o plantaţie de cocotieri, apoi adevărate ziduri de bananieri şi bambuşi gigantici. Şi, ascuns de toată această verdeaţă, acoperişul plat şi jos al unei case mari. Ceva mai retrasă faţă de mal, ascunsă aproape cu desăvârşire privirilor.

Malko nu mai putea de bucurie. În sfârşit descoperise ascunzătoarea lui Arcadi Iacolev. După toate aparenţele, era vorba de o proprietate aparţinând, ca şi iahtul, lui Frank Cortese.

Locul era ideal.

Reveniră în lagună. Nu avea rost să atragă atenţia. Acum trebuiau să aştepte liniştirea mării. Când se va face din nou timp frumos, se vor ascunde în lagună, astfel încât să poată vedea cum pleacă *Eight Ball*. Se vor preface că îl urmăresc. Ambarcaţiunea lui Iacolev va scăpa cu uşurinţă de ei, căzând apoi într-o cursă invizibilă care o aştepta în larg.

Ajunseră în lagună şi Malko mări viteza. Peste o jumătate de oră, revenea la complexul de la „Yacht Club”.

— După părerea mea, mâine marea se va linişti, zise Sherry. Vântul şi-a schimbat direcţia.

*
* *

Frank Cortese se plimba de colo până colo prin salon şi se uita la cer din cinci în cinci minute, deşi la buletinul meteo se anunţase că în cursul zilei nu va avea loc nicio ameliorare a vremii. Posomorât, Arcadi Iacolev contempla şi el valurile cenuşii ale lagunei.

O insulă avea anumite avantaje, dar nu toate avantajele…

Karla apăru îmbrăcată cu un pulover roz mulat pe corp şi nişte pantaloni de piele neagră atât de strâmţi, încât erau indecenţi. Se machiase pentru Frank, noul stăpân. Un tip mai sentimental decât foştii ei amanţi, dar la fel de feroce. Era nerăbdătoare să părăsească insula aceea pierdută în largul oceanului pentru a se reîntoarce la adevărata civilizaţie. Dacă, adolescentă fiind, reuşise să plece din Kyrgyzstan, asta nu însemna că o făcuse ca să putrezească pe o insulă minusculă din Marea Caraibelor.

Arcadi Iacolev îşi zise că poate avea scrisori la poştă, dar îi era frică să se mai aventureze în oraş după incidentul din ajun. Era mistuit de amintirea tinerei metise. Când o va revedea? Chiar în dimineaţa aceea îi vorbise lui Frank Cortese despre posibilitatea de a o lua cu ei, iar *Capo* făcuse urât de tot. Era prima dată când se opunea cu atâta violenţă dorinţei oaspetelui său miliardar.

— O să-ţi găsesc femei mai frumoase şi mai excitante îi promisese el. Va trebui doar să pocneşti din degete. O să-i fac de petrecanie curviştinei ăsteia! În felul ăsta, n-ai să te mai gândeşti s-o iei cu tine.

Furia lui îl calmase pe Arcadi Iacolev. Îl ştia capabil pe Frank Cortese să-şi pună în aplicare ameninţarea. Americanul îi suprimase fără să clipească pe Gilbert Moore şi pe Andy, vechi complici, totuşi. Dar asta fusese totdeauna metoda lui Frank „Teflon” Cortese. Nu trebuie să laşi în urma ta martori care ar putea să te bage la apă.

Iacolev însă îşi propusese că va trece peste interdicţiile lui Frank Cortese imediat ce va fi la adăpost de cei care îl urmăreau. Ziua avea să treacă foarte încet. Măcar dacă ar fi putut să joace şah! Dar Pavel nu ştia decât domino, Frank nici măcar nu ştia ce înseamnă „şah”, iar pe Karla o lăsau indiferentă astfel de jocuri. Se duse în camera lui şi-şi puse muzică ca să-şi omoare timpul. Într-un fel, era obligat să trăiască precum Salman Rushdie. Cea mai bună protecţie era secretul.

Trebuia să reziste până când Vladimir Jirinovski va reuşi să ia puterea. Numai atunci se vor schimba lucrurile.

Ziarele ruseşti pe care i le trimitea Vronski îl ajutau să urmărească îndeaproape evoluţia politică a Rusiei, încercând să-şi facă o idee obiectivă despre şansele liderului naţionalist.

*

* *

Norii mari şi cenuşii dispăruseră, vântul se oprise şi apa lagunei îşi căpătase din nou culoarea smaraldului. De cealaltă parte a recifului, Marea Caraibelor se liniştise.

Încă din zori, *Seabreeze* se ascunsese în spatele micului promontoriu cu care se prelungea Head Sound, în nord-estul canalului care ducea la proprietatea lui Frank Cortese. În mod normal, iahtul Magnum trebuia să plece spre nord-vest pentru a ajunge la ieşirea din lagună. Aşa că prezenţa lor nu avea să fie sesizată imediat. Cu binoclul lui puternic, Malko putea să identifice ambarcaţiunea lui Iacolev chiar şi la o distanţă de peste un kilometru. Sherry îl însoţea, căci numai ea cunoştea canalul prin care se trecea dincolo de recif.

Chris Jones şi Milton Brabeck se aflau în partea din spate a ambarcaţiunii şi luptau împotriva răului de mare bând întruna Coca-Cola.

Dacă Arcadi Iacolev nu-şi minţise amanta, iahtul Magnum se va îndrepta spre Cuba, ceea ce nu i-ar fi pus nicio problemă, având în vedere puterea şi raza lui de acţiune. Traseul avea să-i ia trei-patru ore, chiar dacă starea mării nu i-ar fi permis să se deplaseze cu viteza maximă.

Dar înainte de Cuba, îl aştepta o cursă, care urma să fie activată de Malko cu ajutorul telefonului său celular. Îl suna pe Richard Baxter la Langley şi dispozitivul intra în acţiune.

La vreo treizeci de mile de Grand Cayman, dispuse în arc de cerc, se aflau patru fregate ale pazei de coastă americane, toate primeau informaţii de la un avion Awacs care decolase din Florida în zori. Vor vedea iahtul Magnum cu mult înainte ca acesta să le zărească. Fregatele nu erau chiar atât de rapide, nu depăşeau treizeci şi cinci de noduri, dar, prin radio, ele puteau să-i transmită lui *Eight Ball* ordinul

de a opri, ameninţându-l cu rachetele lor… Procedeul obişnuit pentru traficanţii de droguri.

Ar fi urmat apoi verificarea identităţii personajelor şi a încărcăturii. Ordinele erau clare. Toate persoanele de la bord trebuiau duse la *Immigration Office* din Miami pentru verificări… Procedeu absolut legal şi foarte eficace. Apoi ar fi trebuit să fie preluaţi de *State Department*.

Soarele începea să urce la orizont. Malko luă binoclul şi examină intrarea canalului secret. Nimic. Aşteptarea continuă, în lagună navigau câteva veliere. Deodată, fură alertaţi de un zgomot slab de motor. Malko privi imediat prin binoclu. După cinci minute, apăru şi partea din spate a iahtului Magnum la intrarea canalului. În mod normal, ambarcaţiunea lui Iacolev ar fi trebuit să meargă drept înainte. Numai că iahtul Magnum viră la dreapta, deplasându-se pe lângă coastă şi venind drept spre ei.

— Bancurile de nisip! exclamă Sherry. Uitasem de ele. Sunt obligaţi să facă un ocol pentru că în partea de sud a lagunei sunt o mulţime de bancuri de nisip.

Un ocol care ducea iahtul lui Iacolev direct spre ei! Era imposibil să nu fie văzuţi.

— Coboară în cabină, îi ceru Malko tinerei femei.

Sherry se grăbi să coboare, în timp ce iahtul Magnum se ivi aproape imediat în stânga lor, înaintând cu viteză redusă. Nu se vedea decât o singură persoană la cârmă, un negru. Acesta întoarse capul spre ambarcaţiunea lor. *Eight Ball* încetini imediat. La Grand Cayman erau multe ambarcaţiuni de acest tip, dar probabil că această coincidenţă i se părea tulburătoare. Malko îşi ţinu respiraţia. Milton şi Chris erau pregătiţi pentru orice. Dar partea din spate a iahtului Magnum păru că se scufundă brusc în timp ce partea din faţă ieşea din apă. Ambarcaţiunea lui Iacolev porni cu toată puterea motoarelor! În loc să se deplaseze spre canalul care îi permitea să iasă din lagună, *Eight Ball* mergea înainte pe lângă coastă. Până să pornească Malko după el, iahtul Magnum luase deja un avans de o milă. Se îndrepta spre insula Booby Cay, situată ceva mai la nord.

Sherry urcă din nou pe punte.

— Unde se duce? întrebă Malko.

— Ocoleşte bancurile de nisip.

Într-adevăr, după încă o milă, ambarcaţiunea lui Iacolev vira brusc spre stânga, îndreptându-se spre canalul de trecere.

Nu-l mai prindeau din urmă. Dar în lagună nu-l puteau pierde din vedere.

Începu urmărirea. *Seabreeze* trăgea din greu, cu motoarele solicitate la maximum. Malko văzu prin binoclu iahtul Magnum ajungând la recif, trecând dincolo de el şi ieşind în larg. Se deplasa aproape de trei ori mai repede decât ambarcaţiunea lui.

*

*   *

Ca să fie cu conştiinţa împăcată, Malko ţinu să meargă până la canal şi chiar să treacă de recif. De cealaltă parte, Marea Caraibelor mai era încă puţin agitată, dar fără probleme pentru iahtul Magnum, care probabil că acum se îndrepta cu toată viteza spre Cuba.

— Ne întoarcem, anunţă Malko. Treaba noastră s-a terminat.

Sherry rămase în locul lui la cârmă, iar el coborî pe puntea din spate ca să telefoneze. Datorită satelitului, Malko auzea incredibil de bine. Obţinu imediat legătura şi îi anunţă lui Richard Baxter plecarea ambarcaţiunii pe care se afla Iacolev.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Baxter. Activez imediat dispozitivul dintre insulele Cayman şi Cuba. Te sun imediat ce punem mâna pe ei.

Abia se făcuse nouă, dar soarele era deja fierbinte. Sherry se întinse.

— Ce-ar fi să mergem să ne scăldăm la „Stingrays City”? propuse ea. E o vreme nemaipomenită.

— De ce nu? răspunse Malko.

Acum aştepta telefonul de la Richard Baxter. Puţină destindere nu putea să-i facă decât bine. După zece minute, Chris Jones arunca ancora în mijlocul calcanilor.

*

*   *

Ridicată în vârful picioarelor, având pe ea numai un mic bikini, Sherry strângea la pieptul gol un calcan maroniu pe care reuşise să-l

captureze. Peştele se lăsa în voia ei, cu capul afară din apă. Chris şi Milton se închiseseră în cabină, terorizaţi de insolaţie, de insecte şi de calcanii veninoşi. Malko se apropie de Sherry care dădu drumul calcanului şi se lipi de el.

— E prima oară când suntem puţin mai liniştiţi! zise ea suspinând. Acum mă distrez mai bine. La început mi-a fost tare frică, dar e pasionant.

— Dacă Joe Butch ţi-ar fi tras un glonţ în cap, poate că n-ar mai fi fost chiar atât de excitant…

— La Los Angeles îţi riscai viaţa de fiecare dată când te duceai să faci *shopping*…

Tânăra femeie nu-şi lua ochii de la Malko. Sub apă, corpul ei se lipise de corpul lui. Fără ambiguităţi. Malko începea să fie impresionat şi Sherry îşi dădu seama de asta. Îşi aşeză uşor buzele pe gura lui, lipindu-se şi mai mult de el.

Deodată se depărtă de el şi se lăsă la fund chiar în faţa lui. Malko simţi două mâini care îi trăgeau slipul în jos şi o gură care îi acapara sexul… Agăţată de şoldurile lui, călcând apa, Sherry îl supunea unei felaţii demne de o sirenă cuprinsă de erotism.

Malko constată că sub apă senzaţia era şi mai plăcută decât în aer liber, deşi trebuia să se străduiască să-şi păstreze echilibrul. Deodată ridică privirea şi-l văzu pe Chris Jones uitându-se la el.

*

*   *

— Milt, vino să vezi, strigă Chris Jones cu o voce sugrumată.

— Ce? M-am săturat de peşti…

— Nu e *peşte*, e o chestie pe care n-ai s-o mai vezi niciodată în viaţa ta, insistă Jones.

Milton Brabeck ieşi din cabină fără tragere de inimă şi se duse lângă colegul lui. Acesta întinse braţul spre apa de smarald.

— Îl vezi pe prinţ?

— *Yeah*. Şi?

— Şi fata? Unde e fata?

Milton Brabeck cercetă suprafaţa apei cu o privire distrată.

— Probabil că se prosteşte pe undeva cu o mască de scafandru.

— Uită-te mai bine, insistă Chris Jones.

Milton Brabeck îşi puse mâna streaşină la ochi. Privi cu atenţie şi exclamă îngrozit:

— Doamne Dumnezeule!

Tocmai în acel moment, Sherry ieşi la suprafaţă, doar cât să-l sărute voluptuos pe Malko apoi, se scufundă din nou. Apa era atât de transparentă încât se vedea tot ce făcea. Cei doi americani priveau fascinaţi acea scenă incredibilă.

— Măiculiţă, ce suflu are! remarcă Milton impresionat.

— Nu chiar aşa, zise Chris Jones.

Sherry tocmai ieşise la suprafaţă. Îşi petrecu braţele după gâtul lui Malko şi-şi încolăci picioarele după mijlocul lui, ca un copil care vrea să-l duci în braţe. Cu sânii striviţi de pieptul lui Malko, Sherry se lăsă să alunece în jos.

Chris şi Milton ghiciră după crisparea feţei sale momentul în care tânăra femeie se lăsă pătrunsă de sexul lui Malko. Americanii se întoarseră grăbiţi în cabină ca să nu mai vadă astfel de imagini „eretice”.

*

* *

Sherry se mişca lent de tot, savurând această partidă de sex acvatic. Malko o simţi deodată încordându-se în mod ciudat. Sherry privea ceva pe deasupra umărului său. Se întoarse şi inima începu să-i bată cu putere.

O ambarcaţiune tocmai trecuse canalul care ducea în lagună, venind dinspre larg.

Era un iaht Magnum. Perfect asemănător cu cel pe care îl urmăriseră cu o oră mai devreme.

Capitolul XV

Malko simţi cum starea de excitaţie îl părăseşte treptat în apa călduţă. Nu-şi putea lua ochii de la iahtul acela alb care avea să treacă la câteva sute de metri de ei. Prea departe ca să poată observa cine

era la bord. Sherry se desprinse de Malko.

— S-au dus doar să facă o plimbare! murmură ea.

Ceva nu se potrivea. Iahtul nu avusese timp să ajungă în Cuba, doar dacă nu cumva făcuse cale întoarsă după o tentativă nereuşită a pazei de coastă a S.U.A.

Chris şi Milton văzuseră şi ei iahtul Magnum şi acum ridicau ancora după ce porniseră motoarele. Malko o porni înot spre ambarcaţiunea lor, depăşit de Sherry care înota ca un peşte. Încă mai voia să creadă într-o coincidenţă. Malko ajunse la bord şi porniră cu toată viteza pe urmele iahtului alb.

Avu nevoie de vreo zece minute ca să se apropie de el. Malko observa cu binoclul partea din spate a iahtului. Numele deveni treptat vizibil. Era *Eight Ball*. La bord nu se zărea decât negrul de la cârmă. În loc să meargă la hangarul său, iahtul Magnum trase la cheiul şantierului naval.

Un muncitor urcă pe punte şi începu să-i facă toaleta. Era clar că la bord nu se mai afla nimeni. Ce se întâmplase cu pasagerii? Malko sună la Langley.

— Ai ceva veşti? îl întrebă el pe Richard Baxter.

— Nimic, răspunse americanul. Intrăm în legătură la fiecare sfert de oră. Au oprit două nave care nu aveau nicio legătură cu a noastră. Ai răbdare. E cu neputinţă să treacă prin plasa radarelor.

— *Eight Ball* tocmai s-a întors, îl anunţă Malko. Gol. Probabil că au trecut pe o altă ambarcaţiune.

Richard Baxter înşiră toate înjurăturile pe care le ştia, apoi se potoli.

— Oricum, nimic nu poate să treacă în direcţia Cubei. Voi anunţa că oamenii pe care-i căutăm sunt probabil pe o altă navă. Sună-mă peste o oră.

*

* *

Arcadi Iacolev adulmeca cu încântare mirosul de piele de crocodil nouă pe care îl degajau fotoliile verzi fabricate special pentru avionul cu reacţie Grunman. Cel mai luxos şi mai rapid dintre avioanele cu reacţie particulare, aparatul avea şaisprezece locuri şi patru reactoare,

se deplasa cu peste o mie la oră, avea o rază de acţiune de şase mii de kilometri şi era dotat cu toate echipamentele electronice imaginabile. Exact ca un Boeing 747. În forma obişnuită, aparatul costa vreo douăzeci de milioane de dolari. Dar Iacolev mai dăduse încă şase milioane pentru amenajările nemaipomenite pe care le ceruse. Lemn preţios ca într-un Rolls, cea mai fină piele de crocodil, aşternut din satin pentru patul mare din cabina aflată în partea din faţă. Chiar în acel moment, Karla se odihnea în patul cu pricina, ameţită de atâta lux.

Sub ei, Marea Caraibelor scânteia în soare. Arcadi Iacolev îşi puse din nou la urechi căştile la care asculta muzică de Prokofiev. Începea din nou să trăiască!

După ce fugise din Rusia, unul dintre primele lucruri pe care le cumpărase fusese acest avion cu reacţie, care îi permitea să se deplaseze discret. Fireşte, era înscris pe numele unei societăţi de transport cu sediul în Bahamas, al cărei adevărat proprietar era chiar el, prin intermediul unui întreg sistem legal de paravane. Avionul Grunman avea trei echipaje plătite cu anul, totdeauna disponibile. Doi ruşi şi patru germani de la fosta companie naţională a RDG, Interflug, care îi erau foarte devotaţi. Cea mai mică indiscreţie i-ar fi costat postul şi poate chiar viaţa.

În faţa lui, Frank Cortese gusta cu deliciu dintr-o cupă cu caviar.

Pavel Dombas se instalase în partea din spate. Big Lou, aşezat în faţa lui, îşi zicea că patronul lui are nişte prieteni grozavi. Nici măcar Frank Cortese nu câştigase vreodată atâţia bani pentru a-şi putea oferi un avion cu reacţie personal. Asta era diferenţa între bogaţi şi superbogaţi.

Arcadi Iacolev, prin societatea lui de curse charter, dispunea şi de câteva elicoptere şi de un alt avion cu reacţie, mai modest, un Falcon 90. Toate aceste aparate erau închiriate în mod regulat unor clienţi, care nu aveau de unde să ştie că fuseseră achiziţionate cu banii partidului comunist sovietic.

Frank Cortese se apleca spre rus.

— Ţi-am spus că totul va merge bine…

— Adevărat, recunoscu Iacolev. Ai avut o idee bună.

Gangsterul se gândise la plecarea aceasta combinată. Avionul îi

aştepta la Little Cayman, situată faţă în faţă cu Grand Cayman, la o jumătate de oră de mers pe mare. Singura pistă existentă era suficientă pentru el. Iahtul îi lăsase la debarcaderul de pe Little Cayman, de unde un taxi local îi dusese la micul aeroport, practic fără să fie supuşi nici unui control. Arcadi Iacolev călătorea cu un paşaport german, la fel ca Pavel Dombas. Karla avea un paşaport olandez fals, în timp ce Frank Cortese folosea un paşaport american fals. Numai Big Lou avea acte nefalsificate. Toate aceste falsuri costaseră mii de dolari, dar erau aproape imposibil de depistat.

După ce-i lăsase pe cealaltă insulă, iahtul Magnum pornise înapoi, condus de Horaţio, negrul fidel lui Frank „Teflon” Cortese. Acesta nu-şi făcea nicio iluzie. Foarte curând avea să se descopere cui aparţineau iahtul şi casa. Dar nu mai avea importanţă, pentru că nu mai avea de gând să pună piciorul în Grand Cayman decât mult mai târziu. Şi *nimeni* nu ştia unde se duce. Absolut nimeni. Înfruntarea de ani de zile cu FBI-ul îl învăţase să se organizeze.

Pilotul le întrerupse gândurile aplecându-se spre Arcadi Iacolev.

— Am anunţat turnul de control de la Kingston că schimbăm planul de zbor din cauza unei avarii la sistemul de climatizare şi că nu mai mergem la Houston, ci la Cancun.

— Ne oprim la Cancun?

— Nu. Nu. Imediat ce voi intra în contact cu turnul de control, voi anunţa că zburăm mai departe până la Mexico City…

Schimbând astfel tot timpul destinaţia, fugarii îi stinghereau pe cei care ar fi încercat să-i urmărească. Nicio clipă nu fusese vorba de Cuba. Dar era foarte important ca urmăritorii să le piardă urma.

*

*   *

Malko îşi reţinea cu greu furia. Se întorsese la hotel şi stătea înfipt lângă telefon, rezistând cu greu tentaţiei de a telefona imediat. Cu fiecare oră care trecea, şansele de a pune mâna pe fugari scădeau considerabil.

Totuşi, supravegherea în jurul Cubei nu slăbise. Paza de coastă oprise zadarnic tot ce plutea, pasagerii de pe *Eight Ball* parcă se evaporaseră. Ai fi zis că dispăruseră în Triunghiul Bermudelor…

Fugarii puteau să fi ajuns deja la Havana, reuşind să scape de cursa întinsă de Navy schimbând ambarcaţiunea şi destinaţia. Sau poate că ajunseseră în Jamaica, nici ea neaflându-se prea departe…

În sfârşit, telefonul sună şi Malko aproape că smulse receptorul. Era Richard Baxter care vorbea cu un ton amar.

— Am fost obligat să cer desfacerea dispozitivului, îl anunţă el. Ne-au scăpat printre degete.

Malko închise cu un sentiment de frustrare. Apoi se întoarse spre Sherry.

— Unde pot ajunge într-o jumătate de oră de mers pe mare? întrebă el.

— Nu prea departe, răspunse Sherry. La Cayman Brac sau la Little Cayman, celelalte două insule ale arhipelagului.

— Sunt aeroporturi acolo? întrebă Malko ghicind brusc adevărul.

— Unul mic de tot în Little Cayman. Dar pe-acolo nu trece nicio linie aeriană…

Malko se şi repezise la telefon. Află numărul aeroportului din Little Cayman şi peste cinci minute ştia cum scăpase Arcadi Iacolev.

— Puteţi să-mi spuneţi unde se duceau? întrebă Malko.

— Bineînţeles. La Houston, Texas.

— Naţionalitatea lor?

— Nu pot să vă spun *sir*, răspunse caymanezul. E vorba de informaţii confidenţiale.

Malko nu insistă şi, după ce închise, sună imediat la Langley pentru a-i comunica lui Richard Baxter tot ce aflase.

— Ce poţi să faci? întrebă el

— Din păcate, nu mare lucru, răspunse americanul. Au ajuns la Houston de câteva ore, aşa că ştiu cum am putea da de ei. Voi anunţa totuşi FBI din Houston. Voi luă şi eu legătura cu aeroportul din Little Cayman ca să obţin mai multe informaţii despre acest avion particular.

Iar trebuia să aştepte.

*

* *

Malko telefonă să li se aducă ceva de mâncare în cameră în timp ce

Sherry scoase din micul bar o sticlă de şampanie franţuzească, Gaston de Lagrange şi Cointreau, lămâie verde şi cuburi de gheaţă. Pregăti băutura şi îi întinse un pahar lui Malko.

— Asta se numeşte „side-car”. Sunt moartă după cocteiluri.

Telefonul sună cu mult după orele zece. La CIA se făceau ore suplimentare.

— Ce vrei mai întâi? Veştile bune sau veştile rele? întrebă ironic Richard Baxter cu un ton ostenit.

— Indiferent, răspunse Malko.

— Am identificat aparatul. Un Grunman cu reacţie aparţinând unei companii de curse charter cu sediul la Freeport, în insulele Bahamas. Cursa fusese stabilită cu douăzeci şi patru de ore înainte. Freeport, Little Cayman, Houston. Freeport. Pentru o bagatelă de optsprezece mii de dolari.

— Iacolev poate să-şi permită, zise Malko. Le-ai găsit urma la Houston?

— N-au ajuns acolo! După decolare, au anunţat turnului de control de la Kingston modificarea planului de zbor, având destinaţia finală Cancun, în Mexic.

— L-aţi găsit acolo?

— Am telefonat la Cancun şi am aflat că nu au aterizat acolo. Deocamdată asta e tot ce ştim.

— Şi pasagerii?

— Patru bărbaţi şi o femeie, după spusele celor din Little Cayman. S-au uitat în grabă la paşapoarte. Doi germani şi restul americani. Bag mâna în foc că paşapoartele sunt false…

— Semnalmentele?

— Ochelari negri, tăcuţi, o tânără înaltă şi brunetă. Unul foarte solid. Prea puţin…

— Aţi putea face ceva pe linia paşapoartelor?

— Mda... Răspunse americanul. Probabil că au mai multe. Şi n-au să ne ducă direct la ei… Acum trebuie să trimit o depeşă la Moscova ca să-l anunţ pe tovarăşul preşedinte Elţîn că amicul lui Iacolev ne-a scăpat printre degete. Parcă era mai bine pe vremea războiului rece…

Apoi închise după această apreciere tristă.

Malko era şi furios şi descurajat. Nu avea ce să-şi reproşeze. CIA nu

dorise să înştiinţeze şi autorităţile din Grand Cayman…

*
* *

Sherry plecase deja. Vacanţa se terminase, reîncepuse să vândă apartamente. În ciuda vremii splendide de afară, Malko era chinuit de gânduri negre. Arcadi Iacolev fugise şi începuse şi el să se sature de cocotieri.

În timp ce lua micul dejun împreună cu Chris şi Milton, Malko îşi reaminti brusc de una din frazele metisei. Iacolev îi promisese că îi va telefona. Poate că nu erau decât vorbe în vânt. Dar în situaţia de faţă considera că merită să exploreze această pistă.

— Chris, ştiţi cum să faceţi o deviaţie telefonică? întrebă Malko.

Americanul păru ofensat

— Păi se poate! De ce?

— Aţi putea găsi aici materialul necesar?

— Se poate procura, nu e mare chestie, zise Milton Brabeck.

— Atunci pregătiţi-vă, zise Malko. Mă întorc repede.

*
* *

— Am vândut un apartament, anunţă triumfătoare Sherry.

— Bravo, zise Malko. Ştii unde locuieşte Ann?

— Bineînţeles. În cartierul Rock Nola.

— Poţi să mă duci acolo?

— Acum?

— Da.

După douăzeci de minute, Malko se oprea în faţa unei căsuţe din lemn, înconjurată de o grădiniţă, în Bodden Road, cartierul popular din Georgetown. Chris examina împrejurimile.

— Nicio problemă, nu există decât o singură derivaţie, zise el. Dar nu putem lucra în timpul zilei.

*
* *

Două zile fără cel mai mic rezultat. Celor doi americani de la CIA le

trebuise o oră ca să tragă o linie telefonică deviată, care lega telefonul metisei la un mic magnetofon ce se punea în mişcare imediat ce linia era folosită. O operaţiune pe cât de uşoară, pe atât de ilegală, cu aprobare de la CIA.

Richard Baxter îi ceruse lui Malko să mai stea o săptămână în Grand Cayman pentru a verifica această pistă. Malko îşi omora timpul făcând plajă sau plimbându-se cu iahtul, sau cinând cu Sherry care se culca aproape în fiecare noapte la *Hyatt*.

Încă nu se dăduse de urma avionului cu reacţie plecat din Little Cayman. Paşapoartele erau false, dar asta nu ducea nicăieri. Nu mai rămăsese decât această şansă fragilă.

În fiecare noapte, pe la patru, Chris se ducea să schimbe banda magnetofonului şi o asculta. Până acum nu înregistraseră decât convorbiri banale.

Malko dormea buştean când cineva bătu la uşa lui. Se uită la ceas şi văzu că era cinci şi jumătate dimineaţa. Pe uşă intră Chris, neras, dar radios.

— Gata! exclamă el. A sunat!

Ascultară imediat banda.

— „Sunt Jack. Te sun aşa cum ţi-am promis. Totul e în ordine?”

Era o voce care vorbea englezeşte cu un accent foarte puternic.

— „Jack! Nu credeam că ai să mă mai suni. Unde eşti?”

Se simţea că Ann era copleşită de fericire… Arcadi Iacolev nu-i răspunse la întrebare, spunând doar atât, cu un glas scăzut:

— „Te doresc. Ca un nebun. Ştii ce fac în momentul ăsta?”

— „Da. Eşti nebun!”

Vocea metisei se schimbase, acum era plină de erotism.

— „Masturbează-te şi tu, îi ceru rusul. Spune-mi cam ce-ai vrea… Aş vrea atât de mult… Poţi să vii la mine?”

— „Da, da, dar trebuie să-ţi spun ceva…” răspunse Ann. „Unii m-au întrebat de tine. Nişte tipi ciudaţi, ca de la poliţie. Mi-au pus o sumedenie de întrebări.”

Urmă o tăcere, apoi convorbirea se întrerupse brusc. Arcadi Iacolev, bănuind că era ascultat, închisese.

— Trebuie să aflăm de unde a telefonat, zise Malko.

— Sun la Divizia Tehnică, răspunse Chris Jones. Vor lua legătura cu

NSA.

Malko nu reuşea să mai adoarmă.

Abia la unsprezece, după ce Sherry plecase de multă vreme, apăru şi Chris Jones.

— A sunat de la hotelul *Luxor* din Las Vegas, îl anunţă el pe Malko. Am şi numărul camerei: 3012!

Capitolul XVI

Deşi se afla într-un avion deasupra Arizonei, legătura cu Washingtonul era remarcabil de clară. Aproape toate avioanele de linie americane erau echipate cu un telefon pentru doi pasageri. Numai că veştile nu erau prea vesele…

— Sterligov s-a dus la Zürich, îl anunţă Richard Baxter. Fireşte, a fost urmărit de cei de la MVD, care au reuşit să intercepteze o convorbire telefonică edificatoare între el şi Arcadi Iacolev.

— I-a spus Iacolev unde se duce? întrebă Malko.

— Nu, au vorbit doar despre bani. Sterligov a transmis o cerere a şefului său, care vrea ca Iacolev să-i dea imediat zece miliarde de dolari pentru asigurarea viitorului.

— Iacolev a acceptat?

— Nu a dat niciun răspuns, dar nu părea contra. Chestia asta trebuie împiedicată cu orice preţ. Pe urmă, nu-l vom mai putea frâna pe Jirinovski, chiar dacă punem mâna pe Arcadi Iacolev… Sper că nu e prea târziu.

— Ce putem face?

— Am avut o convorbire pe această temă la Casa Albă. Pentru că ştii unde se află Iacolev la Las Vegas, te duci acolo şi pui mâna pe el. Apoi îmi telefonezi imediat şi eu anunţ Moscova, iar cei de acolo vor trimite oamenii să-l readucă pe fugar la cuib…

— E „foarte” ilegal, îi atrase atenţia Malko.

— Există aprobarea Casei Albe, zise tăios Richard Baxter. E vorba de siguranţa statului. Fă doar în aşa fel ca autorităţile locale să nu poată interveni, şi mai ales să nu afle nimic despre acest caz.

Richard Baxter preferase să închidă, ca să evite alte întrebări

jenante. Acum misiunea lui Malko era clară. Trebuia să-l răpească pe Iacolev şi să-l ţină până la sosirea ruşilor

Trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore de când Arcadi Iacolev îi telefonase amantei sale. Malko sărise în primul avion care pleca spre Houston, de unde luase altul spre Las Vegas. Abia avusese timp să-şi ia la revedere de la Sherry… CIA le rezervaseră locuri la hotelul *Mirage*. Cel mai nou hotel, situat la un kilometru de *Luxor*. Un apartament pentru Malko şi două camere pentru însoţitorii lui. Din cauza decalajului orar, aveau să sosească la căderea nopţii. Avionul începu să coboare şi după zece minute ateriză. Las Vegas scânteia ca întotdeauna în mijlocul deşertului Nevada, un oraş mai nebun ca niciodată cu noua lui generaţie de hoteluri-cazinouri, numărând fiecare câteva mii de camere. La Las Vegas era iarnă, o iarnă suportabilă, dar era destul de răcoare. Vara, în schimb, era o căldură de se topeau pietrele!

Acum trebuiau să treacă la acţiune. Dacă n-ar fi existat Vladimir Jirinovski, Statele Unite ar fi făcut ca Elveţia: s-ar fi spălat pe mâini de problema Iacolev. Numai că luarea puterii de către liderul naţionalist provoca coşmaruri tuturor oficialilor americani.

— Închipuie-ţi-l pe Hitler având la dispoziţie un stoc de bombe atomice cu care ar putea să distrugă de o sută de ori omenirea. Ai dormi liniştit? îi spusese Richard Baxter.

Or, la ultimele alegeri, un rus din patru îl votaseră pe Jirinovski. Încă puţină viteză şi nimic nu l-ar mai fi putut opri. Hitler fusese ales în mod democratic la conducerea Germaniei… După aceea nu mai fuseseră alegeri. Jirinovski era protejat de fostul KGB, cel care purta toată vina gulagului. Ba chiar era KGB-ist. El întruchipa şansa revanşei pentru toţi aceia care fuseseră măturaţi de valul din 1991.

După ce se instalară la hotel, Malko şi cei doi americani coborâră echipaţi cum se cuvine – confruntarea cu Arcadi Iacolev şi oamenii lui avea toate şansele să fie violentă.

*

*   *

— *Holy cow!* Ăştia din Nevada sunt nebuni! exclamă Chris Jones, cu capul ridicat spre raza laser de 315.000 W care ţâşnea vertical spre

cer, din vârful piramidei negre de o sută şaizeci de metri a hotelului *Luxor* ultima bijuterie a oraşului Las Vegas.

— Nu mai e nevoie să te duci în Egipt, zise şi Milton Brabeck, contemplând cu gura căscată copia în mărime naturală a Sfinxului de la Giza, situat chiar la baza piramidei.

Din ochii lui ţâşneau raze laser multicolore, însufleţind mulţimea de fântâni arteziene joase, care ocupau esplanada din faţa hotelului, cu imagini virtuale, spre marea bucurie a unei mulţimi de gură-cască. Vechiul Las Vegas al Mafiei cedase locul unui fel de Disneyland pentru adulţi.

Îţi venea greu să crezi că Arcadi Iacolev, fostul membru al Biroului Politic, vlăstarul comunismului sovietic, venise să se refugieze în această capitală a plăcerilor capitaliste. Malko parcă maşina închiriată sub Sfinx. Pe cele douăsprezece uşi ale cazinoului-hotel lumea intra şi ieşea în valuri neîntrerupte.

— Să mergem, zise el. Acum lăsăm delicateţea de-o parte.

Intrară în holul roşu de zece mii de metri pătraţi. Pereţii erau acoperiţi cu statuile înalte de trei metri ale tuturor faraonilor posibili şi imaginabili, flancate cu şiruri de hieroglife reproduse cu mare grijă. Un fel de Nil făcea turul piramidei, oferind „croaziere” fără pericole. Acolo era singurul loc unde nu găseau jocuri mecanice. Cu grijă aliniate de-a lungul pereţilor, sau în grupuri de câte cincizeci, jocurile mecanice în număr de douăzeci şi cinci de mii, zdrăngăneau zi şi noapte, înghiţind nepăsătoare dolarii miilor de jucători.

Prin stânga holului se ajungea la mesele de ruletă şi jocuri de cărţi, precum şi în sălile de bingo. Interiorul de la *Luxor* nu era diferit de al celorlalte cazinouri, cu excepţia „fetiţelor” deghizate în Cleopatra.

Chris şi Milton contemplau uluiţi acel univers închis, unde nu exista ceas, care semăna cu un gigantic submarin kitsch. Aici puteai să trăieşti în circuit închis săptămâni în şir. Având la dispoziţie restaurante, tot felul de distracţii, o piscină mare cât un stadion olimpic, magazinaşe de unde puteai cumpăra tot felul de lucruri… Trecură prin faţa cozii de la recepţie.

— Noroc că avem numărul camerei, zise Milton Brabeck suspinând.

Cei trei urcară într-unul dintre ascensoarele ultrarapide care duceau la ultimele zece etaje. Ajunseră la etajul treizeci în mai puţin

de un minut şi picioarele li se înfundară până la glezne într-o mochetă de un roşu ţipător. Pereţii erau acoperiţi şi aici cu hieroglife şi cel mai mic detaliu amintea de Egiptul antic, cel puţin în versiunea lui hollywoodiană.

Apartamentul 3012 nu era departe de ascensoare. Sosise momentul adevărului. Chris Jones îşi scoase revolverul Beretta 92, în timp ce Malko apăsa pe butonul soneriei. După câteva clipe uşa se deschise şi apăru un tânăr cu un păr blond şi răvăşit, gol până la mijloc, cu o ţigară mare de haşiş în mână. Îi măsură cu privirea pe cei trei bărbaţi arătându-se mirat la culme.

— Hei, n-am chemat paza hotelului! exclamă el. *Get lost.*

Tânărul încercă să le închidă uşa în nas, dar Milton Brabeck o izbi cu umărul proiectându-l pe blond la trei metri în cameră. Tânărul se împiedică de o măsuţă joasă în formă de sarcofag şi se pomeni pe spate, după ce răsturnă în trecere o găleată cu gheaţă în care se răcea o sticlă de şampanie franţuzească. Malko şi cei doi americani intrară imediat în apartament. Pereţii erau acoperiţi cu hieroglife, picioarele fotoliilor erau sculptate în formă de mumie, iar în locul tablourilor erau scene de viaţă din vechiul Egipt. Te-ai fi crezut în cripta funerară a lui Ramses al II-lea.

Din camera vecină ieşea un fum albăstrui şi gros. Chris Jones se apropie de uşa acelei camere cu pistolul în mână, în timp ce blondul se ridica văitându-se. Jones se opri în prag stupefiat.

Fumul de haşiş era atât de gros, încât abia distingea creatura lungită pe patul mare cu baldachin. O femeie tânără, brunetă, cu un păr negru, scurt, lipit de cap ca o cască, cu gura violet, aşa cum erau şi sfârcurile sânilor, în pielea goală, se uită la Chris Jones şi îi făcu cu mâna, fără să se arate deloc mirată.

— Hi!

Tânărul se năpusti în cameră strigând:

— Cine sunteţi? Chem paza hotelului!

Chris Jones îşi sprijini ţeava revolverului în gâtul lui şi-i zise cu un glas ameninţător:

— De ce? Nu te simţi în siguranţă cu mine, tăntălăule?

— Cine sunteţi? întrebă blondul cu un glas gâlgâit.

Malko cercetă în grabă tot apartamentul. Fata continua să fumeze,

total indiferentă. În mod normal, aceea ar fi trebuit să fie camera lui Arcadi Iacolev.

— Cine eşti? îl întrebă Malko pe tânăr.

— William Stone, zise blondul. Tatăl meu e Jonathan Stone, cel cu supermarketurile…

Chris lăsă arma în jos impresionat.

Tânărul era alb ca varul.

— La dracu'! Sper că n-o să mă răpiţi… Tata n-o să plătească niciodată…

Cu o lună în urmă, fiul unui miliardar de prin partea locului fusese răpit şi eliberat în schimbul unei sume de cinci milioane de dolari…

— Vreţi lovele? întrebă tânărul.

Apoi se repezi la o valijoară-diplomat şi luă din ea un plic din plastic transparent înţesat cu bancnote de o sută de dolari, pe care îl puse cu forţa în mâna lui Chris Jones.

— E bine? Acum căraţi-vă, fiţi băieţi salon…

Americanul se uită la plic cu mirare şi-l lăsă să-i cadă din mână de parcă ar fi fost un fier înroşit în foc..

— Hei, te înşeli, zise el. Eu…

Tânărul se legăna de pe un picior pe altul.

— La dracu'! Vă jur că altceva n-am! Vreţi să vă distraţi puţin cu puştoaica… E atât de matolită, încât n-o să bage nimic de seamă. Hei, Roxy!

Chris fu cuprins de un acces de tuse şi se retrase în salon. Malko rămase singur cu tânărul moştenitor şi-l întrebă:

— Îl cunoşti pe un anume Arcadi Iacolev?

William Stone se uită la el cu ochii cât cepele.

— Pe cine?

Se vedea bine că e sincer…

— Când ai sosit la acest hotel?

— Ieri seară, ora nu mi-o mai amintesc…

— Ne pare rău, e vorba de o greşeală, se scuză Malko.

Plecară şi tânărul Stone închise uşa în urma lor. Imediat îl auzi strigând:

— *Call the Security! Quick!*

Malko se opri nehotărât pe palierul pustiu. Să fi fost o greşeală?

Dacă trebuia să verifice toate cele două mii cinci sute douăzeci şi şase de camere de la *Luxor*… Deodată se deschise uşa vecină de la apartamentul 3012 şi apăru o blondă vaporoasă îmbrăcată într-un neglijeu de satin albastru cu bordură de hermină. Tânăra femeie îi aruncă lui Malko o privire provocatoare.

— Faceţi zgomot… Ce s-a întâmplat? Mai rău decât ieri seară…

— Adică ce-a fost ieri seară?

— Au plecat la unu noaptea şi înainte s-au certat între ei, răspunse blondina.

— Cine?

Ea se strâmbă cu indiferenţă.

— Nişte străini. Unul care nu coborâse din copac de multă vreme. Cam ca amicul dumitale. Un altul, cu o barbă frumoasă şi un american sadea. M-a mirat faptul că n-au stat în apartament mai mult de două ore…

— Şi unde au plecat?

Ea făcu un gest de neputinţă.

— Întrebaţi-l pe Bob. El le-a dus bagajele…

Malko se grăbi spre ascensor. În babilonia de la parter, Malko avu nevoie de douăzeci de minute pentru a-l găsi pe Bob. Douăzeci de dolari îl ajutară să-şi amintească.

— Adevărat, zise el. Şi pe mine m-a mirat. Au sosit pe la unsprezece. Patru tipi. După două ore, m-au sunat spunând că se cară… Am coborât bagajele. Mi-au dat o sută de dolari.

— Şi unde s-au dus?

Bob dădu din umeri neputincios.

— Îi aştepta o limuzină. Habar n-am. Aici fiecare face ce vrea.

Arcadi Iacolev dispăruse din nou. La Las Vegas erau optzeci de mii de camere de hotel, fără a mai pune la socoteală numeroasele locuinţe particulare. Malko scoase o sută de dolari din buzunar şi îi întinse lui Bob.

— Dacă, din întâmplare, mai dai cu ochii de ei… Stau la *Mirage*, apartamentul 3026.

Bob luă banii jurând că va face adevărate minuni. Afară, mulţimea admira neobosită laserele Sfinxului.

— Ce facem? întrebă Chris Jones.

— Ne ducem la culcare, zise Malko. Mai e şi mâine o zi.

De data asta nu mai aveau nicio pistă.

*

* *

Telefonul sună tocmai când Frank Cortese se rădea. Era un număr pe care nu-l dădea decât anumitor persoane sigure. Convorbirea fu scurtă, iar după ce închise, fu atât de enervat încât se tăie la buza de sus. Înjurând şi tamponându-şi buza cu vată, Cortese, îmbrăcat într-un halat de casă din catifea neagră, se năpusti în camera imensă, cu vedere spre golf, unde îl instalase pe Arcadi Iacolev.

— Până la urmă chiar că o să ai necazuri! îi strigă el.

Rusul ridică capul nepăsător.

— Ce s-a întâmplat?

Frank Cortese se aşeză în faţa lui, înfrânându-şi mânia.

— S-a întâmplat că dacă ai fi rămas la *Luxor*, acum ai fi stat la taclale cu amicii de la CIA!

Arcadi Iacolev nu se tulbură.

— Ştiu, am făcut o greşeală. Când Ann mi-a spus că cineva i-a pus întrebări despre mine, am bănuit că telefonul era ascultat. Eu am întrerupt convorbirea şi te-am anunţat.

— Curviştina asta o să te ducă la pierzanie, zise Frank Cortese suspinând. Noroc că la plecarea de la *Luxor* i-am dat tipului care ne-a cărat bagajele cinci sute de dolari să ne anunţe dacă e vreun pericol. M-a sunat şi mi-a spus că au venit aseară… Direct în apartamentul nostru.

Arcadi Iacolev nu zise nimic. Nu putuse rezista dorinţei de a o suna pe Ann… Dar asta era viaţa lui personală. Frank Cortese îşi tampona furios tăietura de la buză.

— Ai fi putut să stai luni în şir în apartamentul ăla! bombăni el. Aici nimeni nu întreabă nimic. Acum eşti blocat aici.

După ce sosise la Las Vegas, Arcadi Iacolev avusese ideea să locuiască în unul dintre hotelurile-cazinouri. Era stresat de gândul că va trebui să se închidă din nou într-o casă unde nu putea să vadă pe nimeni. Frank Cortese reţinuse apartamentul de la *Luxor*. Scosese din buzunar o sută de mii de dolari bani gheaţă şi scrisese pe fişă un nume

fantezist, o practică obişnuită la Las Vegas.

Acum trebuia să ia totul de la început. Frank Cortese îşi dăduse totuşi seama că cei care îl urmăreau pe Iacolev nu lucrau pe faţă. Altfel s-ar fi pomenit cu poliţia peste el în Grand Cayman. Dar nu erau urmăriţi de FBI. Aşa că ajungea să li se piardă urma.

Casa în care se aflau fusese cumpărată cu o mică parte din banii împrumutaţi de Iacolev societăţii „Sunrise Investment Corp.”, societatea controlată de Frank Cortese, care se pregătea să construiască un adevărat oraş la periferia Las Vegasului, numai cu o bagatelă de treisprezece milioane de dolari. Alături, sultanul din Burnei îşi construia o reşedinţă de opt mii de metri pătraţi, pe trei niveluri… În acel loc deosebit de protejat de o formaţie de gardieni şi aparate electronice, FBI-ul era singurul pericol. Niciodată nu vedeai pe nimeni, numele proprietarilor erau păstrate în cel mai strict secret. Cam ca în Grand Cayman, doar că aici se aflau în Statele Unite. Deci, puteau să fugă mai uşor.

Arcadi Iacolev ridică brusc capul. Şi el se gândise la acelaşi lucru. Nu era căutat de forţele legale americane. Era vorba de o operaţiune clandestină.

— Ai luat toate măsurile pentru siguranţa mea? îl întrebă el pe Cortese.

— Bineînţeles! răspunse *Capo*.

— Atunci, fă în aşa fel încât să-l elimini pe acest om, cel cu care s-a întâlnit Karla. Am impresia că de la el ni se trag toate necazurile.

Iacolev ştia că rezultatele într-un caz delicat depindeau deseori de o singură persoană, mai bună sau care avea motive mai multe decât ceilalţi. Frank Cortese se lumină la faţă. Asta era „muzica” pe care o cunoştea la perfecţie.

— Poţi să-l consideri deja mort! zise el.

Capitolul XVII

Prin fereastra imensă a apartamentului său, Malko contempla un tren de marfă interminabil, tras de patru locomotive, care trecea prin Las Vegas cu o viteză de melc, paralel cu „Industry Boulevard”. În

depărtare se zăreau Springs Mountains cu crestele lor înzăpezite.

Îşi plimbă privirea peste oraş. Las Vegas nu se schimbase prea mult de când fusese acolo ultima dată, dacă nu punea la socoteală noile cazinouri imense cu câteva mii de camere. În mod oficial, Mafia părăsise locul, dar prezenţa probabilă a lui Frank Cortese dezminţea optimismul oficial. La Las Vegas, se puteau câştiga mult prea mulţi bani pentru ca oraşul să fie lăsat oamenilor cinstiţi…

Bătăile din uşă îi întrerupse brusc gândurile. În apartament intrară Chris Jones şi Milton Brabeck. Malko îi trimisese să sondeze FBI-ul local în legătură cu Frank Cortese.

— Nu ştiu nimic despre Cortese, îl anunţă Chris Jones. A fost semnalat când şi când. Deşi are aici o mare societate, Sunrise Investment Co., care se pregăteşte să construiască un hotel-cazinou pe „Boulder Highway”, în sud-estul oraşului.

— Nu are nicio adresă aici?

— Nimic. Au verificat deja. Aici sunt numai oameni de paie care lucrează pentru el.

Cunoscând legăturile dintre Cortese şi Iacolev, Malko îşi zise că viitorul cazinou era probabil finanţat din economiile partidului comunist sovietic…

Malko pierduse din nou urma lui Arcadi Iacolev, iar Las Vegas nu se putea scotoci chiar atât de uşor ca Grand Cayman.

Deodată, Chris Jones arătă îngrozit cu degetul spre lustră.

— Hei! Să ne cărăm, e cutremur!

Deşi toate ferestrele erau închise ermetic, lustra se legăna uşor…

— Ba nu. Vântul leagănă clădirea, îi explică Malko. Pentru că e construită tocmai pentru a rezista la cutremure.

Totuşi era o senzaţie destul de ciudată.

— Putem însă să încercăm o chestie, zise Chris Jones. Amicii de la FBI mi-au spus că există un tip care ştie *tot* ce se petrece în acest oraş. Un anume Mike. Are o casă de amanet pe Bonanza Road, lângă „Glitter Gulch” *[Strada cu cazinourile cele mai cunoscute din Las Vegas]*.

— Hai să vedem, zise Malko fără să-şi facă prea multe iluzii.

Coborâră şi traversară o parte a cazinoului pentru a ajunge la ieşire. O voce feminină mieroasă anunţa prin intermediul a zeci de difuzoare împrăştiate în cazinou:

— Atenţie! *This is double jack-pot time. [În acest moment puteţi câştiga dublu.]*

Chris şi Milton rămaseră cu gurile căscate în faţa unui joc mecanic, mare cât un pian cu coadă, promiţând un câştig de un milion de dolari. Chiar în acel moment, o cascadă de *silver dollars* cădea în receptaculul prevăzut special în acest scop, cu un sunet provocator… Chris Jones băgă imediat un dolar şi trase de manetă.

După treizeci de secunde, maşina eliberă şase dolari… Chris îşi strânse câştigul modest şi-i prinse din urmă pe Malko şi Milton, tare mâhnit, convins că trecuse pe lângă marele câştig.

*

* *

O etichetă mare lipită pe vitrină anunţa că legea din Nevada interzicea să se împrumute bani pentru audiofoane, ochelari şi proteze dentare. În interiorul magherniţei, pe firma căreia scria „Mike's Paradise", era o babilonie incredibilă de saxofoane, televizoare, haine, aparate fotografice, ba puteai vedea şi o pereche de cârje. Un tip neras, cu un păr cărunt şi slinos, care semăna vag cu un şobolan, le adresă celor trei bărbaţi un zâmbet comercial.

— Nu v-a funcţionat norocul! le zise el cu un ton de glumă.

Chris Jones, mai înalt cu un cap decât el, zâmbi şi el şi vru să-l lămurească.

— Nu. N-avem nevoie de lovele. S-ar putea să-ţi dăm noi ţie…

Mike se încruntă, circumspect.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că suntem gata să plătim o mie de dolari pentru o informaţie care ne-ar permite să-l găsim pe un anume Frank Cortese.

Mike rămase câteva clipe nemişcat. Apoi, fără să se tulbure, se aplecă şi scoase de sub tejghea un revolver.

— *Hit the road! [Căraţi-vă!]* le strigă el. Că dacă nu, umplu pereţii de sânge. Voi spune şerifului că m-aţi atacat şi o să mă creadă. Nu sunt turnător.

Conversaţia se sfârşi în acest punct. Malko şi cei doi americani se pomeniră din nou pe trotuar. Mike îi urmărea cu privirea prin geam. Informaţia celor de la FBI nu fusese bună. Urcară din nou în maşină şi

reveniră la *Mirage*.

Chiar înainte de a ajunge la hotel, într-un mic lac artificial, care aparţinea hotelului *Treasure Island*, două galioane simulau tot timpul o bătălie navală pentru toţi gură-cască ce se aflau prin preajmă.

Chiar vizavi de hotelul lor, un fel de „vulcan” erupea la fiecare jumătate de oră, scuipând flăcări impresionante la o înălţime de treizeci de metri... *Mirage* era mereu un soi de stup asurzitor... Sute de clienţi stăteau la coadă ca să viziteze acvariul uriaş care se găsea deasupra recepţiei, în care înotau peşti tropicali de toate culorile şi vreo doisprezece pui de rechini... Zgomotul neîncetat al jocurilor mecanice şi exclamaţiile de bucurie ale câştigătorilor constituiau fondul sonor al sălii de jocuri...

Fetiţele încălţate cu ciorapi de plasă şi cu fustiţe scurte străbăteau cazinoul în lung şi-n lat, aducând băuturi jucătorilor, cu surâsuri şi priviri şugubeţe. Toate veneau la Las Vegas dintr-un singur motiv: să agaţe un bărbat cu bani cu care să se mărite... Aşteptând să se întâmple acest lucru, să te ţii viaţă în mijlocul deşertului...

Malko îi lăsă pe însoţitorii lui la jocurile mecanice şi urcă în apartament pentru a-i anunţa lui Richard Baxter veştile proaste. Urma lui Arcadi Iacolev părea pierdută definitiv.

*

* *

Imediat ce maşina de un roşu sângeriu se opri în faţa hotelului *Mirage*, unul dintre oamenii hotelului se şi repezi ca să aibă onoarea s-o parcheze. Frank Cortese împinse portiera care culisa în sus şi coborî încruntat. Plasturele de pe buza sa îl supăra la culme.

— Nu te atinge de maşină! îi zise el tânărului care se apropiase în grabă.

— Dar, *sir*, protestă acesta, n-o putem lăsa aici...

Cortese se apropie de el ameninţător.

— Ascultă, şmecheria asta costă două sute de mii de dolari! N-am chef s-o buşeşti. Aşa că n-o conduci, n-o atingi, nici măcar nu te uiţi la ea! Altfel...

Nu-şi termină fraza şi intră în hol, trecând pe lângă grădina tropicală cu cascade din faţa primelor rânduri de jocuri mecanice.

Proasta lui dispoziţie nu se datora numai tăieturii de la buză. Arcadi Iacolev îl umilise, tratându-l aşa cum el însuşi, Frank Cortese, îi trata pe „soldaţii” lui, atunci când îi dăduse ordin să lichideze un duşman. Nimeni nu-i mai dădea ordine de multă vreme.

Aşa că, fireşte, va face ceea ce-i ceruse Arcadi Iacolev, dar în stilul său. Astfel încât să se răzbune în mod spectaculos pe omul care le pricinuiseră toate necazurile – agentul CIA, Malko Linge.

Cortese se îndreptă spre mesele de baccara, reperând-o imediat pe cea pe care o căuta după fundul ei insolent. Stătea în spatele unui jucător, cu unul din braţe petrecut după mijlocul lui. Era strânsă într-o rochie stretch cu paiete strălucitoare şi colorate. Miss Nevada 1990. Nişte sâni în formă de obuz, un pântec plat de sportivă şi nişte picioare interminabile. O blondă adevărată, cu ochi verzi-albăstrui şi o gură cărnoasă care părea ivită din *Playboy*.

Frank Cortese dădu ocol mesei şi se proţăpi în faţa ei, întâlnindu-i imediat privirea. Cum îl zări, blonda şopti ceva la urechea bărbatului de lângă ea şi se îndepărtă. Frank se duse la ea, într-un colţ, lângă ascensoare. Blonda îşi strivi imediat buzele de gura lui, fără să se preocupe de cei din jur.

— Frankie! Ce surpriză!

Frank Cortese nu venise să se giugiulească, aşa că o respinse bombănind.

— Termină, Jennifer! O să mă umplu tot de paietele tale…

Ofensată, tânăra femeie făcu un pas înapoi.

— Atunci ce vrei?

Când venea aşa, pe neanunţate, însemna că dorea o partidă rapidă de amor. După ce fusese aleasă Miss Nevada 1990, pe Jennifer Mac Guire o preluase un „manager”, prieten cu Frank Cortese, care îi demonstrase că mai existau şi alte moduri de a câştiga bani de pe urma farmecelor sale decât pozând pentru fotografi. De atunci, trăia într-un apartament somptuos şi însoţea clienţi selecţionaţi, dispuşi să risipească mari sume la jocurile de noroc.

Frank îşi pipăi plasturele.

— Un serviciu, mormăi el.

Jennifer zâmbi.

— Ştii bine că aş face orice pentru tine.

— Am nevoie pentru azi de cheia apartamentului tău.

La ultimele patru etaje ale hotelului nu se putea ajunge decât cu un ascensor special care nu funcţiona decât cu cheia unuia dintre apartamente. Jennifer Mac Guire nu puse nicio întrebare, scoase cheia dintr-o gentuţă din piele verde de crocodil şi i-o întinse lui Frank.

— Şi noi când ne întâlnim?

— Vino pe la zece să-ţi iei cheia. Îţi voi prezenta un prieten. Ştii unde mă găseşti?

— Da, bineînţeles.

— OK. Dacă cineva îţi pune vreo întrebare despre mine, nu mă cunoşti. OK?

— Frank?

Jennifer se simţea într-adevăr vexată. Frank Cortese o părăsi după ce-i trase o palmă amicală peste fund. Se gândea că ea va fi în stare să-l facă pe Arcadi Iacolev s-o uite pe Ann. Jennifer era slabă şi docilă, exact cum îi plăcea lui. Ieşi din cazinou ceva mai bine dispus. Planul lui începea să se contureze.

Ţărănoiul ăsta de Iacolev va vedea acum de ce era el în stare. Dar mai avea încă multe de făcut. Urcă imediat în maşină, îi dădu o sută de dolari tânărului şi se îndreptă spre *Luxor*.

*

*   *

Soneria muzicală de la uşa apartamentului îl făcu pe Malko să ridice capul.

— Cine e?

— *House-keeping, sir*.

Angajaţii hotelului veneau de câteva ori pe zi să schimbe prosoapele, să verifice micul bar, să se asigure că aceşti clienţi de la etajele de lux nu duceau lipsă de nimic. Chris şi Milton stăteau în faţa televizorului, după ce-şi pierduseră la ruletă salariul pe o lună.

Malko deschise uşa şi zări un bărbat chel în uniforma băieţilor de etaj care împingea un coş mare cu lenjerie. În momentul în care îşi zicea că faţa chelului i se părea cunoscută, apăru şi al doilea individ, ascuns lângă perete.

Un animal! O huidumă cu un păr negru şi creţ. Îl prinse pe Malko

de guler şi îl lovi cu latul palmei în tâmplă. Ameţit, Malko se simţi ridicat pe sus şi aruncat în coşul de lenjerie. Chelul se îndepărtă imediat pe culoar împingând coşul pe rotile.

Atenţi la televizor, cu spatele la uşă, Chris şi Milton nu observaseră nimic. Totuşi, nemaiauzindu-l pe Malko, Chris Jones întoarse capul şi zări huiduma cu păr creţ care tocmai închidea uşa încetişor.

Chris Jones sări în picioare şi strigă:

— Milt!

Milton Brabeck îşi dădu imediat seama că Malko dispăruse. Chris Jones se şi năpustise la uşă. Culoarul era pustiu, dar, la zece metri de-acolo, o uşă de serviciu tocmai se închidea.

Americanii ajunseră prea târziu şi se loviră de uşa închisă.

— *Sons of a bitch!* tună Chris Jones.

Îşi uniră eforturile şi încercară să deschidă uşa. Zadarnic. Uşa era groasă şi se deschidea spre ei. Cu disperare, Milton Brabeck trase cu revolverul în broască.

Apoi se năpustiră pe micul palier. Nimeni, fireşte.

Beculeţul roşu al ascensorului de serviciu clipea. Nu reuşiră să-l blocheze. Americanii se repeziră ca nişte nebuni pe scări în jos, sărind câte zece trepte deodată.

Coborârea celor treizeci de etaje le luă aproape zece minute. Ascensorul de serviciu ajungea la destinaţie într-o zonă plină de cărucioare, furgonete, unde camioanele intrau şi ieşeau tot timpul.

Nu reuşiră să afle nimic de la cei care lucrau acolo.

— Doamne Dumnezeule! Unde-o să-l găsim? izbucni Milton.

Capitolul XVIII

— Legaţi-l bine pe nenorocitul ăsta! ordonă Frank Cortese cu vocea tremurând de furie.

Cele două maşini erau trase pe un loc de refugiu al unui drum pustiu în reparaţie, care pătrundea în Spring Mountains, pornind de la State-Highway 159 şi mergând spre Red Rock Canyon. La intersecţia celor două drumuri, un panou îi avertiza pe automobilişti că acela era un „drum închis şi nepatrulat”. Situat la vreo cincisprezece mile de

oraşul Las Vegas, locul acela era complet pustiu. Malko zăcea pe podeaua unui Chevrolet furat din parcarea hotelului *Mirage*, cu mâinile şi picioarele legate. Pavel şi Big Lou se ocupau de el. Americanul îi trecu unul din inelele cătuşelor la încheietura mâinii, iar pe celălalt îl prinse de un cadru metalic. Pavel şi Big Lou coborâră din maşină lăsându-l pe Malko pe podea.

După răpire, Malko se trezise cu o bandă adezivă lipită peste gură, apoi îl duseseră în ascensorul de materiale şi după aceea îl puseră într-o furgonetă.

Frank Cortese aştepta în afara oraşului, într-o maşină Eldorado de culoare neagră, chiar la intrarea pe State-Highway 159. Era singur la volan.

Apoi, şeful se strecură în Chevrolet şi se aplecă spre Malko, întins pe jos, la picioarele lui:

— De la o vreme mi-ai adus numai necazuri, idiotule! Acum o să crăpi! Sub maşina asta sunt zece kilograme de explozibil. Dinamită sănătoasă… Probabil că te întrebi de ce-mi dau atâta osteneală. Aş fi putut să-ţi trag imediat două boabe-n cap şi să te arunc pe un maldăr de gunoaie. Numai că voiam să-ţi văd mutra şi să mă bucur gândindu-mă la momentele pe care le vei petrece singur aici, aşteptând să facă „bum”! Nu-ţi spun când… Asta e surpriza şefului. Dar n-ai să-apuci să vezi răsăritul soarelui mâine-dimineaţă. Sau poate c-ai să-l vezi din cer…

Frank Cortese râse de propria lui glumă.

— Acum o să mă duc să halesc, pe urmă o s-o pun pe Karla să mi-o sugă, după care o să joc puţin la ruletă. Dacă ai un număr preferat, poţi să mi-l spui ca să mizez pe el…

După ce-şi termină tirada, Frank Cortese coborî din maşină şi trânti portiera în urma lui. Chevroletul aproape că nu se vedea deloc în întuneric. Pavel şi Big Lou urcară în maşina Eldorado care întoarse şi o porni spre Las Vegas. Opriră după un kilometru pentru a pune la loc bariera care oprea circulaţia pe acel drum, din cauza surpărilor.

Nimeni n-ar fi putut să le zădărnicească planul… Frank Cortese era încântat. Acum putea să răsufle liniştit. Bineînţeles, ruşii îl vor hărţui în continuare pe Iacolev, dar aveau foarte puţine şanse de a-l găsi. Omul capturat de ei era cel mai periculos.

*
* *

Chris Jones şi Milton Brabeck aveau impresia că înghiţiseră o minge de fotbal care îi împiedica să respire. Vorbiseră cu toţi angajaţii hotelului care trebăluiau în acea zonă de serviciu fără să afle nimic. Reveniră în apartament şi sunară la Langley fără să-l poată găsi pe Richard Baxter. La Washington, era puţin trecut de unu noaptea…

— Cu siguranţă că e mort, zise Milton Brabeck cu o voce albă.

Chris Jones nu răspunse. Se lăsaseră păcăliţi ca nişte puşti.

— Trebuie să anunţăm FBI-ul, zise Chris Jones. Ei dispun totuşi de mijloace.

Milton Brabeck se strădui mai mult de un sfert de oră până să găsească un şef căruia să-i explice situaţia. Apoi se întoarse spre Chris Jones.

— Trebuie să mă duc acolo. Rămâi aici.

Ca totdeauna, dispuneau de aparate de emisie-recepţie codificate care le permiteau să comunice cu uşurinţă. Chris Jones se apropie de ferestrele mari şi privi luminile care scânteiau cât vedeai cu ochii, până la pata mare şi neagră a deşertului

— Aş da salariul pe un an ca să aflu unde se ascunde ticălosul ăsta de Cortese, mormăi el.

*
* *

— Aţi greşit că nu l-aţi omorât imediat, zise cu o voce glacială Arcadi Iacolev. Sunteţi nişte amatori!

Frank Cortese abia se stăpâni să nu sară la el. El, un amator! El lichidase cel puţin două sute de persoane! Iacolev nu insistă. Dar îl întrebă pe Pavel Dombas în ruseşte:

— Nu poate să scape?

— Nu. Nu, afirmă cecenul. L-am legat chiar eu.

— *Haraşo*.

Iacolev porni în sus pe scara care ducea la primul etaj. Era nerăbdător să citească un articol din *New York Times* care vorbea despre situaţia din Rusia, scris de un om pe care îl cunoştea foarte

bine – Mihail Malei, fostul şef al complexului militaro-industrial sovietic.

Imediat ce Iacolev urcă, se auzi soneria. Big Lou verifică imediat pe ecranul de control cine sosise.

— E Jennifer, anunţă el.

Tânăra femeie intră în salonul unde nu se aflau decât mobile stil Carol al X-lea din mesteacăn de Norvegia, cu excepţia unei comode superbe stil Ludovic al XIV-lea. Jennifer purta un taior negru a cărui fustă se mula pe fundul ei insolent.

Karla, instalată într-un fotoliu din piele albă, îi aruncă o privire ostilă. Frank încercă imediat s-o liniştească.

— Jennifer e o veche cunoştinţă. Chiar azi mi-a făcut un serviciu.

Frank îi întinse discret cheia apartamentului pe care ea o puse imediat în geantă. Apoi o luă deoparte şi-i şopti:

— Am un amic la primul etaj. Suferă de melancolie blegoasă... Şi are bani cu sacul... camera din faţa scării.

— Voi încerca să-i redau gustul pentru viaţă, murmură Jennifer îndreptându-se spre scară. Karla o urmări cu privirea şi zise destul de tare ca să audă şi Jennifer.

— Să nu-mi mai aduci aici curve de-astea, Frank. S-ar putea întâmpla o nenorocire...

*

*   *

Arcadi Iacolev savura articolul din *New York Times* la fel de mult cum savura coniacul din paharul pe care-l ţinea în mână. Pentru Mihail Malei, căderea lui Boris Elţîn era o chestiune de zile.

„Agricultura nu mai are îngrăşăminte, sectorul energetic nu mai poate furniza carburant, statul rus nu-şi plăteşte datoriile rarelor întreprinderi care încă mai produc, şomajul creşte pe zi ce trece. Boris Nicolaievici a greşit reforma şi se îndreaptă direct spre prăpastie.”

Bătăile din uşă îi întrerupseră lectura. Jennifer intră în cameră cu un zâmbet seducător pe buzele cărnoase. Arcadi Iacolev se simţi imediat excitat. De două zile se străduia să nu se mai gândească la Ann şi la sex. Ştiind că deocamdată era imposibil s-o revadă pe

metisă, această apariţie făcea pulbere noua lui cuminţenie.

— Ce vrei? întrebă el brusc.

— Să te distrez, răspunse Jennifer apropiindu-se de pat.

Era mult prea obişnuită cu bărbaţii ca să nu vadă scânteia de dorinţă din ochii lui Iacolev. Jennifer începu să se dezbrace cu mişcări vioaie.

Arcadi Iacolev nu putea să-şi mai ia ochii de la acest spectacol. Ar fi vrut să-i spună să plece, dar nu reuşea.

Tânăra femeie îi mângâie barba cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga îl pipăi între picioare.

Jennifer îl trase spre sexul ei apoi, cu câteva gesturi abile, îi scoase afară din pantaloni membrul impozant şi zâmbi ironică.

— Era timpul să vin…

Tânăra se aplecă cu gura spre sexul lui, dar Arcadi Iacolev o aruncă pe pat. Nu avea chef de niciun fel de masturbări. Nu voia decât să-şi potolească impulsul declanşat de această femelă splendidă. Jennifer se pomeni în genunchi pe pat, cu Iacolev stând în picioare în spatele ei. Rusul o pătrunse brusc posedând-o cu furie şi terminând cu un ţipăt de plăcere.

Jennifer era obişnuită cu amanţi brutali şi exigenţi, dar ţipătul ei fu de data asta adevărat. Dimensiunile sexului lui Arcadi Iacolev făceau această variantă deosebit de penibilă.

Rusul se îmbrăcă repede cu halatul de casă.

— Acum pleacă, îi zise el.

Era nerăbdător să-şi continue lectura şi voia să fie singur în momentul în care duşmanul lui de la CIA avea să fie ciopârţit de explozia dinamitei.

*

*   *

Malko încerca să-şi alunge din minte panica. Se răsucise în toate felurile ca să găsească o poziţie cât de cât mai confortabilă. Numai că putea să moară dintr-o clipă în alta. Frank Cortese nu minţise. Dacă apăruse în faţa lui, însemna că era sigur că Malko nu va putea niciodată să depună mărturie împotriva lui.

Malko mai încercă o dată să desprindă cătuşele de bara metalică.

Se lăsă pe spate, aşezat pe podea şi cu spatele sprijinit de banchetă, luând în calcul toate posibilităţile. Nu putea să pună maşina în mişcare fără cheie de contact. De altfel, nici nu putea s-o conducă. Reuşi, cu dinţii, să tragă de butonul care aprindea farurile. Acestea se aprinseră luminând un perete stâncos întunecat. Se afla într-o căldare stâncoasă, şi fasciculul luminos nu trecea mai departe… Dar în situaţia lui, merita să încerce chiar şi pentru o şansă la un milion. Se opri ascultându-şi bătăile inimii. În fiecare secundă putea să fie pulverizat. Zece kilograme de dinamită l-ar fi ciopârţit instantaneu. Teama viscerală se amesteca cu un soi de nepăsare ciudată. Niciodată nu şi-ar fi închipuit o tortură atât de sadică. Frank Cortese calculase foarte bine.

Respiră profund şi se gândi la castel, la ultimele dineuri, la Alexandra şi la corpul ei seducător, la toate lucrurile pe care i-ar fi plăcut să le facă… Totdeauna avusese impresia că e nemuritor, şi abia acum se gândea la moarte.

În meseria lui, sfârşitul era totdeauna brutal. Îi veni în minte maxima: „Nu te poţi naşte decât într-un sigur fel, dar poţi să mori în o sută de feluri”.

Ce făceau Chris şi Milton? Banda de pe gură îl irita. Se strădui să scape de ea. Mai întâi frecându-şi faţa de portieră, pentru a dezlipi un colţ. Merse. Continuă, smulgând-o puţin câte puţin, milimetru cu milimetru, până când putu să prindă o extremitate în canelura barei de fier şi să tragă brusc.

Îl duru, dar îşi eliberă gura.

Deşi era frig, corpul lui era lac de sudoare. Încercă încă o dată să-şi smulgă cătuşele, dar era imposibil. Durerea era atât de mare, încât fu nevoit să se oprească, cu încheietura mâinilor plină de sânge. Deodată dădu cu ochii de un obiect plat aflat sub scaunul din dreapta. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi recunoaşte telefonul celular! Probabil că îi căzuse din buzunar când îl aruncaseră pe podeaua maşinii şi nimeni nu-l văzuse.

Se răsuci şi încercă să tragă telefonul spre el cu piciorul. Aparatul nu era mai mare decât un carnet gros. Era destul să-l deschizi ca să-l poţi folosi.

Malko îl trase spre el centimetru cu centimetru. Explozia se putea

declanşa în fiecare secundă. Avu nevoie de aproape un sfert de oră pentru a deplasa telefonul treizeci de centimetri, începu apoi ultima manevră. Împinse aparatul cu piciorul, până în partea de jos a barei metalice, lângă accelerator. Apoi îşi coborî mâinile la nivelul covorului de cauciuc care acoperea podeaua.

După ce atinse telefonul cu degetele, mâinile îi tremurau atât de tare încât fu nevoie de trei încercări ca să deschidă aparatul. Reuşi cu mare greutate să formeze numărul de la hotel. Imediat auzi vocea melodioasă a centralistei şi inima începu să-i bată cu putere.

— *Mirage, good evening.*

— Apartamentul 3026, ceru Malko.

Deodată răsună vocea gravă a lui Chris Jones.

— Alo?

— Eu sunt! strigă Malko ca să se facă mai bine auzit.

Chris Jones scoase un adevărat răget.

— *Holy shit!* Unde eşti?

Se aşteptase să-l sune răpitorii, nu Malko. În momentul acela Malko îşi dădu seama că nu avea habar unde se află. Inconştient în prima parte a traseului, Malko nu ştia decât că se afla undeva pe o rază de douăzeci-treizeci de mile în jurul oraşului Las Vegas, în inima unui masiv muntos. Numai că Las Vegas era înconjurat de munţi din toate părţile…

— Habar n-am, mărturisi el.

*

* *

Chris Jones avea impresia că primea lovituri de ciocan în cap şi că un animal plin de răutate îi rodea stomacul. De când aflase situaţia lui Malko trăia cu un sentiment de disperare amestecat cu o speranţă nebună.

— Dumnezeule mare! exclamă el. Chiar nu ştii unde te afli?

Senzaţia de neputinţă era de-a dreptul cumplită. Nu găsea niciun mijloc de a scăpa de acest coşmar.

— Încercaţi să găsiţi un elicopter, sugeră Malko. Farurile mele ar trebui să se vadă de sus.

— Sigur! Ai dreptate! Auzi, Milt, găseşte repede un elicopter! strigă

el în aparatul de emisie-recepţie. Venim…

Chris Jones vorbea alternativ în cele două aparate. Deodată, îşi dădu seama că nu mai auzea vocea lui Malko.

— Eşti acolo? Eşti acolo? aproape că urlă el.

— Da, răspunse Malko cu o voce ostenită. Grăbiţi-vă. Voi întrerupe convorbirea pentru că nu ştiu cum stau cu bateria. Sună-mă imediat ce ai făcut rost de elicopter. Ai numărul meu?

Chris Jones îi ceru să-l repete.

După trei minute, americanul se îndrepta cu cea mai mare viteză spre aeroportul Mac Carran, acolo unde îl aştepta Milton Brabeck. Nu voia să se mai gândească.

Capitolul XIX

Aparatul Bell 204 decolă de pe aeroportul Mac Carran la unsprezece şi zece. Milton Brabeck se afla alături de pilot, iar Chris Jones în spate, cu telefonul în mână. FBI-ul îi ajutase să găsească un elicopter şi un pilot, în ciuda orei târzii.

Aparatul se ridică vertical. Milton se întoarse spre Chris.

— Haide. Reia contactul.

Nu mai vorbiseră cu Malko de aproximativ douăzeci de minute. Chris Jones desfăcu telefonul celular şi tastă cu grijă numărul lui Malko ca să nu greşească, apoi îl lipi de ureche. La început nu auzi decât răsuflarea lui sacadată, apoi vocea lui Malko:

— Chris?

— Da! strigă americanul. Suntem în elicopter.

— Bravo, zise Malko. Sper să meargă.

Pilotul întoarse capul spre Milton Brabeck.

— De unde începem?

Americanul privi covorul luminos de sub el. Îl cuprindea ameţeala când vedea, încotro se uita, milioane de luminiţe care se stingeau şi se aprindeau, pentru ca apoi să facă loc întunecatului deşert. Patru itinerare mari traversau un relief accidentat în împrejurimile oraşului. Interstate 15, la nord, care mergea spre Nellis Airport Base; apoi, la est, Boulder Highway care pătrundea în lanţul muntos care despărţea

Nevada de Arizona. La sud, aceeaşi Interstate 15, spre sudul oraşului Los Angeles. În sfârşit, State-Highway 95, la vest. De la aceste căi principale porneau sute de drumuri care duceau în locuri izolate, ca cel în care se afla Malko.

— Mergem aspre sud, hotărî Chris.

Elicopterul se înclină şi zbură peste Industrial Road. După câteva minute, luminile de sub ei se reduseră la banda pe care o forma circulaţia. Apoi, Interstate 15 pătrunse într-un defileu muntos. Acolo nu se zărea nicio lumină. Farurile de maşină se vedeau de departe. Cei trei bărbaţi începură să scruteze muntele. Nimic, întunericul cel mai desăvârşit…

Ajunseră foarte repede la capătul defileului şi întoarseră. Malko păstra tăcerea. I se auzea respiraţia regulată. Trebuia să se ia din nou o decizie.

— Mergem spre vest, zise Chris Jones.

Începură să survoleze crestele muntoase, zburând în cerc în jurul Las Vegasului ale cărui lumini străluceau în depărtare. Aici ele erau mult mai rare. Milton avu deodată o idee.

— Malko, poţi să aprinzi şi să stingi farurile? îi sugeră el. Aşa te-am vedea mai bine.

Malko găsi pe bâjbâite butonul şi apăsă cu piciorul. Mergea…

— Gata, anunţă el.

Culcat pe burtă, Malko zărea bolta înstelată prin parbrizul maşinii. Deodată îşi dădu seama că intensitatea fasciculelor de lumină albă se micşora progresiv. Bateria se descărca…

Încă o oră, şi nimeni nu-l va mai putea repera… Dar poate că până atunci nu va mai fi în viaţă. Ocupat cu farurile, Malko aproape că uitase de dinamita de lângă el, care putea exploda dintr-o clipă în alta. Frank Cortese nu glumise.

*

*   *

— *God damn it!*

Chris Jones înjura tot timpul printre dinţi. Fuseseră gata să lovească o linie de înaltă tensiune şi pilotul luase puţină altitudine. Sub ei, întunericul era absolut. De două-trei ori crezuseră că se

apropiau de ţintă, dar nu fusese decât o maşină în mers… Nu găsea cuvinte cu care să-l îmbărbăteze pe Malko. Cei trei bărbaţi nu reuşeau să zărească ceea ce ar fi putut să fie farurile unei maşini oprite.

Din cauza reliefului accidentat, elicopterul trebuia să se afle chiar deasupra locului unde se găsea Malko.

Deodată vocea lui răsună în telefon:

— Văd un elicopter!

Chris Jones îşi simţi inima bătându-i cu putere. Jos nu se zărea nimic. Dar s-ar fi putut să fie un alt elicopter în zona respectivă… Chris strigă către pilot:

— Stinge şi aprinde farurile de poziţie de mai multe ori!

Pilotul făcu întocmai.

— Voi sunteţi! anunţă Malko cu vocea răguşită de emoţie. Vă aflaţi la aproximativ un kilometru în stânga mea.

Pilotul înclină imediat aparatul spre vest. Un minut mai târziu, Milton Brabeck scotea un strigăt de bucurie.

— Îl văd!

După treizeci de secunde, zăreau toţi trei cele două fascicule de lumină. Bucuria îi făcuse să uite de dinamită.

— Dumnezeule, trebuie să ne mişcăm repede! exclamă Chris Jones. Ar fi stupid dacă chiar acum…

Elicopterul coborî şi mai mult, iar pilotul aprinse farurile de aterizare luminând maşina. Drumul şerpuia între doi versanţi abrupţi.

— Nu pot să aterizez! zise pilotul.

Şoseaua principală se afla la o depărtare de un kilometru.

— Ai o scară?

— Nu.

— O frânghie?

— Cred că da. În spate.

Milton dădu de ea. Frânghia măsura vreo zece metri. Chris deschisese deja portiera, aparatul menţinându-se pe loc chiar deasupra maşinii. Chris legă un capăt al frânghiei de partea metalică a scaunului şi aruncă restul spre pământ, capătul ajungând la doi metri de capota maşinii.

— Grăbiţi-vă, le ceru pilotul. E destul de dificil de menţinut aparatul din cauza rafalelor laterale. Şi e periculos.

Chris se abţinu să-i spună că era mult mai puţin periculos decât să sari pe o maşină care putea să facă explozie în fiecare clipă. Chris se lăsă să alunece în jos şi sări direct pe maşină, rostogolindu-se apoi pe pământ. Milton veni imediat după el.

— Aşteaptă-ne pe Highway 95, îi strigă el pilotului.

— *Shit*, n-am nicio sculă!

*

* *

Chris îşi dădu seama cu groază că venise cu mâinile goale. Malko stătea întins în faţa lui, foarte palid la faţă, cu mâinile prinse după bara metalică. Americanul aprinse lanterna, se lungi pe burtă şi examină dedesubtul maşinii. Găsi imediat pachetul de dinamită fixat chiar sub scaun. Încărcătura explozivă nu putea fi dezamorsată în întuneric.

Chris se ridică, scoase revolverul şi lipi ţeava de cătuşe.

— Ai grijă, o să te zgâlţâie, îl preveni el.

Malko avu impresia că i se smulge braţul, dar era eliberat. Americanul îl trase imediat afară ca pe un pachet. Lanterna lui Milton Brabeck lumină deodată un obiect prelung, care zăcea pe pământ, lângă maşină. O cutie de chibrituri pe care o luă imediat de jos, înainte de a o rupe la fugă pe drumul plin de pietre. Îşi încetiniră fuga după cotitură, acum fiind protejaţi de versant.

— Te simţi bine? îl întrebă Chris pe Malko.

— Acceptabil, zise el.

Elicopterul îi aştepta pe asfaltul şoselei Higway 95. Urcară în grabă şi aparatul luă imediat înălţime. Malko, încă ameţit, îşi freca încheieturile mâinilor. Încă nu-i venea să creadă că scăpase. După un sfert de oră, pe când coborau spre aeroport, un fulger portocaliu lumină munţii la vest.

Dinamita aruncase în aer maşina în care ar fi trebuit să se afle Malko.

În elicopter nu se auzi nicio exclamaţie. Era exact miezul nopţii.

*

* *

Malko făcu un duş, cu o plăcere mai mare ca oricând, deşi încheieturile mâinilor îl ardeau îngrozitor. Traşi la faţă şi cu ochii roşii, salvatorii lui îl aşteptau instalaţi în dormitor.

— Ai văzut ce-am găsit lângă maşină? zise Milton Brabeck.

Americanul îi întinse cutia de chibrituri găsită lângă Chevrolet. O curie prelungă, aurită, cu inscripţia „Spanish Trail”. Fără adresă, fără număr de telefon.

Malko o puse pe una din noptiere.

— Vom vedea ce e cu asta mâine.

— Probabil că vrei să te culci? întrebă Milton Brabeck.

Malko se uită la el zâmbind.

— Nu, zise el. Mă voi duce să înfulec nişte icre negre şi să beau o sticlă de şampanie franţuzească. După care am de gând să aduc în acest pat pe cea mai frumoasă creatură de la acest cazinou!

*

* *

În ciuda orei târzii, toate mesele de joc erau pur şi simplu asediate. Malko îşi îndeplinise deja prima parte a programului. Caviarul se dovedise delicios şi şampania excelentă. Împărţise această plăcere cu Chris şi Milton, care nu-l mai părăseau niciun pas.

Malko trecuse după aceea la ruletă, de unde plecă cu opt mii de dolari în jetoane. Destul ca să se strecoare la masa de baccara.

Câştigă de două ori la rând, ajungând la treizeci de mii de dolari, când o voce timidă îi şopti la ureche.

— N-ai nevoie de cineva care să-ţi poarte noroc?

Întoarse capul şi crezu că vede un curcubeu. În faţă avea o blondă splendidă, îmbrăcată într-o rochie cu paiete multicolore care îi descoperea pe trei sferturi sânii dolofani. Blonda se uita la el cu o privire foarte insistentă. Poate că nu era cea mai frumoasă creatură de la *Mirage*, dar era pe aproape…

— De ce nu? răspunse el.

Blonda se strecură lângă el.

— Mă cheamă Jennifer, şopti ea, şi ar trebui să port noroc.

— Tot înainte, zise Malko fără să-şi facă vreo iluzie.

După douăzeci de minute, pierduse cincisprezece mii de dolari. Îşi

adună jetoanele rămase, o luă pe Jennifer de mână şi o trase după el.

— Porţi noroc, zise el. Dar nu la cazinou. Dă-mi geanta.

Luă sacul din piele de crocodil, îl deschise şi înghesui acolo toate jetoanele rămase, sub privirea uluită a tinerei femei.

— Nu glumeşti? zise ea emoţionată.

— Deloc! răspunse Malko. Hai să udăm câştigul.

Ea îl urmă şi fu foarte plăcut impresionată când îl văzu urcând în ascensorul ce ducea la apartamente. Tânăra femeie îşi strivi gura de buzele lui. Dăruindu-i o sărutare abilă – la care participa cu tot corpul – ce dură treizeci de etaje… Când ajunseră în apartament, Jennifer nu pierdu timpul.

— Pregăteşte-mi un Cointreau cu gheaţă, îi ceru ea. Iar eu îţi voi pregăti o surpriză.

*

*   *

Când reveni cu paharul în mână, Jennifer nu mai avea pe ea decât portjartierul mov, ciorapii şi pantofii. După ce-şi înmuie buzele în lichidul de culoarea ambrei, tânăra femeie se lipi de Malko, strecurându-şi uşurel genunchiul între picioarele lui.

— Vino! zise ea.

Îl trase până la pat, îl dezbrăcă cu rapiditate şi îl întinse pe spate.

— *Body massage!* îl anunţă ea lungindu-se peste el.

Jennifer se frecă de el lasciv, apoi se lăsă să alunece mai jos şi îi prinse sexul între sâni, făcându-l să se mişte în acea strânsoare călduţă şi elastică.

Malko simţi că se excită din ce în ce mai tare. Jennifer nu-şi îndepărtă sânii decât atunci când el îşi ridică bazinul sub impulsul orgasmului. Gura tinerei femei îl prinse imediat strângând cu violenţă baza penisului, împiedicându-l să juiseze, în timp ce limba se deda unei sarabande infernale în jurul lui. Senzaţia era atât de puternică, încât Malko ţipă.

Jennifer se ridică ţinându-i sexul în mână.

— Cum vrei să stau?

El o răsturnă şi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Când termină, cu mâinile crispate pe şoldurile ei, Malko avu senzaţia unui cutremur.

Jennifer se reîntoarse la paharul de Cointreau încântată la culme.

— Ai de gând să rămâi multă vreme la Vegas? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse Malko.

Tânăra femeie zări cutia cu chibrituri.

— Ia te uită. Ai prieteni la Spanish Trail! E un loc grozav.

— Nu, am găsit-o aici. Ce e Spanish Trail?

— Un Country Club. În vestul oraşului. A luat locul lui Desert Inn Country Club. Cel mai sărac dintre proprietari are o sută de milioane de dolari.

Locul ideal unde Frank Cortese ar fi putut să-şi facă reşedinţa…

Jennifer căscă.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, m-aş duce la culcare. Ne vedem mâine. Stau în apartamentul 2824.

— Perfect, am să te sun, zise Malko.

Jennifer îşi îmbrăcă rochia cu paiete, îl sărută cu tandreţe şi plecă strângând la piept gentuţa plină cu dolari. Malko îşi zise, că, după cât îndurase, avea şi el dreptul la puţin noroc.

Mâine dimineaţă va porni în căutarea lui Frank Cortese. Asta devenise acum o afacere personală.

*

* *

Soarele strălucea peste Las Vegas. În zece minute, Malko reuşise să localizeze Spanish Trail. În mod ciudat, *Las Vegas Sun* nu amintea nimic de explozia din ajun. După toate aparenţele, nimeni nu descoperise maşina care făcuse explozie. Cu atât mai bine…

Merseră patru kilometri spre vest, pe *Tropicana Avenue*, de la intersecţia cu *Rainbow Avenue*. Un zid de incintă maro se întindea de-a lungul primei străzi, întrerupt de o poartă mare de fier, alături de care se afla un post de pază. De cealaltă parte se zăreau un teren de golf şi câţiva jucători. Malko se prezentă la poartă, coborî geamul şi îl anunţă pe paznic:

— Luăm dejunul la Country Club cu domnul Cortese.

Paznicul zâmbi cu respect.

— *Very well, sir. Enjoy your lunch.*

Apoi ridică bariera.

Lui Malko aproape că-i venea să strige de bucurie. De data asta nimerise. Intră pe poartă şi conduse cu treizeci la oră până la Country Club. O clădire mare în stil futurist situată în mijlocul terenului de golf. Malko parcă în faţă şi întrebă un grădinar:

— Ştii unde se află vila domnului Cortese?

— Bineînţeles, *sir*. Vila „Casa Alegre”, pe Vintage Count. În *Inner Circle*.

Malko îi urmă indicaţiile şi ieşi pe poartă. Văzând că soseau de la Country Club, paznicul îi lăsă să pătrundă în acel ghetou al superbogaţilor. Casa cea mai mică se întindea pe un teren de cinci mii de metri pătraţi. Adevărate palate printre care treceau alei liniştite cu nume poetice. „Casa Alegre” era o clădire imensă de culoare roz, înconjurată de o grădină. În faţă erau parcate un Cadillac Eldorado negru şi o maşină Lamborghini roşie. Ca să fie şi mai sigur, Malko întrebă un grădinar care tundea gazonul casei vecine.

— Aceasta e casa domnului Cortese?

— *Yes, sir*, răspunse grădinarul. Cred că e acasă, că văd maşinile.

Malko jubila. Pentru prima dată în lunga sa carieră criminală, Frank „Teflon” Cortese lăsase în urma lui un martor a cărui mărturie îi putea fi fatală.

— O să-i trag una în cap acestui *motherfucker*, zise Milton Brabeck.

— Să aşteptăm! sugeră Malko.

Îşi savura victoria. Dacă Frank Cortese era acolo, asta însemna că Arcadi Iacolev se afla pe-aproape.

După ce parcurse toate aleile, Malko ieşi din Spanish Trail şi se ascunse ceva mai departe pe Tropicana Avenue, supraveghind poarta de fier. Spanish Trail nu avea decât o singură ieşire.

După două ore, văzură ieşind pe poartă maşina Lamborghini şi porniră după ea. Maşina roşie opri chiar în parcarea din faţa hotelului *Mirage*. Din maşină coborâră două persoane. Frank Cortese şi Karla! Intrară în restaurantul de lângă parcare ţinându-se de mână.

Malko îşi păstra cu greutate calmul. După ce fusese la un pas de moarte, acum reuşise să întoarcă situaţia în favoarea lui. După toate aparenţele, Frank Cortese îl credea mort. Altfel n-ar fi fost atât de relaxat. Ceea ce-i oferea lui Malko un avantaj considerabil. Chris şi Milton fremătau de nerăbdare.

— Îi stricăm dejunul? propuse Milton Brabeck
— Aşteptaţi, zise Malko. Misiunea noastră e să-l găsim pe Arcadi Iacolev şi să-l predăm amicilor noştri de la Moscova. După aceea, încheiem socotelile şi cu Cortese. Staţi aici de pază. Eu mă duc să telefonez la Langley.

*
* *

Richard Baxter nu mai putea de bucurie. Episodul în care Malko fusese gata să sară în aer părea a-i fi ieşit complet din minte.
— Voi anunţa Moscova, zise el. Elţîn să-şi trimită imediat oamenii. Te ţin la curent cu ce mai e nou. Restul e rutină.
Cu un personaj ca Arcadi Iacolev, sprijinit de mijloace colosale, nu putea fi vorba de rutină.
— Ar trebui să fie la Las Vegas în douăzeci şi patru de ore, răspunse Richard Baxter. Poţi stăpâni situaţia până atunci?
— Cred că da, zise Malko. Şi după aceea?
— Misiunea ta se încheie în momentul în care le poţi arăta trimişilor preşedintelui Elţîn, cu o certitudine absolută, locul unde se ascunde Arcadi Iacolev.
După ce închise, Malko coborî şi traversă sala de jocuri mecanice de la *Mirage*.
Să mai zici că soarta Rusiei nu juca aici, la mii de kilometri de Moscova, la Mecca jocurilor create de un gangster vizionar, pe nume Bugsy Siegel.

*
* *

— *Terrific!*
Bucătarul pusese în faţa lui Frank Cortese un homar scos atunci din bazin, care cântărea cincizeci de livre! Un monstru care îşi agita slab cleştii verzui.
— Îl iau! zise Cortese. Aştept nişte prieteni. Ce mai rămâne iau cu mine.
Era într-o dispoziţie grozavă. Noaptea trecută, la douăsprezece fix, auzise clar explozia maşinii. Îşi puse mâna sub masă pe pulpa Karlei.

Degetele tinerei femei i se strecurară între picioare. Înţelesese că o fiinţă frustrată şi brutală ca Frank Cortese avea nevoie de senzaţii tari.

— Hei, eşti nebună! protestă el. Vrei să mi se scoale? Nu suntem singuri…

În restaurant erau ocupate vreo zece mese. Karla se uită la el cu un zâmbet provocator.

— Ei, şi ce? Nu-ţi place?

Tânăra femeie îşi continuă treaba sub masă în timp ce Frank Cortese se răsucea pe banchetă foarte stingherit. Karla îi trase în jos fermoarul şi scoase la iveală „corpul delict"… Partea de sus depăşea nivelul mesei. Cortese puse imediat deasupra şervetul. Karla îi strângea sexul în mână, masturbându-l cu o încetineală înnebunitoare.

— La dracu', eşti scrântită! bombăni el.

— Nu, asta mă excită, murmură Karla cu o voce răguşită. Simţi cum creşte plăcerea? O ai din ce în ce mai tare…

Frank Cortese aruncă o privire plină de panică spre mesele din jur, având impresia că toată lumea se uita la el.

Chelnerul se apropie zâmbitor.

— Un vin alb de Chablis la homar?

Frank Cortese era pe jumătate tolănit pe banchetă, iar mâna dreaptă a Karlei dispăruse sub masă şi şervetul era agitat de o mişcare ciudată.

— Da, răspunse Karla, Chablis, OK. Domnului îi place.

Engleza ei aproximativă era destul de uşor de înţeles.

Frank Cortese încercă s-o respingă imediat ce chelnerul se îndepărtă. Dar ea îl strânse de sex atât de tare, încât îl duru.

— Dacă nu mă laşi să te masturbez, să ştii că nu te mai culci cu mine!

Învins, Frank se destinse. Chelnerul se întoarse. *Capo* gustă vinul evitând privirea italianului. Simţea cum e cuprins de un fel de extaz.

— La dracu', opreşte-te, juisez! gemu el cu o voce pierită.

Dar Karla acceleră mişcarea. Frank, cu privirea tulbure, scoase un mârâit de animal. Cu un gest perfect natural, de parcă i-ar fi scăpat ceva jos, Karla se aplecă şi, cu o sincronizare perfectă, dădu la o parte şervetul şi prinse cu gura sexul lui Frank exact în momentul în care ţâşnea sperma. Senzaţia fu atât de nemaipomenită, încât Cortese

scoase un ţipăt răguşit care făcu toate capetele să se întoarcă spre el.

Clienţii văzură un bărbat căruia părea a-i fi rău şi pe însoţitoarea lui căutând ceva pe jos. Puritanismul era atât de tare înrădăcinat în mentalitatea americană, încât nimeni nu-şi imagină adevărul.

Chelnerul tocmai aducea homarul când îşi făcu apariţia şi Big Lou. Se aşeză pe bancheta rotundă şi şopti la urechea lui Cortese:

— Am fost la maşină. A sărit în aer, dar în ea nu era nimeni…

La început Frank Cortese zâmbi, cu mâna pe pulpa amantei sale.

— Evident, am pus atâta dinamită încât aproape că nici nu mai avea ce să rămână din el.

Big Lou scutură din cap.

— Nu e asta, *boss*. Tipul a şters-o înainte. Am găsit cătuşele. Încuietoarea e făcută praf.

Frank Cortese nu mai vedea homarul. Înţelese într-o fracţiune de secundă gravitatea situaţiei. Agentul de la CIA îl putea trimite pe scaunul electric fără nicio problemă. Acum, sau îl lichida repede, foarte repede, sau fugea. Singurul lui avantaj era că Malko nu-i cunoştea ascunzătoarea, altfel FBI-ul ar fi fost deja acolo…

Se ridică şi-i zise Karlei:

— Vino, ne cărăbănim.

Chelnerul veni fuga după ei cuprins de panică.

— Nu vă place homarul, domnule?

— E prea bătrân! zise Frank Cortese.

Urcă repede în maşină împreună cu Karla şi demară cu furie.

— Ăstuia o să-i fac de petrecanie cu mâna mea.

Karla aprinse o ţigară, dădu liniştită fumul afară şi zise:

— Vin cu tine. Dar ai grijă, cred că suntem urmăriţi.

Capitolul XX

— *Motherfucker! Son of a bitch! Bastard!*

Frank Cortese aruncă o privire speriată în oglinda retrovizoare. În momentele de stres, vocabularul lui se simplifica foarte mult. În urma lor venea un Pontiac verde, cu cel puţin doi oameni la bord. Simţi o crispare în stomac. FBI-ul!

Avea nevoie de un răgaz pentru a se putea organiza. Coti la dreapta, apoi, ceva mai departe, la stânga, merse drept înainte şi viră cu semaforul pe roşu. Pontiacul era mereu în spatele lui. Trebuia să scape de el. Deodată se auzi un şuierat care îl făcu să ridice capul. Un tren de marfă interminabil venea dinspre nord, trecând pe lângă Industrial Road. Frank Cortese se afla la o jumătate de milă de Sahara Avenue, care era intersectată de calea ferată.

Acceleră, depăşind zeci de maşini, şi coti pe Sahara. O duzină de vehicule erau oprite în faţa semafoarelor liniei ferate, care se stingeau şi se aprindeau însoţite de o sonerie stridentă. Le depăşi. Barierele erau coborâte. Acceleră. Maşina roşie era atât de joasă încât trecu pe sub bariere, apoi la câţiva centimetri de botul locomotivei.

Frank Cortese aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Vagoanele treceau cu încetineală. Trecerea avea să fie blocată câteva minute bune. Scăpase de Pontiac.

Acceleră şi merse mai departe până la Buffalo Drive, apoi făcu la dreapta. Dispunea de un răgaz de câteva ore. Se opri la bariera de la Spanish Trail şi întrebă:

— S-a interesat cineva de mine?

— Nimeni, *sir*.

Frank îi întinse paznicului două bancnote de o sută de dolari şi-i făcu cu ochiul.

— Dacă întreabă cineva, spui că nu sunt în oraş. OK?

— Am înţeles, sir, răspunse paznicul punând banii în buzunar.

Arcadi Iacolev tresări când îl văzu pe Frank Cortese intrând ca o vijelie în salon. Mafiotul se trânti pe fotoliul din faţa lui. Era încruntat.

— Veşti proaste, îl anunţă Cortese pe rus. Nenorocitul n-a sărit în aer cu maşina. Nu ştiu cum a reuşit să scape.

Un fulger de mânie trecu prin ochii rusului.

— Ţi-am spus că sunteţi nişte amatori! zise el cu o voce plină de răceală.

De data asta Cortese nu mai zise nimic, Iacolev se întoarse spre Pavel Dombas, care se distra cu veşnicul lui domino într-un colţ al încăperii, şi-i zise cu asprime în rusă:

— Nu l-ai legat bine?

— Ba da, ba da, zise cecenul cu o voce tremurătoare. Jur că nu avea cum să se desfacă.

Iacolev dădu din umeri. Orice tergiversare era inutilă. Se hotărî în câteva secunde.

— Cred că drumurile noastre se vor despărţi, zise el.

— Ce vrei să spui? întrebă Cortese.

— FBI-ul cunoaşte acum această casă?

— Nu, răspunse cu fermitate Cortese, altfel ar fi fost aici. Nu e pe numele meu. De ce?

— Voi lua toate măsurile necesare ca să plec cât mai repede posibil, conchise Arcadi Iacolev. Vreau să mă folosesc de telefon, sper că nu e ascultat.

— Cu siguranţă că nu.

Arcadi Iacolev se instală la telefon. Frank Cortese fusese foarte preţios, dar acum putea să-l tragă după el în cădere. La început, se va reîntoarce în Cuba. Nu era soluţia ideală, dar legăturile lui cu Jirinovski îl puteau proteja. Astfel va avea timp să se organizeze. Şi poate că în Rusia vor avea loc alegeri prezidenţiale anticipate…

Îl sună pe managerul companiei de curse de charter, la Nassau. Din insulele Bahamas până la Las Vegas avionul făcea aproape şapte ore. După o convorbire scurtă, Iacolev se încruntă la faţă şi se întoarse spre Cortese.

— Avionul e în revizie. Nu va putea pleca decât mâine dimineaţă. Putem rămâne douăzeci şi patru de ore aici fără niciun risc?

Ar fi putut să închirieze un avion de la Las Vegas, dar i s-ar fi luat foarte uşor urma şi aparatul respectiv nu l-ar fi dus în Cuba.

— *No problem!* zise Frank cu fermitate. Până atunci am o socoteală cu nenorocitul care ne-a tras în piept. Pot să-l iau pe Pavel?

Arcadi Iacolev abia dacă ridică capul.

— Nu, zise el cu o voce tăioasă. Am nevoie de el.

Frank Cortese nu avu timp să protesteze. Karla, care ascultase convorbirea, îi zise cu calm:

— Eu şi Big Lou suntem de-ajuns.

*

* *

Cortese scrâşni din dinţi dar nu insistă, Iacolev avea dreptate. Ura îl făcuse să acţioneze ca un amator.

Malko era încântat. Toată osteneala pe care Frank Cortese şi-o dăduse ca să scape de ei demonstra că gangsterul se credea la adăpost la Spanish Trail. Prin urmare, un timp va sta ascuns acolo. Malko opri pe Buffalo Drive.

— Chris, rămâi aici, îi zise el. Ţi-l trimit pe Milton înapoi cu maşina. Trebuie să menţinem supravegherea. Eu mă duc să cer ajutoare de la Langley.

După cinci minute, Milton Brabeck îl lăsa în faţă la *Mirage* şi pleca după colegul lui. Malko traversă sala de jocuri pentru a ajunge la ascensoare. Femeile de serviciu se ocupau de apartamentul lui. Coborî să ia ziarele. Deodată auzi soneria telefonului celular care îi salvase viaţa.

— Eu sunt, zise Chris. Cortese a plecat adineauri cu fata şi cu tipul chel. Se îndreaptă spre centru.

— OK. Nu-i slăbiţi.

Luă ziarul şi se îndreptă spre galeria de magazinaşe de unde voia să cumpere un cadou pentru Alexandra. Telefonul celular sună din nou. Vocea lui Chris Jones tremura uşor.

— Nemernicii ăştia vin la *Mirage*. Dar intră prin spate! Prin zona de serviciu! Noi venim prin faţă. Eşti înarmat?

— Nu, mărturisi Malko.

— Unde te afli?

— La galeria de magazinaşe.

— Nu te mişca de-acolo. Sosim.

Malko închise telefonul puţin cam stingherit. Ce căuta Frank Cortese la *Mirage?* Descoperise că Malko era încă în viaţă? Se prefăcu interesat de vitrine în timp ce supraveghea împrejurimile. Deodată apăru Karla. Tânăra femeie purta ochelari negri, un pulover care se mula pe ea şi nişte pantaloni trei sferturi în culori ţipătoare. În mâna stângă avea o gentuţă deschisă.

Karla inspectă ascensoarele, apoi se îndreptă spre aleea care trecea prin faţa magazinaşelor. Malko se gândi repede. Dacă îl prindea acolo, fără armă, îl împuşca ca pe un iepure… Intră repede în magazinaşul „Impulse” şi se ascunse în spatele unui raft. Karla trecu pe lângă

magazinaş, Malko ieşi şi se întoarse spre cazinou.

Chris şi Milton aveau să sosească pe intrarea principală.

*

*   *

Karla ajunse în dreptul telefoanelor publice, văzu că nu mai erau magazine şi se întoarse spre cazinou. Atunci îl zări pe Malko departe în faţa ei, pierzându-se în mulţime. Grăbi pasul. Mulţimea aceea compactă, în continuă mişcare era ideală pentru a împuşca pe cineva. Avea în geantă un revolver Smith & Wesson cu unsprezece gloanţe. Numeroşii paznici în uniformă nu o speriau. Aceştia nu aveau drept armă decât un aparat de emisie-recepţie. Până să vină poliţia, ea şi Frank ar fi fost departe... Scoase din geantă un aparat de emisie-recepţie foarte mic şi anunţă cu jumătate de glas:

— L-am reperat. Se deplasează pe lângă *Baccara Bar*.

— Grozav! răspunse Frank. Noi suntem la pocher. O să-l prindem la înghesuială.

Zona jocului de pocher se afla la stânga intrării principale, alături de toalete şi de intrarea în *Teatrul Mirajului*. Zona era pustie, pentru că săptămâna aceea nu avea loc niciun spectacol. Frank îşi luase într-o sacoşă de hârtie un Cobray M11. O armă nu prea precisă, dar care trăgea treizeci şi două de cartuşe într-un timp record. Cel mai mic dintre toate pistoalele-mitralieră. Big Lou se înarmase cu un revolver Browning cu treisprezece cartuşe. Cei doi bărbaţi îşi croiră drum prin mulţime îndreptându-se spre Atrium. Lumea se deplasa în mare pe acelaşi traseu, în ambele sensuri. De la intrarea principală, traseul şerpuia printre Atrium şi mesele de baccara, apoi se diviza în două direcţii, spre ascensoare şi spre cele şase restaurante.

Frank Cortese zâmbi deodată plin de cruzime. Omul pe care voia să-l împuşte apăruse în mijlocul mulţimii. Nu-i văzuse. La douăzeci de metri în spatele lui, Cortese zări statura înaltă a Karlei.

În câteva minute va face să dispară pentru totdeauna periculosul martor al acuzării. Îl lovi cu cotul pe Big Lou.

— L-ai văzut pe *motherfucker?*

După ce vor trage, o vor lua la fugă pe lângă recepţie ca să ajungă la garaje.

*
* *

Malko îi zări în acelaşi timp pe Frank Cortese şi pe Chris Jones. Amândoi stăteau nemişcaţi alături de mica fântână arteziană din holul de la intrare, la treizeci de metri în faţa lui. Nu mai avea timp să folosească telefonul. O luă la fugă şi, din fericire, americanul îl zări.

— Sunt aici! strigă Malko.

— L-am văzut, îl anunţă Milton scoţând arma.

Sute de persoane circulau în toate sensurile. Nu era chiar atât de uşor să tragi. Deodată, Malko simţi un ghem în stomac. Frank Cortese şi însoţitorul său îşi puseseră pe cap cagule! Veneau spre el cu arma în mână. Malko se aruncă instinctiv la pământ, cu o fracţiune de secundă înainte ca Frank Cortese să apese pe trăgaciul pistolului-mitralieră. Rafala lovi locul în care se afla Malko, secerând câteva persoane, distrugând câteva jocuri mecanice. O femeie se prăbuşi brusc, împuşcată drept în cap. Însoţitorii lui Malko nu mai ezitară.

Cu picioarele depărtate, cu braţele întinse, strigând „FBI!”, deschiseră focul amândoi în acelaşi timp.

Frank Cortese vru să-şi schimbe încărcătorul. Nu mai apucă. Lovit în plin de şase gloanţe, Cortese se clătină, apoi se prăbuşi pe covorul roşu. Lovit la umăr, Big Lou se ascunse repede în spatele unei femei pe care o prinse de guler, servindu-se de ea ca de un scut, apăsându-i în gât ţeava armei.

— Lăsaţi-mă să trec, altfel o dilesc! strigă el.

Paznicii soseau în fugă din toate părţile, folosindu-şi cu înfrigurare aparatele de emisie-recepţie. Clienţii fugeau. Numai jucătorii de la jocurile mecanice nu se mişcau. Cu ochii cât cepele, strâmbându-se de durere, Big Lou înainta spre holul de la recepţie unde clienţii făceau coadă ca să se înscrie. Chris Jones scoase legitimaţia şi strigă spre Big Lou:

— *You won’t make it! Drop your gun! [N-ai să reuşeşti! Aruncă arma!]*

— *Fuck you!* răspunse Big Lou.

Chris se repezi la Malko şi îi întinse cea de a doua armă pe care o avea asupra lui. Un revolver Colt. Haosul era în toi. Uşile de sticlă fuseseră închise pentru a-i împiedica pe oameni să intre, iar paznicii

împingeau mulţimea în afara zonei periculoase. Ostatica, amuţită de groază, se lăsa târâtă. Malko se apropie, în timp ce însoţitorii lui atrăgeau atenţia gangsterului. Epuizat, Big Lou se sprijini de perete.

Malko se folosi de ocazie. Ţinti capul de la doi metri şi apăsă pe trăgaci. Big Lou păru că primise o lovitură de pumn. Sângele îi ţâşni pe nas şi pe urechi. Glonţul tras de Malko îi trecuse prin cap. Ostatica ţipă îngrozită, se smulse din mâna lui, făcu doi paşi şi se prăbuşi leşinată.

— Fereşte-te!

Strigătul lui Milton Brabeck îl luă prin surprindere pe Malko. Nu avu timp să se întrebe ce se întâmpla. Chris Jones se repezi asupra lui, aruncându-l la pământ şi rămânând lungit peste spatele lui. Malko zări cu coada ochiului o femeie care se apropie cu un pistol-mitralieră în mână, cu ochelari negri la ochi. Karla luase arma lui Frank Cortese.

— *Freeze!* strigă Milton, îndreptându-şi arma spre ea.

Dar Karla nu vedea nimic, nu auzea nimic. Ştia în mod confuz că viitorul ei se oprea acolo. Anii de închisoare într-o ţară străină, cu – în cel mai bun caz – perspectiva de a fi eliberată când va fi o femeie bătrână, nu se potrivea cu mentalitatea ei slavă. Nu voia decât să se răzbune, să-l distrugă pe omul care pusese capăt frumoasei ei aventuri. Deschise focul asupra lui Chris Jones şi Malko. Numai că Milton Brabeck fusese mai iute cu o fracţiune de secundă. Lovită drept în piept, cu vena cavă ruptă, diafragma distrusă şi plămânul stâng făcut pulbere, Karla văzu o pânză neagră trecând prin faţa ochilor şi avu impresia că o grenadă îi explodase în piept.

Rafala de treizeci de gloanţe ciurui acvariul plin cu peşti tropicali şi mici rechini de deasupra recepţiei. Sticla groasă se făcu ţăndări, aruncând peste cei de la coadă peşti şi apă călduţă. O femeie ţipă şi leşină, cu un mic rechin scuturat de spasme la zece centimetri de ea…

Malko şi Chris Jones se ridicară ameţiţi. Funcţionarii de la recepţie telefonau cu frenezie la poliţie. Paznicii aruncară câte o faţă de masă peste cadavrul Karlei şi al lui Big Lou. O mână de gură-cască se strânsese în jurul cadavrului lui Frank „Teflon” Cortese, care zăcea lungit pe spate, cu faţa calmă, într-o baltă de sânge.

O puzderie de poliţişti pătrunseră ca o vijelie în cazinou. Calitatea lui Chris şi Milton evită orice neînţelegere. După douăzeci de minute,

numai petele de sânge, de apă şi rămăşiţele acvariului gol mai aminteau de drama care avusese loc. Malko revedea faţa crispată de ură a Karlei. Nu înţelegea de ce se înverşunase să-l ucidă, când ar fi putut să fugă foarte uşor în marea confuzie care se crease. Chris şi Milton plecaseră să stea de pază la Spanish Trail. Malko urcă la el în apartament ca să anunţe la Langley acest ultim eveniment. Simţea nevoia ca ruşii să-l schimbe cât mai repede…

*

* *

Arcadi Iacolev, cu ochii ţintă la televizor, îşi simţea inima cât un purice. Pe ecran apărea în prim-plan faţa neînsufleţită a lui Frank Cortese care părea că-l sfidează. Se întoarse spre Pavel Dombas şi-i zise cu o voce pierită.

— Cred că n-o să scăpăm.

Cecenul nu răspunse. Evenimentele îl depăşeau. Iacolev îşi repeta întruna că avea nevoie de douăzeci şi patru de ore.

Pentru că minutele treceau fără să aducă noi catastrofe, Arcadi Iacolev se strădui să mai spere. Trecuseră patru ore de la masacrul din incinta hotelului *Mirage*. Poliţia nu venise, ceea ce însemna că FBI-ul nu cunoştea acea ascunzătoare. Avionul lui va decola a doua zi dimineaţă din Bahamas. În cursul după-amiezii, va putea s-o şteargă de-acolo.

*

* *

— Nu vreau scandal, repetă Richard Baxter. Fără FBI, fără poliţie locală. Oamenii lui Elţîn sunt pe drum. Vor sosi mâine dimineaţă. Până atunci, supravegheaţi-l pe Iacolev. Nu interveniţi decât în cazul în care încearcă să fugă. Dar numai tu singur.

Era clar. Această operaţiune semăna cu Irangate. Preşedintele era de acord, dar Congresul şi opinia publică nu trebuia să ştie că ruşii îşi reglau conturile pe teritoriul american cu aprobare şi ajutor de la CIA.

— Am o idee, dacă tot trebuie să acţionăm fără zgomot, zise Chris Jones. Americanul se grăbi să-i expună lui Malko în ce consta ideea lui. Era diabolic şi sublim de eficace.

Capitolul XXI

Oleg Fiodorov, consilierul special al preşedintelui Boris Elţîn, cu costumul lui de culoare închisă, cu cravată şi moacă rotundă şi inexpresivă de *aparatcik*, nu se potrivea deloc cu Las Vegas. Consilierul se întoarse şi îl prezentă pe un bărbat cu o statură înaltă şi roşu la faţă.

— Generalul Grigori Tatianov, de la MVD.

Noul KGB aflat sub ordinele lui Elţîn. Malko ascultă distrat numele celorlalţi trei bărbaţi care intrară în apartament. Toţi trei făceau parte din serviciile ruseşti de securitate. Toţi se uitau cu mare încântare la podeaua de marmură, la ferestrele mari care dădeau spre deşert, la mobilele luxoase. Toţi erau îmbrăcaţi la fel şi tocmai debarcaseră la aeroportul Mac Carran. Avionul Yakolev 40 rămăsese în pană la Paris şi-şi continuaseră drumul cu un aparat Concorde până la New York, de unde urcaseră în alt avion până la Las Vegas.

— Vreţi să mâncaţi ceva? le propuse Malko.

— Unde e Arcadi Iacolev? întrebă Oleg Fiodorov.

Se vedea că dorea să termine mai repede… Malko îi explică situaţia, precizând că nu se puteau folosi de poliţia locală sau de FBI pentru a pune mâna pe el. Rusul părea furios. Malko formă numărul lui Richard Baxter şi i-l dădu pe consilierul lui Boris Elţîn…

Convorbirea dură vreo douăzeci de minute, după care Fiodorov închise calm ş-i zise:

— Ne trimite un avion pentru întoarcere. Ce facem? Trebuie să raportez preşedintelui.

— Relaxaţi-vă. Acest hotel nu duce lipsă de distracţii, zise Malko. Până diseară nu putem acţiona. V-am rezervat camere. Presupun că sunteţi obosiţi.

Nu. Nu erau obosiţi. Îl voiau pe Arcadi Iacolev. După ce plecară, Malko deschise telefonul celular şi-i sună pe Chris şi Milton care făceau de pază în faţă la Spanish Trail.

— Nimic nou, anunţă Chris.

Malko se întâlni din nou cu ruşii la *Kokomo's*, unul din cele şase

restaurante de la *Mirage*. Se schimbaseră, dar noile haine nu erau nici ele prea vesele. Se plimbau printre jocurile mecanice cu ochii mari cât cepele.

— Acest loc e imoral, zise generalul MVD.

— E un mod de a vedea lucrurile, generale, răspunse Malko puţin agasat. Şi comunismul era imoral…

Discuţia se opri aici. După-masă, ruşii urcară în camerele lor.

— Ne întâlnim la şapte în faţa ascensoarelor, le zise Malko.

Generalul Tatianov îi aruncă o privire încruntată.

— Eşti sigur că nu poate să ne scape?

— Sigur.

*

* *

Se făcuse noapte de o oră şi Arcadi Iacolev începea să prindă din nou gust de viaţă. Avionul lui cu reacţie urma să aterizeze la Las Vegas în mai puţin de o jumătate de oră, după o nouă întârziere a decolării.

Trecuseră douăzeci şi patru de ore fără vreun incident supărător. Dar mai avea şi alte motive să fie optimist. Mai întâi, rezolvase problema ultimatumului dat de Jirinovski. Hotărâse să-i dea bani în tranşe de un miliard de dolari.

Apoi, ziarele şi documentele pe care le primea din Rusia erau foarte încurajatoare.

Oameni precum Mihail Malei, fostul şef al complexului militaro-industrial – vechi membru de partid –, dezgustat de Boris Elţîn, se va ralia cu uşurinţă lui Jirinovski, dacă acesta va avea şanse să câştige. Or, datorită lui Iacolev, Jirinovski avea şanse. Mai erau încă destui foşti conducători de partid care se bucurau în prezent de putere. Împreună cu Jirinovski puteau forma o alianţă strânsă, comunişti şi naţionalişti laolaltă, care s-ar întoarce bucuroşi la comunism. Fără „etichetă” roşie, fireşte, dar cine şi-ar mai face probleme în privinţa asta? Important era să pună mâna pe putere. Şi asta, datorită miliardelor de dolari ale lui Iacolev; bancherul istoriei putea acum să iasă din umbră. Defunctul partid, mascat acum, îşi va relua afacerile vechi, apărate de paravanul Partidului Liberal Democrat!

Huruitul unui elicopter întrerupse brusc gândurile lui Iacolev. Asta era un lucru obişnuit la Las Vegas. Numai că aparatul, în loc să se depărteze, părea că se menţine pe loc.

Chiar deasupra casei! Inima lui Arcadi Iacolev începu să bată cu putere.

Încremeni, aşteptându-se să vadă de la o secundă la alta că se aprind reflectoarele şi să audă megafoanele FBI-ului ordonându-i să iasă din casă. Dar nu se petrecea nimic. Elicopterul îşi continua zborul staţionar deasupra acoperişului. Şi i se părea din ce în ce mai jos. De parcă ar fi aterizat…

Ce însemna asta?

Se ridică nervos şi urcă la primul etaj.

*

* *

Elicopterul se legăna la câţiva metri deasupra ţiglelor roz. Pilotul, format în Vietnam, văzuse multe la viaţa lui. Sosit chiar în acea dimineaţă din Carolina de Nord, el aparţinea unei unităţi a US Army care ajuta de multe ori CIA în operaţiuni paramilitare. Un vechi amic al lui Chris Jones procurase elicopterul, un aparat echipat pentru lupta împotriva incendiilor, cu un rezervor prins sub fuzelaj. Trei sute de litri de apă. Perfect pentru case izolate…

— Gata! zise Chris Jones.

Pilotul apăsă pe manetă şi eliberă conţinutul rezervorului. Cei trei sute de litri se revărsară peste ţiglele roz, şiroind după aceea de-a lungul zidurilor. Elicopterul începu să ia înălţime. Aplecându-se pe uşa deschisă, aruncă un obiect care se rostogoli pe acoperiş în momentul în care elicopterul vira brusc spre dreapta.

Timp de vreo douăzeci de secunde, nu se întâmplă nimic. Apoi, un punct luminos se aprinse pe acoperiş şi, aproape imediat, acea casă frumoasă dispăru într-o adevărată mare de flăcări.

În loc de apă, elicopterul aruncase benzină.

Flăcările ţâşniră tot atât de sus ca luminile vulcanului fals din faţa hotelului *Mirage*. Chris zâmbi satisfăcut.

— Aşa se vânau iepurii la mine acasă, afumându-i, zise el.

Elicopterul ateriză la o sută de metri mai departe. Chris Jones sări

jos şi aparatul decolă din nou. Acesta ajunse în fugă la cele trei maşini oprite într-un loc mai retras. Cei cinci ruşi priveau spectacolul stupefiaţi. Generalul Tatianov îl bătu prieteneşte cu mâna pe spate pe Chris Jones, zâmbindu-i încântat şi adresându-i o frază lungă pe care Malko o traduse imediat.

— Îţi propune să vii să lucrezi în Rusia. Spune că ai idei foarte bune.

Chris angajat de KGB! Americanul simţi că i se face pielea ca de găină…

Flăcările se întindeau şi în depărtare se auzea sirena pompierilor. Era impresionant: casa ardea ca o torţă.

Un bărbat cu barbă, ducând o valijoară-diplomat, ieşi din casă şi traversă grădina în fugă, urmat de o huidumă de om. Arcadi Iacolev!

Oamenii de la MVD ţâşniră din maşină şi se năpustiră toţi cinci pe aleea luminată de flăcări şi năpădită de fum. Sirenele pompierilor deveneau din ce în ce mai stridente. Arcadi Iacolev îi zări pe cei cinci bărbaţi în ultimul moment. Se întoarse spre zidul de flăcări şi strigă ceva.

Pavel Dombas scoase revolverul de la centură, dar nu avu timp să se servească de el. Unul din oamenii MVD-ului trăsese din alergare. Pavel Dombas se prăbuşi la pământ. Zgomotul incendiului acoperi detunăturile armei. Cei cinci ruşi se repeziră la Iacolev.

Îl duseră aproape pe sus până la maşină. Generalul Tatianov luă valijoara metalică. Flăcările ajunseră deja până la cadavrul lui Pavel Dombas. Malko, aşezat alături de Milton Brabeck, întoarse capul şi văzu o barbă căruntă şi o privire plină de groază. Arcadi Iacolev nici măcar nu se zbătea. Vru să protesteze, dar unul dintre agenţii MVD-ului îl lovi cu pumnul peste gură. Malko întoarse capul scârbit. O răpire la Las Vegas cu complicitatea Casei Albe…

— Înainte, grăbiţi-vă! ordonă generalul Tatianov. Mergem la aeroport.

Malko întoarse capul. Chris Jones se întorsese la maşină. Locuinţa somptuoasă a lui Iacolev ardea ca o colibă din paie. Trei maşini ale pompierilor se încrucişară cu ei pe drum, mergând cu toată viteza. Altele se duceau spre Spanish Trail. O singură pală de vânt, şi toate casele din vecinătate ar fi luat foc.

Cadillacul intră pe Buffalo Road. Palid la faţă ca un cadavru, Arcadi Iacolev părea năucit. Privirea lui se întâlni cu cea a lui Malko în oglinda retrovizoare. Zise în ruseşte cu o voce tânguitoare.

— Cer protecţia Statelor Unite. Or să mă omoare.

Malko îi susţinu privirea.

— Nu te pot ajuta cu nimic, mărturisi el.

Se aşternu din nou tăcerea. Nimeni nu mai avea chef de vorbă.

Rusul întoarse capul spre fereastră, uitându-se la străzile luminate, la neoanele cazinourilor şi la oamenii care mişunau pe trotuare. Malko simţi un nod în gât când văzu deznădejdea din ochii rusului. Iacolev era fără-ndoială un ticălos fără scrupule şi un asasin, dar tot nu se simţea în largul lui atunci când era faţă-n faţă cu aşa-numitele raţiuni de stat. Voia să ajungă mai degrabă la aeroport şi să scape de afacerea asta.

Maşina ajunse la bariera care oprea accesul pe pista aeroportului. În momentul acela, Arcadi Iacolev se aplecă înainte.

— Avionul meu particular tocmai a sosit, putem pleca cu el, zise Iacolev.

Urmă o conversaţie agitată între el şi generalul Tatianov. Generalul se lăsă în cele din urmă dus în faţa avionului cu reacţie căruia tocmai i se făcuse plinul.

Lăsându-i pe ceilalţi în maşină, generalul urcă scara şi dispăru înăuntru. Reapăru după zece minute de-a dreptul uluit.

— Ticălosul ăsta a pus piele de crocodil peste tot! exclamă el. Cu banii poporului rus! Piele verde de crocodil!

Poate că dacă ar fi fost roşie, i-ar fi plăcut…

Arcadi Iacolev fu împins afară din maşină şi urcat pe scară. Oleg Fiodorov se întoarse spre Malko şi îi întinse mâna.

— *Spasiba!* I-aţi făcut un mare serviciu preşedintelui Elţîn. Vă va fi recunoscător. Regret că nu pot să stau aici mai multă vreme, dar sunt nerăbdător să mă întorc la Moscova. *Dasvidania*.

Malko crezu că va adăuga „tovarăşe”… Ruşii urcară în avion şi uşa se închise. Arcadi Iacolev pleca într-o călătorie dificilă.

Aşteptară în maşină până la decolarea avionului.

— Afurisită poveste! mormăi Chris Jones. Nu-mi plac deloc clienţii ăştia…

Avionul trimis de Langley decolă gol. Malko şi însoţitorii lui porniră spre hotel.

*

* *

Scânteierea luminilor oraşului Las Vegas fusese înlocuită de întunericul sideral al deşertului. Cei cinci ruşi admirau cu gura căscată interiorul luxos al avionului cu reacţie. Arcadi Iacolev părea că doarme. Deodată, generalul Tatianov veni să se aşeze lângă fotoliul său şi puse pe genunchi valijoara confiscată de la Iacolev.

— Arcadi Aleksandrovici, vrei să deschizi asta sau vrei s-o fac cu metodele mele? zise el cu un ton ameninţător.

Cei trei agenţi se uitau la Iacolev cu o privire cruntă. Fără ca expresia să i se schimbe, Arcadi Iacolev luă valijoara cu un gest plictisit şi o aşeză pe genunchii lui.

— O voi deschide, zise el.

Acţionă sistemul de siguranţă, apoi apăsă pe cele două butoane ale încuietorilor în acelaşi timp. Cele două zăvoare se deschiseră simultan cu un pocnet sec.

— Haide, ce aştepţi? zise cu nerăbdare generalul.

Cu ochii închişi, Arcadi Iacolev visa că se află în vila lui din mijlocul pădurii. Auzea zurgălăii cailor care trăgeau sania. În curând, avea să ajungă la el acasă unde îl aştepta focul din cămin.

Fără să deschidă ochii, Iacolev ridică capacul valijoarei. Generalul Tatianov avu timp să zărească conţinutul, după care parcă se deschise poarta infernului, Iacolev „uitase” să neutralizeze sistemul de siguranţă.

*

* *

Operatorul radar de la turnul de control din Las Vegas văzu avionul cu reacţie dispărând brusc de pe ecrane. Crezând că e vorba de o defecţiune, încercă să-l găsească. În zadar. Alertă imediat serviciile de securitate, străduindu-se să ia legătura cu avionul dispărut prin radio pe mai multe frecvenţe. Nu obţinu niciun răspuns. După trei minute, i se anunţă prin telefon că avionul avusese un accident în Arizona.

*

* *

Rămăşiţele avionului cu reacţie erau împrăştiate pe o distanţă de câţiva kilometri. Malko plecase de la Las Vegas şi ajunsese după trei ore. O patrulă a gărzii naţionale din Arizona păzea locul. Prelate negre acopereau rămăşiţele omeneşti. Avionul Grunman explodase în zbor.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Chris Jones pe unul dintre gardieni.

Celălalt dădu neştiutor din cap.

— Probabil că nu se va şti niciodată. A explodat în aer. N-au ştiut ce li se întâmplă.

Dar Malko înţelesese. Arcadi Iacolev preferase să se sinucidă, deşi nu ştia cum. Lunga lui peregrinare se terminase aici, în inima deşertului american. Se uita la hârtiile care zburau în toate părţile şi ridică de jos una pe jumătate arsă pe care scria: „Purtătorul acestui document este autorizat să aibă acces la seiful numărul…”.

Lăsă hârtia în voia vântului, gândindu-se la Comoara din Sierra Madre, la praful de aur care, după ce îi făcuse pe cei mai buni prieteni să se căsăpească între ei, se risipi în cele patru colţuri ale deşertului.

Boris Elţîn nu va recupera miliardele de dolari de care avea atâta nevoie, dar poate că, lipsit de subsidii, Vladimir Jirinovski nu va deveni un Hitler al secolului XXI.

Tezaurul imens sustras de Arcadi Iacolev îi va îmbogăţi şi mai mult pe bancheri.

Sfârşit

Malko înțelesese...

Boris Elțîn nu va recupera miliardele de dolari de care avea atîta nevoie, dar poate că, lipsit de subsidii, Vladimir Jirinovski nu va deveni un Hitler al sec. XXI.

Tezaurul imens sustras de Arcadi Iacolev îi va îmbogăți și mai mult pe bancheri.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Operațiunea Apocalip
- Misiune la Saigon
- Embargo
- Samba pentru SAS
- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde

Preț 2800 lei

ISBN 973-95440-7-X